

Tận Kiếp Phù Du – Hoa Tư Dẫn

Contents

Tận Kiếp Phù Du – Hoa Tư Dẫn	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Tôi Là Tổng Ngưng	2
3. Chương 3: Nhật Ký Nuôi Con Của Tổng Ngưng	4
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	25
11. Chương 11	29
12. Chương 12	33

Tận Kiếp Phù Du – Hoa Tư Dẫn



Giới thiệu

Truyện tự sáng tác Thể Loại: Xuyên không, đồng nhân, ngôn tình, cổ đại. Nội dung: Cốt truyện dựa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-kiep-phu-du-hoa-tu-dan>

1. Chương 1: Mở Đầu

“Phu quân, em trao Tổng Ngưng cho chàng, trao hết cho chàng, chàng hãy trân trọng.” Câu nói đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi, dưới lớp khăn voan đỏ tôi đã mong chờ chàng đến đường nào, chỉ đợi chàng nhắc khăn voan tôi sẽ mỉm cười thật ngọt ngào nói với chàng “Phu quân, em trao Tổng Ngưng cho chàng, trao hết cho chàng...” Ấy vậy mà tôi lại không có cơ hội đó, khi chàng nhắc chiếc khăn voan đỏ lên, tôi mỉm cười ngọt ngào với chàng để đổi lại là 1 ánh mắt lạnh lùng cùng giọng nói lạnh như băng :

“Chắc cô biết người ngồi trên chiếc giường này đêm nay vốn là ai chứ?”

Tôi ngỡ ngàng ngẩng đầu hỏi : “Sao?”

Đôi mắt chàng vẫn lạnh như băng : “Tôi nghe nói, đại huynh của cô thỉnh cầu Lê vương, muốn tôi cưới cô. Tại sao lại là tôi? Chỉ bởi một lần tôi từng thắng cô ở chiến trường ư? Tống Ngưng, lẽ nào trước đây cô chưa nghe nói, tôi đã có vị hôn thê?”

Tôi lắp bắp không thành tiếng: “Nhưng chàng đã nói muốn lấy tôi.”

Chàng cười lạnh lùng: “Rút cuộc tôi cũng chỉ là phận bề tôi, chủ lấy tính mạng ra để ép tôi. Sao tôi có thể không nghe. Có điều tôi không muốn được gì từ cô. Cũng phiền cô đừng yêu cầu gì ở tôi.”

“Tôi không mong được gì từ chàng, chỉ là...”

Chàng không nghe tôi nói, chàng ngắt lời tôi: “Vậy thì tốt.” Chàng nói rồi phẩy tay áo bước khỏi phòng tân hôn, mắt đất trước giường đầy ánh trăng vỡ vụn.

Tôi nhìn theo bóng chàng, gào thét: “Thẩm Ngạn” tiếng gọi của tôi gọi chàng giống như khi ở trong địa ngục Tu La trên chiến trường Thương Lộc, tôi ôm chàng nghẹn ngào, dụi dụi gọi tên chàng. Nhưng chàng không dừng bước, tôi không khóc, có lẽ nước mắt tôi đã sớm cạn khô khi tìm được chàng trên cánh đồng hoang Thương Lộc ngày nào.

2. Chương 2: Tôi Là Tống Ngưng

Tôi bật người thức dậy, trên người toát đầy mồ hôi, đưa tay vệt mấy giọt mồ hôi đang lăn từ trán xuống má, đèn dầu trên bàn đã cháy hết, căn phòng giờ chỉ nhờ ánh trăng vàng vạc ngoài cửa sổ chiếu sáng.

Thẩm Lạc vẫn ngủ yên trong nôi, Lan Lan có lẽ cũng đã say giấc bên căn phòng nhỏ bên cạnh. Ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào làm sáng 1 góc phòng tối tăm, đêm nay lại là 1 ngày trăng tròn, trắng sáng như cái ngày tân hôn ấy, tôi sốc chần bước xuống giường, khí trời mùa thu se lạnh, tôi không mang giày đi chân trần đến bên cửa sổ, cái lạnh trên mặt đất thấm vào chân lan truyền khắp cơ thể tôi, từng bước từng bước chân đặt trên mặt sàn, cái lạnh như mũi dao nhọn cắm vào trong da thịt.

Cái lạnh làm cho tôi tỉnh táo hơn, để tôi có thể thoát khỏi cơn ác mộng vừa rồi. Tôi ngồi bên bậu cửa nhìn ra ngoài, bên ngoài đám cúc vàng Lan Lan trồng cuối hạ đã nở hoa vàng ươm cả 1 góc sân, xen vào đó là mấy đóa mẫu đơn mùa thu cũng nở rộ, được tắm ánh trăng chúng càng thêm mỹ miều.

Tôi từng hỏi Lan Lan tại sao đã trồng hoa cúc lại trồng thêm mẫu đơn, Lan Lan cười nói: “Chỉ có hoa cúc thôi thì quá đơn điệu, thêm mấy đóa mẫu đơn sẽ đẹp hơn.” Tôi chỉ: “A” như đã hiểu nhưng có thật chỉ có hoa cúc đơn điệu thì không tốt ư? Mẫu đơn đẹp như thế, khi nở rồi sẽ chẳng ai quan tâm đến hoa cúc nữa, cũng giống như Liễu Thê Thê, có cô rồi chẳng ai còn quan tâm đến Thẩm Phú này còn có 1 vị chính thê là Tống Ngưng nữa.

À nhắc tới Liễu Thê Thê mới nhớ, Lan Lan nói hình như hôm qua Liễu Thê Thê vừa sinh cho Thẩm Ngạn 1 đứa con gái nhí, cả biệt viện nơi cô cùng Thẩm Ngạn ở hình như xôn xao cả lên, Thẩm lão phu nhân còn đặc biệt tặng rất nhiều đồ bổ đến. Tôi hơi tiếc cho cô ta là sao lại sinh con gái, mặc dù tôi không có cái quan niệm trọng nam khinh nữ, nhưng đây lại là cổ đại, mà người cổ đại thì quan niệm đó rất sâu, nếu Liễu Thê Thê sinh được 1 đứa con trai có lẽ sẽ được chia gia tài nhiều hơn 1 chút cũng không chừng. Nhưng mà tôi lại quên mất dù cho Liễu Thê Thê sinh con trai hay con gái thì Thẩm Ngạn đều yêu thương đứa trẻ đó, không như Thẩm Lạc của tôi.

Tôi đưa mắt liếc nhìn Thẩm Lạc đang ngáy ngủ trong nôi, trong ánh sáng mờ ảo của ánh trăng Thẩm Lạc đang say ngủ miệng còn chu chu nút 1 ngón tay, trông rất đáng yêu, tôi bất giác mỉm cười. Thẩm Lạc của tôi, Thẩm Lạc con trai yêu quý của tôi, tôi không mang nặng 9 tháng 10 ngày, nhưng tôi lại chết đi sống lại sinh ra nó, Thẩm Lạc là sinh mệnh của tôi, là tất cả những gì của tôi hiện giờ, duyên phận con người thật

ra rất kỳ diệu, vài tháng trước đây tôi còn là 1 cô nàng độc thân không biết làm gì, suốt ngày trốn ở nhà đọc tiểu thuyết ngôn tình, ấy vậy mà chỉ sau 1 đêm tôi lại trở thành mẹ của 1 đứa trẻ.

À! Các bạn không nghe lầm. Tôi hiện tại không phải Tống Ngưng, tôi chỉ sống trong thân xác cô, cái ngày mà tôi đến cô đã tắt thở do kiệt sức vì sinh Thẩm Lạc. Tôi là người đã thay cô mang đến sinh mạng cho Thẩm Lạc và cũng chính Thẩm Lạc đã cứu lấy cuộc đời tôi ở cái giới hư ảo này. Thế giới trong sách của Hoa Tư Dẫn, lúc đầu tôi nghĩ mình là đang nằm mơ, do quá yêu câu chuyện Hoa Tư Dẫn, do quá thương tiếc cho số phận Tống Ngưng nên tôi đã nằm mơ, giấc mơ mình trở thành Tống Ngưng, nhưng cái cảm giác đau như xé gan đứt ruột sinh Thẩm Lạc, rồi cái cảm giác khi nó cắn vào núm ** ** sữa, rồi những ký ức của Tống Ngưng cứ vờn quanh trong những giấc mơ của tôi, cái cảm giác đau lòng đó thật đến nỗi tôi không cách nào xem mình như nằm mơ được nữa.

Tôi đã xem phát diện nếu không có Lan Lan và Thẩm Lạc bên cạnh, hiện tại tôi đã chấp nhận sự thật mình đã là Tống Ngưng, nhưng có hơi khác 1 chút là Tống Ngưng yêu Thẩm Ngạn đến lúc chết, đã chết. Tôi không yêu Thẩm Ngạn, à mà tôi cũng không biết khi gặp Thẩm Ngạn thì tôi có yêu hắn ta hay không? Tôi không rõ! Tôi cũng không hiểu rõ con tim Tống Ngưng, con tim yêu Thẩm Ngạn đến chết không thôi vẫn đập trong lòng ngực, nhưng hiện giờ con tim đó là của tôi, tôi rất sợ nếu như tôi gặp Thẩm Ngạn thì con tim này liệu có yêu hắn ta thêm 1 lần nữa hay không. Lý trí là của tôi, nhưng tim thì lại của cô ấy, người ta vẫn chẳng thường nói “Tình yêu lấn át lý trí” đó thôi.

Nhưng rất may, mọi chuyện diễn ra giống trong y như sách viết, sau khi Thẩm Ngạn đến thăm Tống Ngưng lúc sinh con xong, sau đó không đến nữa. Cơ hội để con tim tôi lỗi nhịp lần nữa vì anh không đến nữa.

Tôi còn nhớ lúc mới xuyên không đến, tôi nằm trên giường kêu gào đến kiệt sức, đau đớn cùng cực rồi cuộc sinh được Thẩm Lạc ra, đang nằm trên giường sinh thở không ra hơi mồ hôi ướt đầm người, thì Thẩm Ngạn đến, nhưng hắn đứng sau tấm bình phong tôi không nhìn thấy mặt, hắn lạnh lùng nói, đang là giữa ngày hè tháng sáu nhưng giọng hắn lạnh như băng giữa ngày đông: “ Cô hận tôi?” hắn dừng lại 1 chút lại nói tiếp giọng vẫn lạnh như vậy: “Tôi tưởng cô không muốn sinh nó ra.”

Lúc đầu tôi hơi ngỡ ra, không biết phải trả lời như thế nào nhưng có lẽ tôi lo hãi, vì đầu chưa kịp nghĩ thì miệng đã nói ra lời: “Sao lại không sinh, đó là đích tôn nhà họ Thẩm. Sau này khi chàng chết đi, nó sẽ nối nghiệp nhà họ Thẩm.” Tôi cũng ngạc nhiên khi mình sao lại bật thốt ra câu nói đó, tôi thì mình không nghĩ sẽ nói như thế, nhưng sau này nghĩ lại có thể đó là ý thức Tống Ngưng còn sót lại nói không chừng. Tất nhiên sau đó mọi việc diễn ra y như trong sách, Thẩm Ngạn tức giận bỏ đi, trước khi đi không quên để lại 1 câu kinh điển giống y như trong sách viết: “Tống Ngưng, thiên hạ có người đàn bà nào một lòng mong chồng chết ở chiến trường?” rồi sau đó không xuất hiện nữa, nếu tính tới giờ cũng đã 3 tháng rồi nhỉ, trời cũng đã vào thu rồi còn đâu, tôi đến đây cũng 3 tháng rồi.

Tôi không phải là 1 người bi quan đâu nhé, tôi vốn là người rất lạc quan nữa là đằng khác. Chỉ là khó có ai có thể chấp nhận mình trở thành 1 người phụ nữ như Tống Ngưng, người phụ nữ mặc dù biết là đau khổ biết đó là không nên nhưng giống như thêu thân mà lao vào. Biết yêu Thẩm Ngạn là đau khổ thế nhưng vẫn yêu Thẩm Ngạn đến chết. Những giấc mơ ký ức cô cứ giằng xé tôi, khiến tôi cũng thêm mấy phần bi lụy.

Thẩm Lạc cũng đã được 3 tháng tuổi, cái tên Thẩm Lạc này tôi vốn không muốn đặt cho nó, tôi vốn muốn đặt một cái tên khác cơ, nhưng do tình thần tôn trọng nguyên tác cuối cùng tôi vẫn đặt tên cho con trai mình là Thẩm Lạc, Lan Lan từng hỏi tôi sau lại đặt tên là Thẩm Lạc, tôi thật ra cũng không biết sau Tống Ngưng lại muốn đặt tên cho con trai là Thẩm Lạc, tôi chỉ đành bịa đại 1 cái có là “Thẩm Lạc, Lạc Lạc, vui vui về về, bé con tên Thẩm Lạc vậy sẽ vui về sống cả đời.” Lan Lan khen cái tên tôi đặt rất hay, uhm tôi nghĩ nếu xét về mặt nghĩa đó thì cái tên này đúng là hay thiệt. Đối với 1 người phụ nữ chịu nhiều đau khổ như Tống Ngưng ước nguyện con trai mình sẽ vui về sống cả đời chắc là ước nguyện mang đến hạnh phúc còn sót lại của cuộc đời cô, nhưng cô nào đâu có ngờ rằng, hạnh phúc rất dễ có lại cũng rất dễ mất đi.

“Tiểu thư, sau người lại ngồi ở đây, còn mặc ít áo như vậy?”

Tôi mãi mê suy nghĩ mà không để ý là Lan Lan đã thức, cô bé còn mang 1 cái áo choàng đến khoác lên vai tôi, tôi xoay đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của cô bé bất đắc dĩ phải mỉm cười trấn an: “Ta không lạnh, ta ngủ không được nên muốn ngắm trăng.”

“Tiểu thư còn nói không lạnh, người xem người lạnh đến nỗi run run đây này.” Lan Lan nhú mồm khó chịu trách cứ, tôi cũng chỉ đành cười khổ nhìn cô, làm sau tôi có thể nói với cô, tôi thực sự không lạnh, người tôi run chỉ là vừa nãy tôi nghĩ đến việc chỉ ít năm nữa thôi Thẩm Lạc sẽ chết, còn tôi lại sợ hãi điều đó như thế nào!

“Lan Lan, chuyện ta nhờ em làm, đã có tin tức gì chưa?” Không nghĩ đến thì thôi vừa nghĩ đến chuyện số phận Thẩm Lạc phải mất vào mùa đông năm nó 4 tuổi người tôi lại càng run lên dữ dội, tôi nắm lấy tay Lan Lan, nghe giọng mình run run hỏi cô, Lan Lan nhìn thấy biểu hiện kỳ quái của tôi thì mồm nhú càng chặt, bắt buộc tôi phải trở lại giường, còn bản thân mình vừa đóng cửa sổ để tránh gió lùa, còn không quên cầm 1 ngọn đèn dầu khác để thắp sáng thay cho ánh trăng ngoài cửa sổ kia.

Tôi trước đây không sợ tối nhưng từ ngày đến đây trong phòng ban đêm lúc nào cũng được thắp đèn sáng, nếu không tôi không tài nào ngủ được, từ lúc biết mình là Tống Ngưng những ký ức trước đây cứ hành hạ tôi trong những giấc mơ, những lúc như vậy tôi rất muốn ngắm nhìn Thẩm Lạc, nó giúp tôi bình tâm lại giúp tôi kiên cường hơn, nếu trong phòng tối thì tôi không cách nào thấy bé. Lan Lan tuy có thắc mắc chuyện tối nào tôi cũng thắp đèn nhưng vẫn rất là nghe lời đêm nào cũng giúp tôi thắp, bây giờ cũng thế, mãi thắp đèn, thắp xong cô bé mới trả lời tôi.

“Vẫn chưa ạ, người tiểu thư muốn tìm hành tung bất định, người chúng ta phải đi vẫn chưa có tin tức.”

Tôi thất vọng thở dài, ngã người nằm lại trên giường, “À, vậy tiếp tục tìm đi, tốn bao nhiêu tiền, cũng phải tìm bằng được, càng nhanh càng tốt.” Tôi nói rồi cũng nhắm mắt ngủ, Lan Lan đợi 1 hồi lâu chẳng thấy tôi lên tiếng nữa cũng trở về căn phòng nhỏ bên cạnh đi ngủ.

Thật ra người tôi muốn tìm không ai khác hơn là thánh dược Bách Lý Việt, tôi đã đọc Hoa Tư Dẫn biết rất rõ Bách Lý Việt y thuật cao cỡ nào, nếu như tìm được ông thì chuyện Thẩm Lạc chết do sốt cao sẽ không xảy ra, ông là hy vọng cuối cùng của tôi, nên toàn bộ tiền của hồi môn của Tống Ngưng tôi đều dùng vào việc này, cũng may Tống Ngưng là đứa em gái mà đại tướng quân Lê quốc Tống Diễn yêu thương nhất, cô lại được phong là Kính Võ công chúa nên của hồi môn tương đối nhiều, từ lúc đến đây cô cũng chẳng chi xài gì, giờ dùng số tiền đó để cứu con trai chúng tôi chắc cô không trách tôi đâu nhỉ?

3. Chương 3: Nhật Ký Nuôi Con Của Tống Ngưng

Trước đây tôi rất hay ngủ trẻ, thích nhất là thức khuya đọc tiểu thuyết ngôn tình, giờ tuy đã đến đây không có tiểu thuyết đọc nhưng thói quen đó đã lâu năm nhất thời không bỏ được. Tối nào tôi cũng nằm ngửa mặt nhìn nóc giường, đến tối muộn mới ngủ được. Thẩm Lạc không hay khóc đêm nên không ảnh hưởng đến giấc ngủ của tôi, mà dù cho có khóc đêm thì Lan Lan và vú già cũng lo liệu chẳng đến phiên tôi, nếu không phải rất hay nằm mơ thấy những chuyện trước kia của Tống Ngưng có lẽ đêm nào tôi cũng ngon giấc. Sáng nào cũng dậy muộn, nhưng buổi tối thì rất khổ sở, không ngủ được buồn chán vô cùng nên tôi bèn viết nhật ký. Thẩm Lạc lại ngày 1 lớn, niềm vui cùng nỗi lo lắng của tôi cũng ngày 1 tăng, nghĩ đi nghĩ lại nên viết luôn 1 cuốn nhật ký trưởng thành của Thẩm Lạc vậy, à tức nhiên quyển nhật ký đó chỉ mình tôi đọc hiểu. Đại loại trong nhật ký sẽ ghi như thế này:

Ngày...tháng ...năm...

Thẩm Lạc hôm nay vừa tròn 5 tháng tuổi, người dài khoảng 3 gang tay của tôi, nặng ước chừng cỡ 7,5 kg, cả người nổi đốm sữa, trên tay chân cũng có gân thịt nhìn rất dễ thương, với thân hình như vậy tôi nghĩ bé phát triển rất tốt, người rất sỗ sủa, à mà hình như Thẩm Lạc bắt đầu mọc răng thì phải, lúc ** cắn núm vú tôi rất đau, lúc này cũng rất hay cho ngón cái vào miệng mút, lâu lâu lại chảy nước miếng và khó ngủ hơn bình thường, tôi đã nhìn ngó miệng bé mấy lần nhưng chỉ thấy nú toàn là nú vẫn chưa có cái răng nào, khiến tôi rất lo lắng, tôi vẫn chưa tìm được Bách Lý Việt.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay tôi mang Thẩm Lạc ra sân ngắm hoa, trời vào xuân nên khí trời trở nên ấm áp hơn rất nhiều, mấy cây mai tôi chăm sóc cũng nở hoa, từng đóa từng đóa vàng tươi, đỏ thắm nở đầy khắp sân Lâm Nhã viện, mấy lúc có gió thổi qua làm mấy cánh mai rơi lả tả trong sân, có vài cánh đậu trên đầu Thẩm Lạc nhìn rất vui mắt. Thẩm Lạc hình như rất thích cảnh đó, mỗi lần gió thổi qua là bé lại cười khanh khách, bé còn đưa bàn tay nhỏ lên không trung quơ quơ như chụp cái gì đó, tôi cũng đùa với bé, đưa 1 ngón tay cho bé chụp, “Lạc Nhi nắm tay mẹ này, nắm lấy tay mẹ này.” Bé sắp chụp được tôi lại rút đi, khiến bé càng vui vẻ, cười híp mắt, lộ hai lúm đồng tiền. Tôi chưa tìm được Bách Lý Việt.

Ngày ...tháng...năm...

Thẩm Lạc nửa đêm hôm qua bị sốt cao, cả người nóng ran khóc đến tê tâm liệt phế, miệng luôn chảy nước giải tôi sợ đến nỗi nửa đêm còn bắt Lan Lan chạy đi gọi đại phu rồi cuộc phải trả cho ông ta hai thù vàng, ông ta nói Thẩm Lạc chỉ sốt mọc răng đến sáng sẽ hết, nhưng tôi vẫn lo sốt vó cả đêm ngồi canh chừng bé, còn liên tục kêu Lan Lan đem nước mát đến để tôi đắp khăn cho bé hạ nhiệt, đến sáng quả nhiên bé hạ nhiệt còn vui chơi như mọi ngày còn tôi và Lan Lan thì ngủ gà ngủ gật bên cạnh. Tôi vẫn chưa tìm được Bách Lý Việt.

Ngày...tháng...năm...

Thẩm Lạc dạo này đang tập đi, à mà nói đúng hơn bé muốn chạy nhiều hơn đi, hai cái chân ngắn ngủn của bé vừa được tôi đặt xuống đất là lại hoạt động hết công suất, lướt trên sân nhưng đi thì nhanh mà chẳng được bao xa lại cũng chẳng được bao lâu, chốc chốc lại té nhào ra đất, tôi rất là sốt nhưng lại không dám đến đỡ. Có nhà khoa học nói như thế nào nhỉ? Phải để cho trẻ con tự đứng dậy sau mỗi lần té ngã như thế mới học được cách tự lập. Tôi tuy trong lòng nguyên rửa nhà khoa học đó không có con nên không hiểu nỗi lòng cha mẹ, nhưng không hiểu sao tôi vẫn làm theo lời ông, đúng là con người ta thường rất hay mâu thuẫn với chính mình.

Thẩm Lạc quả thật không làm tôi thất vọng, bé té ngã nhưng lại rất nhanh đã đứng lên, lại thêm bé mặt mày dù bị đau meo meo như muốn khóc nhưng chưa từng khóc lần nào, 1 giọt lệ cũng chưa từng rơi. Những lúc thấy khuôn mặt meo meo vì cổ nén đau của bé làm lòng tôi trùng xuống một nhịp. Tôi chưa tìm được Bách Lý Việt.

Ngày...tháng...năm...

Thôi nôi tròn 1 tuổi của Thẩm Lạc, cha mẹ Thẩm Ngạn đến gặp tôi tỏ ý muốn tổ chức 1 bữa tiệc thật long trọng cho cháu đích tôn nhà họ Thẩm, nhưng tôi nghĩ Thẩm Ngạn chắc không thích mà tôi cũng không muốn phiền phức nên bảo thôi, chỉ tổ chức tiệc đơn sơ là được rồi. Nói đơn sơ thật ra đối với Lâm Nhã viện của tôi thì thật ra rất long trọng mặc dù người dự tiệc chủ yếu chỉ có tôi, Lan Lan cùng mấy nha đầu trong viện cùng 1 bà vú già, cha mẹ Thẩm Ngạn cũng có qua 1 chút rồi đi, nhưng tôi hầu như đã bận rộn cả 1 buổi sáng còn lẫn sang bữa trưa 1 canh giờ để chuẩn bị 1 bàn thức ăn, tất cả thức ăn đều là đích thân tôi làm cho bé. Tôi còn mang rất nhiều các món nào giấy, nào bút, nào gương gỗ, nào trống, nào gương, nào lược, nào kéo... Nói chung tất cả những thứ tôi có thể nghĩ ra trong lễ “bốc đồ” đặt hết lên bàn.

Thẩm Lạc được dì Lan Lan tắm rửa sạch sẽ còn mặc 1 cái áo mới cũng chính tay tôi may đấy nhé. À! Mặc dù cũng nhờ Lan Lan giúp chút đỉnh, vô cùng ngay ngắn rồi trên bàn, bé bốc 1 cây bút và 1 cây gương quơ quơ nhìn tôi cười kêu “Mẹ! Mẹ!”. Mấy nha đầu trong viện cùng Lan Lan thì la ầm lên “Tiểu thiếu gia sau này lớn lên chắc chắn văn võ toàn tài!”, bà vú già thì mắt ngân ngân lệ kích động cầm tay tôi mà lắc “Chúc mừng thiếu phu nhân, chúc mừng thiếu phu nhân.” Tôi trong lòng cũng nở đầy hoa hồng. Thẩm Ngạn không đến. Tôi vẫn chưa tìm được Bách Lý Việt.

“Mẹ!” Giọng trẻ con non nớt của Thẩm Lạc vang lên bên tay, tôi đặt bút xuống bàn, gấp lại quyển nhật ký, cuối đầu thấy bé hai tay đang ôm chân tôi, đầu ngược cao nhìn tôi, hai con mắt đen tròn xoe chớp chớp, tôi bất giác thấy lòng mình ngọt ngào vô cùng, chìa tay kéo bé ôm vào lòng.

Thẩm Lạc cọ cọ cái đầu nhỏ vào ngực tôi nũng nịu “Mẹ, Lạc Nhi muốn ngủ với mẹ.” À bé lại là làm nũng nữa đây mà, tôi rõ ràng đã dỗ bé ngủ lúc này rồi mới đến bàn viết nhật ký ấy vậy mà quay qua quay lại bé lại chạy ra đây, “Được, mẹ với Lạc Nhi đi ngủ thôi.”

Tôi ôm bé hướng cái giường sau bình phong mà bước, hai tay múp míp của bé ôm lấy cổ tôi, đầu cọ cọ, nũng nịu nói “Đi ngủ thôi!”

Ánh trăng ngoài cửa sổ cùng với ánh đèn dầu trong phòng hắt bóng, 1 lớn 1 nhỏ nằm ôm nhau trên giường lên tường, ánh trăng ngày hè vẫn sáng như thế, đám hoa nguyệt huê tắm ánh trăng tỏa hương thơm ngào ngạt trong đêm, cành lá bị gió thổi rì rào đung đưa như đang đệm 1 khúc nhạc ru hai mẹ con ngủ.

Tôi thức dậy thì đã là giờ thìn (khoảng 8, 9 giờ sáng), bên cạnh trống trơn, Thẩm Lạc không biết đã dậy từ lúc nào, có lẽ bé đã theo Lan Lan đi ăn sáng cũng không chừng. Tôi giương mình ngáp 1 cái, hôm nay trời trong xanh, tôi nghĩ mình ăn sáng xong cũng nên ra vườn ngắm hoa 1 chút, mấy khóm hồng tôi trồng chắc cũng sắp nở hoa rồi.

À, thật ra xuyên không đến đây cũng hơn 1 năm rồi, ngoài việc chăm sóc Thẩm Lạc cuộc sống của tôi cũng rất nhàn tản, ngày ngày hết ăn lại ngủ, không ngủ thì tìm cái gì đó để làm, chẳng hạn như trồng hoa. Trong Lâm Nhã viện này tôi sai Lan Lan làm giúp mình 1 mảnh vườn nhỏ, trong vườn đặt 1 cái xích đu, cùng 1 bộ bàn ghế nhỏ. Rảnh rỗi tôi sẽ trồng vài loại hoa, dâm dây bầu, ít dây dưa, có thể nói theo kiểu của Lan Lan là “Vườn hoa không ra vườn hoa, vườn quả không ra vườn quả.” À thì khu vườn của tôi hơi đa chủng loại chút nhưng nhìn chung tôi rất thích, thần kỳ hơn là cách đây vài tháng Lan Lan còn kiếm được cho tôi 1 dây nho nữa, nho ở đây rất hiếm, chỉ có ở vùng sa mạc mới trồng được.

Mặc dù mới trồng không biết nó có cho ra trái không nhưng nếu có thể kết trái Thẩm Lạc chắc sẽ thích lắm đây. Nghĩ là làm tôi liền gọi “Tiểu Hồng!” Tiểu Hồng nghe tiếng tôi, đáp “Dạ!” 1 tiếng, nhưng tiếng dạ thì đã vang lên 1 lúc còn người thì không thấy đâu. Sau khoảng thời gian khoảng 2 ly trà cô nhóc Tiểu Hồng đó mới lắc lắc cái mông ôm chậu nước cùng khăn mặt đi vào, nhìn thấy tôi mặt mày nhăn nhó ngồi trên giường nhíp chân thì cười ngọt ngào nói “Thiếu phu nhân, an!”

Tôi liếc cô bé 1 cái, “Riếc rồi không xem thiếu phu nhân này ra kí lô nào nhỉ?” Cô bé cười khi 1 cái, đưa chậu cùng khăn mặt đến xong lại chạy biến, thật là mấy cái nha đầu này tôi dễ giải với chúng quá riếc chúng chẳng xem tôi ra gì, tôi chỉ với theo “Tiểu Hồng! Ta sẽ trừ lương của em!” nhưng nói thì nói vậy thôi chứ tôi nào có bao giờ trừ lương ai, đúng là con người luôn thích nói trái lòng mình.

Tôi làm vệ sinh xong, thay 1 bộ đồ. Lan Lan dắt tay Thẩm Lạc cũng về tới, Thẩm Lạc vừa thấy tôi liền bỏ tay Lan Lan chạy ào tới, ôm chân tôi như mọi khi, đầu ngước lên chớp chớp đôi mắt đen to tròn, má lúng liếng đồng tiền cười gọi “Mẹ!”. Tôi cúi người xuống bế bé lên hun chụt 1 cái vào má bé, Thẩm Lạc không chụi thua kém cũng hun chụt 1 cái thật kêu vào má tôi, khiến má tôi dính đầy nước bọt của bé. Lan Lan thấy thế thì cười khi 1 cái, sau lại bước đến chào tôi, “Tiểu Thư!”

Tôi à 1 cái lấy lệ, sau lại hun chụt thêm 1 cái vào má còn lại của bé, Lan Lan lúc này lại lên tiếng “Tiểu thư, có tin tức.” Tôi ngờ ra 1 hồi, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt tươi như hoa nở của Lan Lan tôi liền nhớ, cái tin tức mà Lan Lan nói không phải là tin về Bách Lý Việt sau? Cái tin tôi chờ đợi suốt hơn 1 năm nay còn gì?

Tôi kích động bỏ Thẩm Lạc xuống lao đến nín chặt hai bả vai Lan Lan hỏi dồn, “Có tin tức? Thật sự có tin tức rồi sao? Người đâu? Ông ta đang ở đâu? Có mời được về không?”

“Tiểu thư, người bình tĩnh!” Lan Lan nhìn tôi cười khở, đẩy nhẹ tôi khỏi người cô ấy nhìn ngó xung quanh 1 chút, nói : “ Vẫn chưa có tin tức của Bách Lý Việt, nhưng người của chúng ta tìm được cháu trai của ông ta ở thành Tứ Phương, đã đánh ngất và mang về đây, chắc chẳng mấy ngày nữa là tới.”

Tôi hơi thất vọng 1 tý, vì người chúng tôi tìm được không phải là Bách Lý Việt, mà là cháu ngoại duy nhất của ông Bách Lý Tấn, nhưng đã là cháu trai của 1 dòng họ thánh được thì chắc chắn cũng có y thuật cao minh đi, thôi thì cứ dùng tạm vậy khi nào tìm được Bách Lý Việt rồi tính tiếp. Quả như Lan Lan đoán, chẳng mấy ngày mà đám người tôi phái đi đã mang Bách Lý Tấn trở về, lúc đám người đó xuất hiện là đêm mùa hè nóng bức, tôi do không ngủ được nên mang Thẩm Lạc ra vườn ngắm trăng, thuận tiện ngắm mấy đám nguyệt quế tỏa hương, Lan Lan thì đứng bên phe phẩy chiếc quạt 14 nan quạt mát cho tôi cùng Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc ngồi trên đất đùa nghịch 1 tổ kiến, tôi cắn 1 miếng lê mà Lan Lan đã gọt sẵn để trên bàn, đột nhiên từ trên trời 1 đám người mặc đồ đen xì xì xuất hiện, chúng quăng phịch 1 bọc gì đó to đùng đến trước mặt tôi, rồi quỳ mọp xuống, tôi bị nghẹn miếng lê trong cổ họng, ho sặc sụa 1 thôi 1 hồi, khiến Lan Lan và

Thẩm Lạc lo sốt vó 1 phen. Họ mang Bách Lý Tấn trở về, cái bọc đó tức nhiên là đựng Bách Lý Tấn. Có điều khiến tôi hơi ngạc nhiên 1 chút, nghi ngờ 1 chút không biết có phải thật sự cái tên đang nằm trên đất này là Bách Lý Tấn – cháu ngoại của thánh được Bách Lý Việt hay không? Hay là đám người này bắt đại 1 tên nào đó về đây nói là Bách Lý Tấn.

Bởi lẽ tôi nhìn như thế nào cũng không thấy được cái gọi là “con cháu dòng họ thánh được” ở chỗ nào trên người hắn ta, toàn thân hắn vận 1 bộ y phục không biết là màu gì, cũng có thể nguyên bản màu của nó là màu trắng như hắn đã nói nhưng hiện tại tôi nhìn không thấy chỗ nào là màu trắng, đầu tóc thì bù xù như đã lâu lắm chưa gội chải, mặt mày lem nhem đất, chỗ trắng chỗ đen, mắt đỏ ngầu, người ồm ồm, miệng thì ngáp liên tục, hình ảnh hắn hiện giờ chỉ khiến tôi liên tưởng đến 1 tên nghiện xì ke đang lên cơn đối thuốc.

“Người là Bách Lý Tấn, là cháu của thánh được Bách Lý Việt?”

Tôi hỏi rằng, hắn như có vẻ rất bất mãn, ngáp 1 cái, lật người xoay lưng lại với tôi, than vãn “Này cô gì đó, tôi đã trả lời cô hết thảy 5 lần rồi, thật ra làm như thế nào cô mới tin đây, nếu không tin thì dứt khoát quãng tôi ra đường đi, còn nếu tin thì làm ơn cho tôi ăn 1 bữa cơm, tôi nhịn đói mấy bữa nay, đã đói đến nỗi bụng dính vào lưng rồi.”

Gân xanh trên trán tôi giật giật, nhưng rốt cuộc tôi vẫn sai người đem đồ ăn đến cho hắn ta, nhìn Bách Lý Tấn ăn như rồng cuộn lại khiến gân xanh trên trán tôi giật giật lên liên hồi. Hỏi ra mới biết thì ra hắn trong lúc đi hái thảo dược chẳng may sảy chân rơi xuống 1 cái hố sâu, lúc đám người tôi tìm được hắn thì hắn đã mắc kẹt trong hố 3 ngày rồi. Trong hố không thức ăn không nước uống, lại ẩm thấp do đang mùa hè nên hắn mới thành ra bộ dáng như vậy. Hắn nói như thế nào cũng không chịu theo về Nhạc thành, đám thuộc hạ của tôi hết cách đẩy đánh ngất vác đi, thế là hắn lại phải chịu đói thêm 2 ngày nữa.

Sau khi Bách Lý Tấn ăn uống no nê, tôi cũng bàn vào việc chính với hắn. “Chỉ cần anh ở lại đây đến năm Thẩm Lạc được 5 tuổi thì tôi sẽ để anh đi!”

Tôi nhìn hắn ta bộ dạng bê bết nằm dài trên bàn mà chướng mắt, hắn nghe tôi nói ngửa đầu hí mắt nhìn tôi, miệng mở to ra có vẻ như ngạc nhiên lắm, nói “Tại sao lại muốn tôi ở lại đây, không lẽ cô thích tôi rồi hả?”

Trán tôi xuất hiện 3 vạch đen, Bách Lý Tấn ngồi bậc dậy hai tay ôm má gào lên: “Tôi biết tôi đẹp trai, nhưng cô không phải mẫu người tôi thích.”

Trán tôi lại xuất hiện thêm 3 vạch đen, hắn lại dùng cặp mắt đầy thương tiếc nhìn tôi, thở dài thườn thượt rồi lại nằm úp sấp xuống bàn tiếp tục than vãn: “Cô rất đẹp, chắc chắn là sẽ kiếm được người thích hợp, đừng vì tôi không thích cô mà bày ra bộ mặt xanh lét như thế kia, cô...”

Như nghĩ ra gì đó hắn lại bật dậy, trừng mắt chỉ tay vào tôi gào lên: “Cô không phải muốn tự sát đấy chứ?”

Tôi phát điên, tôi thật sự phát điên, không cách nào kìm chế được bản thân mình, nếu không có Lan Lan trở về kịp thời ngăn cản tôi nghĩ mình đã bóp chết Bách Lý Tấn, tôi còn nghe lúc đó mình gào lên là: “Anh mới muốn tự sát, cả nhà anh muốn tự sát, 18 đời tổ tông nhà anh muốn tự sát.”

“Cô ...cô ...làm cái gì vậy?” Bách Lý Tấn được cứu thoát khỏi tay tôi, ngồi trên đất thở hổn hển trách cứ, “Đúng là yêu quá, quá rõ mà!”

Tôi lại muốn xông lên bóp cổ hắn lần nữa, tất nhiên tôi không thể, bởi vì Lan Lan đã kéo chặt lấy tôi, tôi chẳng nhớ là đêm đó tôi bàn chuyện chính sự với Bách Lý Tấn như thế nào dùng cách gì để khiến hắn đồng ý ở lại Thẩm Phủ. Sau này nghe Lan Lan kể lại, Bách Lý Tấn liên tục lái nhai chuyện tôi thích hắn, tôi cuối cùng phát điên toàn diện vùng ra khỏi sự khống chế của Lan Lan, hai tay đập mạnh lên mặt bàn khiến đám bát đĩa trên bàn nảy lên 1 cái, tôi hét lớn “Câm miệng!” Tôi 1 bộ dạng lưu manh, hai tay chống bàn, 1 chân đạp ghế, mắt trừng trừng nhìn Bách Lý Tấn đang run run dưới đất, miệng gằn từng chữ “Nếu không ở lại thì chết!” Sau tôi bỏ đi mất.

4. Chương 4

“Thẩm Ngạn, chàng biết đấy, ngoài tôi ra, không ai đủ tư cách sinh đích tôn cho nhà họ Thẩm.”

Tôi không ngờ câu nói vui của tôi lại khiến cho chàng kích động. Tôi nhìn thấy cơn sóng phần nộ trong mắt chàng. Tôi nghĩ tình yêu của mình gần như sắp chết, ngày trước tôi nhìn chàng chỉ mong mọi việc với chàng đều suôn sẻ. Bây giờ, lúc nào cũng muốn chàng không vui. Nhưng chàng không vui, tôi cũng không vui, nó giống như con dao hai lưỡi, làm tổn thương người khác, cũng làm tổn thương chính mình.

Tôi cảm thấy thanh kiếm của chàng sắp xuyên qua tay tôi đâm vào huyệt mình. Nhưng phán đoán của tôi đã sai. Thanh kiếm của chàng không tiến thêm 1 phân nào nữa, mà rút khỏi tay tôi, nó đánh 1 vết máu tươi, đầu thanh kiếm áp vào ngực tôi, khê hắt, những chiếc khuy đứt tung.

Phu quân của tôi đang đứng trước mặt tôi, dùng 1 thanh kiếm nhuộm máu hắt toạc áo ngoài của tôi, sóng hận trong mắt chàng biến thành nụ cười trên môi, giọng nói cộc nhĩ ghê người: “Tổng Ngưng, tôi chưa từng gặp người đàn bà nào độc ác như cô.”

Tôi và chàng rốt cuộc cũng động phòng hoa chúc, lần động phòng này chậm đúng chín tháng. Tôi nhớ rõ mình đã ra sức vùng vẫy giụa ra sao? Nếu đối phương là 1 nho sinh, tôi không những có thể vùng ra được mà còn đánh cho hắn 1 trận. Nhưng đây lại là 1 tướng quân, võ nghệ vào bậc nhất nước Khương, lại có sở trường đánh giáp lá cà, tôi đành bó tay. Tôi lạnh run người nhìn bức bình phong trước giường vẽ 1 đầm nước, trên có vàng trắng lạnh, dưới có mấy con vịt trời giỡn nước. Hai tay tôi ôm chặt lưng chàng. Máu rỉ ra từ vết thương trên tay, nhuộm đỏ 1 vùng da màu kiêu mạch trên lưng chàng, giống như đóa hoa hồng nở trên kẻ đá trên cánh đồng hoang.

Cuối cùng tôi không thể giả cười được nữa, nước mắt đã tích tụ rất lâu chảy dài xuống má. Tiếng tôi giống như 1 con thú nhỏ bị thương rên rỉ vang lên bên tai chàng, nhưng có lẽ chàng chẳng để tâm. Tôi đau đến tận tim, nặng nề thở dốc, mũi ửng đỏ, giọng thì thảo van nài chàng: “Thẩm Ngạn, chàng ghét tôi như vậy, chàng ghét tôi như vậy. Thẩm Ngạn, buông tôi ra, xin chàng buông tôi ra.”

Tôi u ớ, muốn thoát khỏi giấc mơ, nhưng không cách nào thoát ra được, tiếng Thẩm Ngạn cứ vang vọng trong đầu tôi: “Tổng Ngưng, cô muốn gì, tôi sẽ cho cô, chỉ cần chúng ta từ nay rõ ràng, cô có biết rõ ràng là thế nào không?”

“Tôi không muốn! Thẩm Ngạn! Tôi không muốn!” Tôi gào lên trong vô vọng, tiếng gào của tôi lại vô tình đánh thức Lan Lan và Thẩm Lạc đang nằm ngủ cạnh bên, bé ôm chầm lấy tôi vừa khóc vừa gọi “Mẹ!”

Tôi như được kéo ra khỏi giấc mơ đáng sợ kia. Tôi bật người thở hổn hển nhìn bức bình phong, nó vẫn là bức bình phong vẽ đầm nước có đôi vịt giỡn nước kia, Lan Lan chạy đến lo lắng hỏi han nhưng cô bé nói gì tôi không nghe rõ, mọi chú ý của tôi đều chìm đắm trên bức bình phong, tôi cũng không rõ sau mình không thay đi bức bình phong đó nữa?

“Tiểu thư, cô không sao chứ? Tiểu Thư!” Giọng Lan Lan vẫn vang lên bên tay, tiếng khóc cùng tiếng gọi “Mẹ!” của Thẩm Lạc vẫn vang vọng trong màn đêm, tôi cố gắng trấn tĩnh lại tinh thần, xoay người ôm chầm lấy Thẩm Lạc vỗ vãnh “Ngoan ngoan, Lạc Nhi ngoan, mẹ không sao.”

Được trấn an Thẩm Lạc mới thôi khóc, dùng đôi mắt đỏ hoe ngập nước nhìn tôi, rồi cuối người ôm siết lấy cổ tôi không buông, tôi khó khăn lắm mới có thể xoay đầu nhìn Lan Lan 1 cái, thấy khuôn mặt cô đã giãn ra, tôi cười gượng nhìn cô nói: “Ta không sao, chỉ là gặp ác mộng thôi, em đi ngủ đi!” Lan Lan ngập ngừng như muốn nói gì đó lại thôi, xong vẫn là xoay người đi về căn phòng nhỏ. Tôi vỗ vãnh Thẩm Lạc ngủ lại, còn bản thân lại ngấn người nằm trên giường mở mắt nhìn tấm bình phong. Đêm nay lại là 1 đêm mất ngủ nữa đây, tôi thở dài ngao ngán.

Sáng sớm tôi đã bị tiếng ồn ào tỉnh giấc, tôi nhú mày khó chịu, cái tiếng ồn ào này không phải do Bách Lý Tấn gây ra thì còn ai vào đây nữa. Bách Lý Tấn ở lại Thẩm Phủ đã được nửa tháng, trừ cái ngày đầu tiên hắn gặp tôi là nói luyên thuyên không ngừng còn sau đó mỗi lần gặp tôi hắn đều rất nghiêm túc, cũng rất ít nói, lúc đầu tôi cũng thấy lạ nhưng tôi thấy hắn như vậy thật ra rất tốt, đỡ phải làm tôi phát điên. Nhưng đó chỉ là khi gặp tôi thôi, còn những lúc hắn ở cùng người khác thì...Chỉ có thể dùng 1 câu 5 chữ để hình dung “Ồn ào như cái chợ.”

Chẳng hạn như lúc này, hắn là đang tám chuyện với đám Tiểu Hồng đây mà. “Tiểu Hồng, cô xem tay cô bị khô hết trơn rồi, này này đừng lo, dùng cái này thoa lên mỗi buổi tối trước khi ngủ đảm bảo với cô chỉ 2 tuần thôi tay cô sẽ mịn màng như lụa.”

Bách Lý Tấn khoác lác. “Thật sao, Tiểu Bách Lý có thật không?”

Tiểu Hồng kích động nói. “Tất nhiên là thật, Bách Lý Tấn này là ai chứ.”

Bách Lý Tấn vỗ ngực xưng tên. “Nhưng...Tiểu Bách Lý, tôi không có tiền.”

Tiểu Hồng sợ sệt nói. “Không tiền? Ai muốn tiền của cô, cái này là tôi tặng cho cô, không cần tiền.”

Bách Lý Tấn ngạc nhiên nói. “Thật sao, Tiểu Bách Lý, anh thật tốt.”

Tiểu Hồng e lệ đỏ mặt. Mấy nha hoàn Tiểu Mai, Tiểu Đào, Tiểu Thanh cũng nhao nhao lên vây lấy Bách Lý Tấn : “Tiểu Bách Lý, tôi cũng muốn!” Bách Lý Tấn cười nhả nhả vẹo má mỗi cô 1 cái, sao lấy trong ngực ra mấy lọ sứ trắng đưa vào tay mỗi người. Lan Lan đang dắt tay Thẩm Lạc đi phía xa thấy cảnh náo nhiệt cũng chạy đến xem, Thẩm Lạc tò mò nên cũng đi nhanh theo Lan Lan đến, Bách Lý Tấn nhác thấy bóng dáng hai người bọn họ thì miệng cười tươi, vẫy tay gọi : “A! Lan Lan, Lạc Nhi mau đến đây, mau đến đây.”

Tôi do thiếu ngủ, lại chứng kiến thêm 1 màn này khiến đầu xuất hiện 1 bầy quạ đen, cái tên Bách Lý Tấn này còn bắt người khác gọi mình là “Tiểu Bách Lý” đúng là không biết xấu hổ, à mà đừng ai hỏi tôi sao hắn ta có thể ở Thẩm Phủ, nói đúng hơn là ở Lâm Nhã viện này của tôi tự tung tự tác như thế mà không sợ Thẩm lão tướng quân, Thẩm lão phu nhân, cùng Thẩm Ngạn nói gì? Cái này cũng phải nhờ phước đức của Tống Ngưng để lại. Thẩm Ngạn vốn chẳng quan tâm xem tôi làm gì, dù cho có đem 1 người đàn ông đến ở trong Lâm Nhã viện này hay không. Còn Thẩm lão tướng quân, cùng Thẩm lão phu nhân vốn cảm thấy có lỗi với tôi nên cũng không quản đến những việc tôi làm, nên cái tên Bách Lý Tấn đó mới có thể tự do tự tại như thế, thật khiến cho người khác giận sôi gan.

Tôi húng hắng ho khan 1 chập, nhưng chẳng ai để ý đến tôi, tôi lại cố gắng ho khan lên 1 chập, nhưng cũng chẳng ai để ý đến tôi. Tôi giận điên, hét lên: “Cháy nhà!” Nhất thời quang cảnh càng trở nên hỗn loạn, xúng với câu “gà bay chó sủa”, Lan Lan ôm lấy Thẩm Lạc chạy tán loạn. Đám Tiểu Hồng la um lên cũng chạy tứ tán, Bách Lý Tấn quăng mấy bình thuốc nhảy cẫng lên la oai oái.

Tôi nhìn thấy mà không nhịn nổi cười rộ lên, tiếng cười vừa cất lên đột nhiên 7 cặp mắt như tia lazer phóng nhanh về phía tôi. Tôi lạnh người, nhìn bọn họ người nào người nấy nét mặt đen như đất nòi đang trừng trừng nhìn mình, đành cười khan hai tiếng : “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi!”

Người phản ứng đầu tiên lại lời nói của tôi là Bách Lý Tấn, hắn liếc tôi 1 cái, bũi môi, hừ mũi đầy khinh bỉ, sau lại ngồi phịch xuống đất, nhặt 1 cái vỡ bình sứ trắng bị vỡ mà gào khóc: “Ôi! Thuốc của ta ơi, các người chết thật thảm!”

Sau tiếng gào khóc của hắn mấy nha đầu Tiểu Hồng, Tiểu Thanh cũng ngồi xuống kêu gào : “Ôi! Thuốc của ta!” Rồi nhất loạt bắn ánh mắt hình viên đạn về phía tôi sau tiếp tục kêu gào, tôi bó tay, bất lực vỗ trán.

“Mẹ!” Thẩm Lạc đi đến ôm lấy chân tôi như mọi khi, tôi cúi người bế bé lên, bé vui vẻ gọi thêm 1 tiếng “Mẹ!” sau lại hỏi : “Hôm nay Lạc Nhi vẫn phải ngâm trong cái thứ nước đen xì đó nữa sao mẹ?”

Tôi hơi nhíu mày nhưng vẫn mỉm cười gật đầu đáp trả bé, rồi ngược mắt nhìn Lan Lan đang đứng bên, cô bé hiểu ý xoay người bước đi. Tôi nhìn bóng Lan Lan khuất dần sau dãy hành lang, lại nhìn cái đám ô hợp Bách Lý Tấn đang kêu gào giữa sân, nói to : “Bách Lý Tấn, anh còn muốn ngồi đó khóc than đến bao giờ?”

Bách Lý Tấn nghe tiếng tôi gọi ngẩng phắt đầu nhìn, rồi đứng lên đi đến bên cạnh tôi, giơ tay đón lấy Thẩm Lạc, Thẩm Lạc rất ngoan ngoãn mặc cho hắn bế. Bách Lý Tấn bế được Thẩm Lạc rồi, xoay người định đi nhưng như nghĩ ra gì đó xoay lại nhìn tôi 1 cái rồi nói: “A Ngưng, cô vẫn chưa rửa mặt kìa.” Sau xoay người đi mất. Mấy đen đột nhiên vùn vụt đầy trời.

Ngày...tháng...năm...

Thẩm Lạc đã ngâm nước thuốc được 3 tuần, ngày nào bé cũng phải ngâm 2 canh giờ trong cái bồn thuốc đen ngòm mà Bách Lý Tấn pha chế, lúc đầu khiến da bé gộp lên trong rất đáng thương, tôi đau lòng nhiều lần cãi nhau với Bách Lý Tấn, nhưng dạo này bé không bị gộp da khi ngâm thuốc nữa, người thấy cũng khỏe hơn trước rất nhiều, giờ tôi mới tin cách ngâm nước thuốc này của Bách Lý Tấn là có công hiệu, nên vẫn mặc hần, miễn sau Thẩm Lạc có thể vui vẻ khỏe mạnh, sống không bệnh hoạn gì hết là được rồi. Chỉ có điều cái mùi thảo dược trên người bé thật khiến tôi không tài nào chịu nổi. Tôi vẫn chưa tìm được Bách Lý Việt, à mà Bách Lý Tấn nói không cần tìm Bách Lý Việt, có hần ta là đủ rồi, tất nhiên tôi không tin.

Tôi gấp quyển nhật ký lại, liếc nhìn Thẩm Lạc ngủ say trên giường 1 cái, sau đứng lên đẩy cửa bước ra ngoài. Trời hôm nay rất trong, sao rất sáng, ngồi nhìn mấy ngôi sao lấp lánh bên cửa sổ tự nhiên tôi rất muốn ngắm sao, nên bước chân ra vườn, lúc này ngồi trên xích đu vừa đun đũa vừa hưởng gió mát vừa ngắm sao thì tuyệt biết mấy, dầu gì giờ này cũng còn sớm.

Tôi nương theo ánh trăng đi trên con đường mòn lát đá nhỏ, đi 1 lúc đã đến khu vườn của tôi, thế nhưng lúc này trên chiếc ghế tròn bên bộ bàn ghế tôi đặt giữa vườn có 1 người đang ngồi, hần mặt y phục trắng, tóc đen không buộc để xỏa tung ra rơi rớt trên bả vai trên lưng, hần nằm phủ phục trên bàn không động đậy. Tôi nhìn thấy mà giật người, không phải mình gặp cái gì không sạch sẽ đấy chứ? Hiện tại tôi chỉ có 1 mình lại đứng trong đêm tối trong 1 khu vườn, trước mặt còn xuất hiện 1 vật thể lạ chưa xác định là người hay quỷ.

Tôi nghe giọng mình lắp bắp hỏi: “Người...Người nào?” Vật thể lạ không lên tiếng chỉ phát ra 1 tiếng thở dài “Hơi!”

Tôi càng lạnh người, hầu như da gà da vịt gì đều nổi lên hết, hai chân tôi run rẩy, lập lại câu hỏi lúc này: “Người...Người nào?”

Hần vẫn không lên tiếng, chỉ phát ra thêm 1 tiếng thở dài “Hơi!”

Tôi run bắn người, sau 3 giây run rẩy, tôi xoay người toan chạy đi, nhưng chân vừa nhấc tiếng “vật thể lạ” lại phát ra từ sau lưng: “A Ngưng!”

Tôi nghe “vật thể lạ” gọi tên mình thì hoàn toàn sụp đổ, người phủ phục trên đất. OZG! Không phải chứ, hần còn biết tên tôi, à tên của cơ thể tôi đang trú ngụ, hần không phải là quỷ đến bắt hồn tôi đấy chứ?

“A Ngưng, cô định nằm trên đất đến khi nào? Đang là mùa hè nhưng nếu nằm trên đất vào ban đêm vẫn sẽ bị bệnh đấy.”

Vật thể lạ lại lên tiếng, nhưng hần nói gì nhĩ, không không vấn đề đó không quan trọng, cái quan trọng là giọng nói này nghe rất quen, chẳng phải cái giọng eo ** này là của Bách Lý Tấn sau? Tôi bình tĩnh suy nghĩ lại, biết mình đã bị Bách Lý Tấn chơi khăm, lập tức vùng khỏi mặt đất xoay người hướng “vật thể lạ” lao đến, tay còn không quên giơ ra thủ thế. Bách Lý Tấn như cảm nhận được sát khí, ngẩng phắt đầu lên, tôi nhìn thấy ánh mắt hần tóe lên sự ngạc nhiên, xong từ ngạc nhiên đổi sang sợ hãi, vội xua tay luôn miệng nói: “A Ngưng, khoan khoan, cô dừng lại đây...AAAAA...”

Trong màn đêm yên tĩnh của ngày hè, bầu trời đầy sao sáng, còn tô điểm thêm 1 nửa vầng trăng, dưới dàn mướp mới ra bông của tôi tỏa hương thơm mát, Bách Lý Tấn bị tôi hành hung kêu la thất thanh, giọng hần lan ra vang xa mãi trong đêm. “Anh khóc cái gì, tôi chỉ đấm có 1 cái.” Tôi búi môi khinh thường nhìn Bách Lý Tấn, hần từ lúc này đến giờ cứ ôm mặt khóc thút thít, đàn ông con trai gì đâu mà.

“Chỉ đấm có 1 cái, cô nói vậy mà nghe được à, 1 cái đấm của cô trúng ngay con mắt tôi đây này...Ôi, mặt của tôi...Hức...”

Hần trừng mắt nhìn tôi, sao lại ôm lấy mặt tiếp tục nức lên ghen ngào, tôi bó tay, vỗ vỗ bả vai hần trấn an: “Được rồi, cùng lắm sau này tôi không đánh mặt anh nữa, được chưa?”

“Thật sao?” Hần ngẩng phắt đầu hỏi, tôi gật đầu như trả lời,

“Thật!” “Vậy được rồi, coi như lần này tôi bỏ qua cho cô. Nhưng sao giờ này cô lại ở đây? Lạc Nhi ngủ rồi sao?”

“Uhm, ngủ rồi, tôi định ra đây ngắm sao, nhưng nào ngờ gặp anh, còn tưởng đâu là gặp quỷ nữa chứ.”

“Cái gì? Cô nói xem trên đời này làm gì có con quỷ nào đẹp như tôi hả?”

Bách Lý Tấn hét âm lên, nhìn điệu bộ phùng mang trợn má của hắn khiến tôi bật cười, “Phải phải, anh đẹp hơn quỷ nhiều.”

Đêm đó tôi ngồi nói chuyện với Bách Lý Tấn đến tối muộn, hắn nói rất nhiều chuyện, kể cho tôi nghe rất nhiều điều lý thú lúc hắn đi hái thuốc. Tôi cũng đem câu chuyện của Tống Ngưng và Thẩm Ngạn kể cho Bách Lý Tấn nghe. Bách Lý Tấn hỏi tôi sao lại kể cho hắn nghe, lúc đó tôi còn nhớ mình nói như thế này: “Con người ta sống trên đời rất mong 1 ai đó mở lòng với mình, dù cho những câu chuyện họ kể với bạn có 2/3 là giả nhưng bạn chắc chắn sẽ rất vui vẻ vì cảm thấy mình có thể trở thành chỗ dựa cho họ, và tất nhiên nếu muốn người khác mở lòng với mình thì mình phải mở lòng với họ trước. Anh đã mở lòng với tôi, kể cho tôi nghe nhiều chuyện của anh như thế, tôi nghĩ để công bằng cũng nên kể lại cho anh nghe chuyện của mình.”

Bách Lý Tấn sau khi nghe tôi nói xong thì ôm tôi khóc, vừa khóc vừa nói: “A Ngưng, tôi sẽ là tri kỷ của cô, cô cứ xem tôi như cái hồ phân, muốn nói gì cứ kiếm tôi mà nói, tôi đảm bảo sẽ giữ bí mật, không nói cho ai nghe.” Tôi rất nghi ngờ với lời hứa của Bách Lý Tấn, vì cái miệng của hắn ta cứ như chưa kéo da non, tôi nghĩ có 1 ngày nào đó khi hết chủ đề hắn cũng sẽ lôi vài cái gọi là “bí mật” đó ra làm chủ đề mất. Giữa tôi và Bách Lý Tấn sau đêm đó đã có 1 cái gì rất khác nảy sinh, chỉ có điều cái gì rất khác lạ đó là gì thì tôi không rõ.

5. Chương 5

Cứ như vậy tôi cho Thẩm Lạc ngâm thuốc mỗi ngày hai canh giờ, mỗi ngày cũng lấy thú vui cãi nhau với Bách Lý Tấn ra làm vui, à nói đến đây thì tôi đã biết cái khác giữa tôi và hắn là gì rồi!! Là hắn không còn làm mặt nghiêm với tôi như trước nữa. Mà rất hăng hái tranh luận với tôi dù chỉ là 1 việc cỏn con như hôm sau ăn sáng là ăn mì hay ăn cháo.

Ngày cứ trôi qua thật nhàn nhã, hết hè sang thu, hết thu lại sang đông. Thẩm Lạc càng ngày càng lớn, càng ngày càng thông minh lanh lợi. Mà càng thông minh lại càng giống ông cụ non, ít cười giỡn hơn trước, khi té ngã trước đây mặt còn mếu như muốn khóc, giờ ngay cả cái nháu mày cũng không, chỉ lấy tay xoa xoa rồi lại đứng lên như trước. Thẩm Lạc suốt ngày đi theo Bách Lý Tấn học chữ, đọc thơ. Bách Lý Tấn ngoài việc chăm sóc sức khỏe cho Thẩm Lạc hắn còn kiêm luôn chức danh gia sư, hắn dạy Thẩm Lạc rất ân cần, rất tận tụy, tôi nhìn thấy Thẩm Lạc mỗi ngày cùng hắn học tập rất vui vẻ, nó giờ có thể đọc chữ rất rành, đôi lúc còn đọc được mấy câu tục ngữ, tuy chữ viết còn hơi siêu vẹo 1 chút nhưng đối với 1 đứa trẻ 18 tháng như thế thì đã là quá đủ rồi. Nhiều lúc có mấy chữ khó bé không đọc được cũng nhất định không muốn ai nhắc, chỉ ngồi yên, chống hai tay bụ bẩm dưới cằm, trầm ngâm cố nhớ lại.

Mùa đông, mặc áo bông dày, cử động khó khăn, nhưng tính bướng bỉnh, bé nhất định không chịu thay đổi tạo hình, cố chống tay vào cằm. Tôi mấy lần nhìn thấy Bách Lý Tấn dạy Thẩm Lạc đọc chữ cũng mon men đến gần, sau mấy lần để ý hắn gọi tôi lại hỏi, tôi áp ứng trả lời: “Tôi, tôi cũng muốn ...học ...học chữ.” Đáng lý tôi cũng không muốn thú nhận mình không biết chữ, nói đúng hơn là không biết chữ ở thời không này, chữ chữ quốc ngữ của tôi vẫn rất tốt đấy nhé. Nhưng thú nhận thì cũng thú nhận rồi, bị Bách Lý Tấn cười suốt mấy ngày cũng bị cười rồi, những lúc như thế tôi đành lấp liếm: “Tôi từ nhỏ học thương đao, đánh giặc trên sa trường, không được học nhiều chữ nghĩa.”

Thế nhưng hắn cười thì cười nhưng vẫn giúp tôi giấu nhem, vẫn dạy chữ giúp tôi. Tôi giờ đã có thể đọc được 1 cuốn tiểu thuyết dày rồi nhé. À! Thì cái mục đích chính của tôi học chữ cũng chỉ để có thể đọc tiểu thuyết giải khoay thôi, tất nhiên sau khi nhận biết mặt chữ tôi quyết không học nữa, ấy vậy mà Bách Lý Tấn không chịu, hắn cứ bắt ép tôi học viết chữ cho đàng hoàng, mấy lúc dạy học hắn nghiêm túc khác hẳn ngày thường, tôi nghĩ hắn rất có tố chất để làm 1 thầy giáo hơn là làm 1 thầy thuốc. “Nghĩ cái gì? Trời ơi cô xem cô viết cái gì đây?”

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì ăn ngay 1 cái ký vào đầu đau điếng của Bách Lý Tấn, tôi cảm hận trừng mắt nhìn hắn, nhưng không thể làm được gì bởi vì lúc này Thẩm Lạc đang giương mắt tròn xoe nhìn tôi. Tôi nhìn

thấy ánh mắt bé, cười khan: “Haha, Lạc Nhi mau luyện chữ, mẹ cũng phải luyện chữ, hahaha.”

“Mau viết, nếu hôm nay con không viết hết mấy chữ đó, thúc không cho con nghỉ.” Bách Lý Tấn trừng mắt nhìn Thẩm Lạc, Thẩm Lạc nghe tiếng liếc nhìn Bách Lý Tấn 1 cái, rồi nhìn lại vẻ mặt nhăn nhó của tôi 1 cái, sau lại cầm cuối xoay bút, cái cách cầm bút của bé xem ra còn thành thạo hơn cả tôi. “A Ngưng, cô mau viết lại chữ này cho tôi.”

Bách Lý Tấn đã đặt 1 tờ giấy khác đến trước mặt tôi, tôi nuốt lệ nhìn hẩn, đàm phán: “Bách Lý Tấn, Tiểu Bách Lý, giờ cũng đã đến giờ ăn rồi, hay là chúng ta ăn trước rồi...”

Tôi chưa nói hết câu thì Thẩm Lạc đã ngắt lời: “Mẹ, không viết xong không được ăn cơm.” Tôi nuốt lệ nhìn bé, con trai tôi có thật mới 18 tháng hay không, có khi nào cũng là xuyên không đến đây không trời? Vì thế tôi đành bấm bụng cố sống cố chết viết cho hết mấy cái chữ ngoằn ngoèo như giun kia, tuy Bách Lý Tấn và Thẩm Lạc không hài lòng với mấy chữ tôi viết cho lắm nhưng rốt cuộc vẫn cho tôi được ăn cơm, nhưng đã qua bữa làm sao mà tôi ăn cho nổi, vì thế tôi đem bụng trống rỗng leo lên giường ngủ trưa.

Đến lúc tỉnh dậy đã là giờ Dậu, bên ngoài đã tối hẩn, hôm nay lại không có trăng, trong phòng lại không thắp đèn, nên rất tối. Bụng trống rỗng kêu lên như đánh trống. Tôi thả chân xuống đất, ngồi trên giường, gọi thử mấy tiếng: “Lan Lan. Lan Lan” Nhưng chẳng ai trả lời tôi, tôi lại càng lo lắng, gọi to thêm mấy tiếng: “Lan Lan, Lan Lan, em đâu rồi?” Ngoài trời đang mưa rĩ rả. Toàn thân tôi phát lạnh, tôi rất sợ cái cảm giác này, cái cảm giác ám ảnh trong tâm trí Tống Ngưng, tôi có gọi như thế nào cũng không ai trả lời tôi, giống như cái đêm hôm đó, cái đêm tay phải của tôi trở nên tàn phế.

Cửa đột nhiên “Cạch!” 1 tiếng kêu lên, hình như có người vừa đẩy cửa đi vào, tôi như người chết đuối vớ được cọc gỗ, tôi lao về hướng cửa, người đâm sầm vào bờ ngực rộng lớn của 1 ai đó, trên người hẩn có 1 mùi trầm hương, thoang thoảng hơi nước, có lẽ hẩn vừa đi dưới mưa. Tôi ôm chặt lấy hẩn gào khóc, “Ta sợ quá, rất sợ, mau mau đốt đèn lên đi.”

Người hẩn ta hơi cứng lại, 1 lát sau hẩn mới thả lỏng người, đưa tay ôm lấy cơ thể đang run lên vì khóc của tôi, tay vỗ nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ lên lưng tôi. Tôi cũng không biết ruốt cuộc cái người mà tôi ôm đêm đó là ai. Bởi vì khi tôi ôm lấy hẩn khóc đã đời thì lại ngủ thiếp đi, cái tật khóc đã rồi ngủ vì mệt của tôi mãi không sửa được. Nếu trước đây không phải vì ngủ thiếp đi do khóc mệt thì có lẽ tôi đã không xuyên không đến thế giới hư ảo này, giờ cũng vì cái tật đó mà tôi lại 1 lần nữa cảm thấy vô cùng xấu hổ vì lúc tôi thức dậy đã là sáng ngày hôm sau.

Bụng đã dính lưng, Lan Lan thì đang loay hoay bên bàn làm gì đó, thấy tôi thức dậy thì mang đến cho tôi 1 bát cháo loãng, tôi đón lấy 1 hơi húp hết, tôi có hỏi thử cô bé mấy lần nhưng cô bé không trả lời, mặt mày lại xanh lét chốc chốc lại liếc nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại không nói. Điều bộ này của cô càng khiến tôi xấu hổ, không phải là hôm qua cô bé thấy cảnh tượng tôi ôm cái tên kia khóc sụt sùi đó chứ? Mà cái người tôi ôm đó càng đừng nói lại là Bách Lý Tấn đó nha?

Tác giả: đồ các bạn, người mà Tống Ngưng ôm là ai? Kekeke....

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, vừa nghĩ đến Bách Lý Tấn thì hẩn đã chạy đến trước cửa, Thẩm Lạc thì bước chậm rãi phía sau. Mắt Bách Lý Tấn thấy 1 bàn đầy thức ăn thì sán lại gần, chẳng kiên dè gì mà ngồi xuống tự mình mút cho mình 1 bát cháo đầy, rồi ngồi húp xì súp. Lan Lan thấy Thẩm Lạc thì bước đến bế sóc bé lên, cũng mút cho bé 1 bát cháo, rồi dứt từng muỗng.

Tôi đỏ mặt nhìn Bách Lý Tấn, nếu cái người hôm qua quả thật là hẩn thì xấu hổ quá đi, tôi ngượng ngập hỏi: “Bách Lý Tấn, tối qua...” Nhưng chẳng cách nào thốt thành lời, trước đây tôi tự cho mình là 1 người miệng lưỡi lanh lẹ, có gan to cùng mình, mấy câu khó nghe hơn thế, ngay cả mấy cái chuyện coi GV tôi còn hùng hồn khí thế bàn tán với bạn bè xem Công nào là đẹp trai nhất, Thụ nào đạt chuẩn nhất. Ấy vậy mà chỉ 1 việc nhỏ như hôm qua mãi không nói ra lời được.

Tôi khinh bỉ bản thân, ngược mắt nhìn bộ mặt ngạc nhiên của Bách Lý Tấn chỉ đành cười khổ, nói: “Không có gì!” Hôm nay lại là 1 ngày trong xanh hiếm có vào mùa đông, trên trời ánh mặt trời không quá gắt, mây cũng không đặt biệt nhiều, gió cũng không quá lớn, trời cũng không có tuyết rơi, hoa mai, hoa đào cũng đặc biệt nở rộ, hương thơm cũng đặc biệt thơm hơn hôm qua. Nói chung hôm nay là 1 ngày hoàng đạo, thích hợp cưới gả, ma chay, xuất hành, xây nhà, tân gia, đi xem mắt. Trong cái ngày hoàng đạo này Thẩm Ngạn

đến tìm tôi. Hắn đứng ở bậc cửa, nhíu mày nhìn tôi đang tranh 1 cái đùi gà với Bách Lý Tấn, khuôn mặt hắn vẫn anh tuấn lạnh lùng như ngày nào, vẫn như cái ngày hắn đánh bại Tổng Ngưng trước ả Ngọc Lang. Tôi vẫn còn nhớ như in hình ảnh ngày đó. Thẩm Ngạn vận 1 bộ giáp bạc cười trên mình 1 con chiến mã khoan thai đi đến trước mặt Tổng Ngưng, khuôn mặt anh tuấn đến lạ lùng, thanh kiếm lạnh như nước trong tay lóe sáng. Chỉ trong vòng 5 chiêu đã đánh bại Tổng Ngưng khiến cô ngã khỏi ngựa, còn hắn mặt không đổi sắc hất tung mũ giáp cô, khi nhìn thấy mái tóc dài xỏa tung của cô mới nhíu mày ngạc nhiên thốt lên: “Thì ra là 1 tiểu thư.” Rồi cúi người xuống, dùng mũi kiếm chộp mất hất lên cây thương buộc lụa đỏ của Tổng Ngưng tung lên rồi cầm phập bên cạnh cô, giọng dừng dừng nói: “Cây thương của tiểu thư.”

Cũng chính từ giây phút đó, trong mắt Tổng Ngưng chỉ có hình bóng Thẩm Ngạn, cũng chính từ giây phút đó cuộc đời cô và tôi thay đổi như con quay tạo vùn. Thẩm Ngạn hôm nay cũng như ngày đó, hắn đứng bên cửa sổ, ánh nắng yếu ớt của ngày đông giắc lên người hắn 1 tầng sáng, hắn đẹp 1 cách lạ lùng, làm tim tôi nẩy loạn 1 nhịp. Khi ý thức được mình đang ngăn người nhìn Thẩm Ngạn, tôi tự cốc vào đầu mình 1 cái thật đau, cố cho cái suy nghĩ điên rồ là hắn thật đẹp đó văng ra khỏi đầu nên tôi cực lực lắc đầu. Đến lúc dừng lại thì mấy ánh mắt tròn xoe đầy ngạc nhiên của Lan Lan, Thẩm Lạc, Bách Lý Tấn không biết đã nhìn tôi bao lâu, Thẩm Ngạn vẫn nhíu mày đứng ngoài cửa.

Tôi cảm thấy cứ như thế mãi cũng không ổn, đành mở miệng nói 1 câu gì đó: “A! Thẩm tướng quân, đến thật đúng lúc, vừa kịp bữa sáng, hay là vào cùng ăn cái gì đi.” Tôi cũng không biết mình đã nói sai chỗ nào chỉ thấy Thẩm Ngạn nhìn tôi nhíu mày càng chặt hơn. Lan Lan thì mặt mày xanh mét. Bách Lý Tấn còn khoa trương hơn đánh rơi cả cái đùi gà, miệng há hốc. Chỉ có Thẩm Lạc là ngoan nhất, vẫn ngoan ngoãn tự múc cháo ăn. Tôi cứ tưởng đã khiến Thẩm Ngạn tức giận hắn sẽ lập tức rời đi, không ngờ hắn lại theo lời mời của tôi thật, hắn bước vào rất tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện tôi, Lan Lan luống cuống tay chân múc cho Thẩm Ngạn 1 bát cháo. Hắn vậy mà ăn thật. Không nhận ra lời nói của tôi chỉ là lời mời thôi sao trời?!

Không khí trong phòng càng trở nên tồi tệ, tôi nghĩ nếu ăn uống trong tình trạng này sẽ khiến người ta đau bao tử mất, nên lại mở miệng nói thêm 1 câu: “Thẩm tướng quân, ngọn gió nào thổi anh đến đây vậy?”

Tôi thề là tôi không có ý châm chọc, đó chỉ đơn thuần là 1 câu xã giao, tôi nhớ lúc mình nói còn không quên khoe 32 cái răng ra cười nói, ấy vậy mà lại chọc giận Thẩm Ngạn, hắn đặt bát cháo đang ăn dở xuống, liếc mắt nhìn tôi, giọng rất lạnh: “Tổng Ngưng, cô không muốn gặp tôi đến thế sao?” Tôi cười khan hai tiếng định đáp không phải, nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì Thẩm Ngạn đã đi mất rồi.

Sau khi Thẩm Ngạn đi, Thẩm Lạc có hỏi tôi 1 câu thế này : “Mẹ, thúc thúc hồi nãy là ai mà lại khó chịu với mẹ như vậy?” Tôi nghĩ mình nên nói rõ cho bé biết, cái thúc thúc khó chịu mà bé nói chính là cha của bé nhưng giờ chưa phải là lúc, nên tôi đành cười khan lấp liếm, cũng may bé không truy hỏi. Tôi chưa từng nghĩ là sẽ chia cắt tình cha con hai người bọn họ chỉ có điều là Thẩm Ngạn tự muốn như thế thôi, nói cho cùng đến hiện tại bây giờ hắn cũng chỉ gặp Thẩm Lạc 2 lần, à mà cũng không thể gọi là 2 lần mà chỉ là 1,5 lần mà thôi, lần thứ 2 đến liếc hắn còn không liếc thẳng bé nữa là. Nếu nói với Thẩm Lạc, Thẩm Ngạn là cha bé, với trí thông minh và sự lớn trước tuổi của bé, bé chắc chắn sẽ không tin, nói đúng hơn, nếu tôi nói Thẩm Lạc không có cha mà do tảng đá với tôi sinh ra chắc bé lại tin hơn, hay đại loại như Bách Lý Tấn là cha bé chắc bé sẽ gật gù cho là đúng cũng không chừng?! Tôi thật rất đau đầu vì chuyện này.

Bách Lý Tấn từng hỏi tôi : “Nếu đau khổ như vậy sau không dứt khoát bỏ đi cho xong chuyện, còn ở lại đây làm gì?”

Tôi thật ra cũng mấy lần muốn bỏ đi, mặc kệ cái mình ước giữa hai nước Khương Lê gì đó, nó nào có liên quan tới tôi và Thẩm Lạc, nhưng nghĩ rồi lại thôi. “Đi rồi thì sao, sẽ sống như thế nào?” Tôi trả lời Bách Lý Tấn như vậy, mà thật như thế, tôi cũng chẳng biết mình khi rời khỏi Thẩm Phủ rồi sẽ đi đâu, tôi từng nghĩ mình sẽ về Lê quốc, về để Tổng Diễn bảo bọc mình, nhưng nếu tôi đi rồi thì mình ước hai nước Khương Lê bị phá vỡ, lúc ấy lại xảy ra chiến tranh, tôi chính là cái cớ tuyệt vời nhất. Mà 1 khi chiến tranh bùng nổ chỉ vì 1 cô gái như tôi, thì liệu Tổng Diễn có bảo vệ được tôi và Thẩm Lạc dưới cường quyền của Lê vương. Tôi nghĩ Lê vương sẽ không vì tôi mà đánh đổi giang sang của mình. Nhưng có lẽ tôi đã nghĩ quá nhiều, đến sau này tôi mới biết được, Thẩm Phủ mất đi hay còn 1 chính thể là tôi thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến thời cuộc chính trị giữa hai nước Khương Lê. Mà cuộc chiến Khương Lê sau này là định trước phải có.

6. Chương 6

Ngày...tháng...năm...

Thẩm Lạc ngày 1 lớn hơn, chớp mắt 1 cái bé đã 3 tuổi, càng lớn lên Thẩm Lạc càng hiểu chuyện, bé cũng biết Thẩm Ngạn là cha mình, nhưng không hiểu sao mấy lần gặp Thẩm Ngạn bé cũng chỉ kêu là thúc thúc như kêu Bách Lý Tấn. Tính tình bé cũng trở nên khó hiểu hơn. Hôm qua bé còn học thuộc 1 bài thơ rất khó còn rất vui vẻ đọc cho tôi nghe, khiến tôi cũng rất vui vẻ, ấy vậy mà sáng nay khi Thẩm Ngạn đến, tôi vì để làm giảm nhiệt không khí kêu bé đọc lại bài thơ đó, bé lại bảo quên rồi không nhớ, rồi cứ thế giữ mặt lăm lăm cả ngày hôm nay. Bách Lý Tấn gọi đó là “thời kỳ trẻ nổi loạn”. Tôi công nhận là Thẩm Lạc phát triển sớm hơn mấy đứa trẻ khác 1 chút, nhưng cái gọi là “thời kỳ trẻ nổi loạn” như Bách Lý Tấn nói tôi không cách nào chấp nhận, nếu tôi nhớ không lầm cái thời kỳ đó chỉ xảy ra khi trẻ dậy thì khoảng 15, 16 tuổi thôi. Nên tôi đã đánh cho Bách Lý Tấn 1 trận, vì đã hứa không đánh mặt nên tôi chỉ tập trung vào phần ngực và chân, khiến Bách Lý Tấn la oai oái, vậy mà lại khiến Thẩm Lạc cười rất vui vẻ. Đã có 1 chút tin tức của Bách Lý Việt.

Viết xong dòng cuối cùng của nhật ký, tôi sắp quyển sổ lại đặt gọn ở 1 góc bàn. Thế là lại 1 ngày nữa trôi qua, Thẩm Lạc lại càng gần cái ngày định mệnh đó, tuy lúc nào Bách Lý Tấn cũng vỗ ngực xưng tên nói là “Có tôi ở đây, không việc gì phải sợ!” Nhưng tôi không sợ mới là lạ ấy chứ, nếu chẳng may Thẩm Lạc có chuyện gì tôi nghĩ tôi cũng sẽ gặp Quân Phát để đi dẹt mòng mắt thôi. Cũng may hôm trước Lan Lan vừa báo tin là đã có tung tích của Bách Lý Việt, có người thấy ông ở nước Trịnh, còn ở chỗ nào trên lãnh thổ nước Trịnh thì chưa rõ, điều sai lầm lớn nhất cuộc đời tôi là khi xưa không xem hết cuốn Hoa Tư Dẫn, mà phải nói đúng hơn là không kịp xem thì đã xuyên không đến đây. Nếu trước đây tôi xem hết quyển sách có lẽ công cuộc tìm kiếm của tôi sẽ nhanh chóng hơn rất nhiều, tôi nghĩ vậy, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của tôi mà thôi.

Thật ra điều sai lầm lớn nhất cuộc đời tôi là không tính đúng thời gian. Đến tận sau này tôi mới biết được. Bách Lý Tấn đã đi Trịnh quốc, hẳn ta bảo nếu tìm được Bách Lý Việt cũng chưa chắc mời được ông về đây, tính tình ông hơi kỳ quái một chút, nên hẳn sẽ tự thân đi tìm nếu gặp sẽ mời về đây. Tôi nghĩ tính tình Bách Lý Việt có kỳ quái cực kỳ cũng không có gì là lạ, bởi lẽ cao nhân thường như thế, 1 người chẳng giống cao nhân chút nào như Bách Lý Tấn mà còn kỳ quái là thế kia mà. Cũng may 1 thánh được như Bách Lý Việt chưa có những thói hư của mấy cao nhân trong tiểu thuyết hay viết như là: “Muốn ta cứu người thì phải dùng mạng đổi mạng”, hay “Người chết ta cứu, người sống ta không cứu” như vậy đã là tốt lắm rồi. Nếu tính nhầm thì Bách Lý Tấn đi Trần quốc cũng được 10 ngày 4 canh giờ rồi nhỉ, chẳng hiểu sao có hẳn ở bên thì tôi như điên kinh khủng, mà hẳn không ở bên tôi buồn chán kinh khủng, muốn kiếm người phát tát con giận cũng chẳng biết kiếm ai, Lan Lan thì ngoan ngoãn hiền lành thế tôi không nỡ nổi cẩu, đám Tiểu Hồng, Tiểu Thanh tuy hơi nghịch ngợm nhưng tôi cũng không thể vô duyên vô cớ trách phạt, đối với Thẩm Lạc thì thôi khỏi phải nói, bé chỉ xứng để người khác yêu thương thôi. Trước đây xoay qua xoay lại mỗi lần tôi muốn xả stress thường đều là kiếm Bách Lý Tấn, hơi...Có lẽ lâu ngày dần lại trở thành thói quen rồi không chừng.

Tôi nhớ có 1 lần vô tình đi ngang hậu hoa viên Thẩm Phủ, nơi đó hòn non núi giả được xếp đầy hai bên đường đi, có những núi giả còn để ngay giữa đường, chia con đường thành những con đường nhỏ, mà người đi trên con đường nhỏ đó thường sẽ chẳng thể nào thấy được những gì xảy ra trên con đường nhỏ bên kia núi giả. Những nơi như thế lại vô cùng thích hợp để xảy ra những chuyện như: gian tình, nói xấu kẻ khác, giết người diệt khẩu. Tôi lại là người may mắn chứng kiến 1 trong 3 kỳ án đó là “nói xấu kẻ khác”.

Mà nhân vật chính trong câu chuyện nói xấu đó lại là tôi – chính thê của Thẩm Ngạn – Thẩm thiếu phu nhân. Chuyện đó muốn nói rõ ràng thì phải quay ngược lại cách đây 2 tháng, vào 1 ngày đẹp trời, trăm hoa đua nở, tôi bình thường rất ít khi ra khỏi Lâm Nhã viện, nếu muốn ngắm hoa cỏ cây lá cũng chỉ là đến mảnh vườn nhỏ sau hậu viên của mình thôi. Ấy vậy mà hôm đó không biết có phải ngày hoàng đạo hay không nữa, tôi lại hứng chí dắt tay Thẩm Lạc cùng Lan Lan đi dạo hậu hoa viên Thẩm Phủ, à còn có 1 tên rảnh rỗi không việc gì làm cũng đi theo.

Thế là đoàn 4 người gồm: tôi, Thẩm Lạc, Lan Lan, Bách Lý Tấn, dung dăng dung dẻ đi trên con đường nhỏ trong truyền thuyết, đi đến giữa đường thì bên kia núi giả truyền đến 1 giọng nữ thanh thanh như thế này: “Linh Chi, tỷ nói xem cái ả Tống Ngưng đó suốt ngày ra ra vào vào với tên mặt trắng Bách cái gì Lý...” cô gái kia dừng lại 1 lát như đang suy nghĩ. Cô gái tên Linh Chi lập tức chen vào như nhắc nhở: “Bách Lý Tấn!”

Cô gái kia chợt reo lên: “Đúng đúng chính là cái tên mặt trắng Bách Lý Tấn. Tỷ nói xem hai người họ không phải là có gian tình với nhau đó chứ?”

Bách Lý Tấn nghe thế mày xoan tít lại, mặt đen xì, xoắn tay áo muốn xông qua, tôi kéo tay hắn lại khẽ nói: “Không được manh động!” Rồi xoay sang Lan Lan và Thẩm Lạc làm bộ dáng đưa ngón tay lên miệng, bảo họ giữ im lặng. Bách Lý Tấn tuy mặt vẫn đen nhưng đã kiềm chế không xông qua túm cổ hai cô gái kia. Tôi tiếp tục lắng tai nghe tiếp.

Cô gái tên Linh Chi lên tiếng: “Gian tình? Cũng có thể lắm chứ, tự nhiên ở đâu mang 1 tên không rõ lai lịch về, đã thế còn ở trong Lâm Nhã viện của cô ta, nhưng biết làm sao được tướng quân và thiếu phu nhân nhà chúng ta không để tâm thì chúng ta có quyền gì để nói.”

Cô gái kia lên tiếng như rất bức xúc: “Sau thiếu phu nhân nhà chúng ta lại hiền như thế chứ, bản thân mình phải chịu uất ức ở biệt viện, còn ả Tống Ngưng thì lại ở Thẩm Phủ tự tung tự tác, cũng may tướng quân hết mực yêu thương thiếu phu nhân.”

Tôi nghe đến đây thì không thể nghe thêm được nữa, lập tức xắn tay áo xông qua, ấy vậy mà lại bị Bách Lý Tấn kéo tay ngăn lại, hắn tròn mắt nhìn tôi, khẽ nói: “Sao thế, không phải cô bảo tôi không được manh động mà?”

Tôi trừng mắt nhìn hắn, cũng khẽ đáp lại: “Đã đến lúc manh động rồi.” Nói rồi vùng tay ra lao đi. Những chuyện sau khi tôi lao đi thì như thế nào à? Thật ra tôi lao đi rồi cũng chẳng làm gì cả, chỉ là đường hoàng hiền ngang xuất hiện trước mặt hai nha hoàn kia thôi, hai nha hoàn này là người của biệt viện Liễu Thê Thê, hôm đó được cô ta sai về Thẩm Phủ dâng lễ vật gì gì đó. Khi hai nha hoàn nhìn thấy tôi, mặt hết xanh lại trắng, lắp bắp không nên lời, tôi cũng chẳng chú ý gì mà chỉ nhìn hai cô mỉm cười, “nụ cười còn sắc hơn dao” theo cách Bách Lý Tấn nói.

Hỏi thăm chủ nhân các cô 1 tiếng: “Ta nghe nói Liễu Thê Thê sống ở biệt viện đạo này chịu rất nhiều uất ức, thân làm thiếu phu nhân Thẩm Phủ nếu người ở Thẩm Phủ chịu uất ức ta nghĩ ta nên để tâm 1 chút, cứ về nói với chủ nhân các người nếu ở biệt viện có thiếu thốn thứ gì thì sai người đến nói với ta.”

Chỉ nói 1 câu hết sức tình nghĩa thế mà khiến hai nha hoàn sợ nhũn chân quỳ sụp xuống đất, dập đầu luôn miệng xin tha tội. Nhưng tôi lại càng không ngờ tới mọi việc diễn ra ngày hôm đó lại dẫn đến 1 hậu quả mà khiến tôi hối hận vô cùng. Người ta vẫn thường nói không có nguyên nhân làm sao có kết quả, mà tôi vẫn canh cánh trong lòng mình kết quả đó là do nguyên nhân ngày đó tôi thị uy với hai nha hoàn của Liễu Thê Thê. Khoan nói đến nguyên nhân kết quả đó, chúng ta trở về câu chuyện sau khi tôi thị uy với hai nha hoàn của Liễu Thê Thê do vẫn còn bức tức nên tôi bị stress, mà tôi bị stress thì Bách Lý Tấn bị thương, ngày hôm đó tôi đánh 5 cái vào ngực hắn, đá 2 cái vào chân hắn, khiến hắn phải đi cà nhắc mất 1 tuần.

Sau đó mọi việc đối với tôi tưởng chừng như vô cùng thuận buồm xuôi gió, Thẩm Lạc vẫn rất ư khỏe mạnh, không bệnh không hoạn, tôi có tin tức Bách Lý Việt. Bách Lý Tấn đề nghị tự mình đi đón Bách Lý Việt về đây cũng không có gì bất hợp lý, mọi ngày đều trôi qua hết sức bình yên, để rồi đến tận bây giờ mọi việc đối với tôi vẫn rất thuận lợi, thuận lợi đến nỗi cái dây nho mà tôi trồng đã lâu lắm hôm nay cũng đã ra mấy trùm quả.

Quả nho xanh mướt li ti treo lơ lửng trên dàn nho, Thẩm Lạc nhìn thấy còn cười rất vui vẻ nói với tôi rằng: “Me, khi nho chín con muốn là người thử đầu tiên.” Tất nhiên khi nho chín Thẩm Lạc của tôi sẽ là người thử đầu tiên rồi, dàn nho này tôi trồng là cho bé, tôi nghĩ chắc cũng chẳng mấy ngày là nho sẽ chín, tôi thật mong chờ cái ngày trái nho xanh mọng nước đó được hái xuống, chắc bé sẽ vui lắm đấy.

Mọi việc cứ yên bình trôi qua, đến ngày thứ 13 khi Bách Lý Tấn rời khỏi Thẩm phủ, lại là 1 ngày hoàng đạo. Hôm đó trời lạnh đến nỗi tôi chỉ muốn ôm Thẩm Lạc cuộn tròn trong chăn ngủ không muốn dậy, nhưng tiếc là Thẩm Lạc phải đi ngâm thuốc, dù cho trời có ghét căm căm, nhưng ngày nào cũng như ngày nào Thẩm

Lạc vẫn phải ngâm mình trong đồng nước thuốc đen xỉ đó. Lan Lan đến đánh thức Thẩm Lạc rồi mang bé đi, tôi vẫn cuộn người trên giường không muốn dậy, nhưng đã nói là ngày hoàng đạo thì tất nhiên có lý của nó, bởi vì Thẩm Ngạn thường trở về Thẩm phủ vào những ngày hoàng đạo như thế. Mà đặc biệt hơn lần này hẳn còn mang Liễu Thê Thê và đứa con gái nhỏ Thẩm Thanh của bọn họ về cùng. Khi tôi nghe được tin này từ Tiểu Hồng, tôi vẫn chưa nghĩ ra, chỉ ồ lên: “Lại là ngày hoàng đạo à?”

Đám nha hoàn trong Lâm Nhã viện này rất quen với việc nói đùa như thế của tôi, biết tôi nói “ngày hoàng đạo” là có ý gì, cô bé Tiểu Hồng cười khúc khích trả lời tôi: “Phải, là ngày hoàng đạo, còn là 1 ngày hoàng đạo đặc biệt lớn.” Tôi cũng cười rồi cuộn chăn nằm ngủ tiếp. Nhưng mọi người có nhớ tôi đã từng nói điều sai lầm lớn nhất cuộc đời tôi là không tính đúng thời gian không? Quả thật tôi không tính đúng thời gian, nên trong cái ngày hoàng đạo đặc biệt lớn đó Thẩm Lạc gặp cô bé Thẩm Thanh nhỏ hơn bé 3 tháng tuổi.

Rồi mọi việc diễn ra như trong định mệnh định sẵn của Thẩm Lạc. Thẩm Lạc cùng Thẩm Thanh rơi xuống nước, trong ngày đông giá rét ấy, bé rơi xuống nước dù thân thể mỗi ngày đều được ngâm nước thuốc, chưa 1 lần mắc bệnh suốt từ năm 1 tuổi đến nay, nhưng ngay cái ngày hoàng đạo đặc biệt lớn đó Thẩm Lạc bị sốt cao mê man. Lúc bé được vớt lên từ dưới hồ nước thì đã hôn mê bất tỉnh. Tôi nhìn thân hình nhỏ nhắn của Thẩm Lạc nằm im lìm trên giường, cả người đỏ lên vì nóng, trán lấm tấm mồ hôi, môi mấp máy gọi mấy tiếng thì thào không nghe được: “ Mẹ! Mẹ!”.

Tim tôi như ngừng đập, tôi ngã quỵ bên bậu cửa, nước mắt sớm đã chảy dài trên má, từng giọt từng giọt nhỏ tí tách xuống nền đất rồi biến thành những mảnh băng mỏng, Thẩm Lạc con trai tôi, bao nhiêu năm cố gắng, bao nhiêu năm sợ hãi cái ngày định mệnh này. Cái làm cho người ta đau khổ nhất không phải là không có tia hy vọng nào, mà cái làm cho người ta đau khổ nhất là những tưởng mình có hy vọng để rồi thất vọng. Tôi những tưởng tôi sẽ cứu được Thẩm Lạc. Tôi những tưởng cái ngày định mệnh đó sẽ xảy ra vào mùa đông năm Thẩm Lạc 4 tuổi nhưng tôi lại quên mất 1 điều, người cổ đại tính tuổi thường tính luôn tuổi trong bụng mẹ, tính tuổi âm. Thẩm Lạc của tôi đã 4 tuổi rồi. Nếu tôi nghĩ ra sớm hơn tôi sẽ không để Bách Lý Tẩn đi, tôi có chết cũng không tách rời khỏi Thẩm Lạc dù chỉ 1 bước. Nhưng mọi việc đã muộn, Thẩm Lạc vẫn hôn mê bất tỉnh, Bách Lý Việt không có ở đây, Bách Lý Tẩn cũng không. Nhìn đám đại phu loay hoay bên giường, khói thuốc bốc đầy phòng, Thẩm Lạc lại vẫn nằm im như thế, tôi phát điên, thật sự không cách nào kiềm chế được lòng mình.

Tôi cũng không nhớ rõ mình sau đó đã làm gì, sau này nghe Lan Lan kể lại tôi mới biết. Lúc đó tôi phát điên gào lên như 1 con thú hoang bị thương, đôi mắt vẫn những tia máu, môi bị rách toạc đang rỉ máu, có vẻ như tôi đã tự cắn rách môi mình, tôi vùng lên khỏi bậu cửa lao đến đám đại phu trong phòng, đánh đuổi bọn họ cùng mấy nha hoàn đi hết, đập đổ hết tất cả các siêu thuốc, đóng kín cửa phòng nhốt mình và Thẩm Lạc lại, ngồi cứ thế tôi ngồi trên giường ôm lấy Thẩm Lạc vào lòng, hát cho nó nghe rất nhiều bài ca thiếu nhi mà mình nhớ được. Trước đây tôi cũng muốn dạy cho bé mấy bài hát thiếu nhi mà tôi thuộc, nhưng lần nào cũng bị Bách Lý Tẩn phá rối, còn những lúc không có Bách Lý Tẩn khi tôi gợi ý sẽ dạy cho bé, bé đều nhú mày lắc đầu, còn không sẽ bịt tai lại xoay người đi mất. Thẩm Lạc giờ hãy làm như mọi khi đi, con mau thức dậy lắc đầu nói với mẹ là không muốn nghe đi. Nhưng tôi dù có hát đến khản cổ bé vẫn không động đậy.

Thẩm Lạc đã hôn mê 1 ngày 1 đêm. Đến ngày hôm sau khi Lan Lan đến, cô bé kể tôi lúc đó nhìn vô cùng đáng sợ, hai má gầy sọp đi, mắt sưng húp, mặt thì trắng bệch, chỉ sau 1 đêm mà tôi tiêu tụy đi ghê ghớm. Khi tôi thấy Lan Lan thì đột nhiên bỏ Thẩm Lạc lại vùng chạy mất, làm cô bé hoảng sợ không biết phải làm gì, mặc dù rất muốn đuổi theo tôi, nhưng còn lo cho Thẩm Lạc nên cô bé đành ở lại. Thì ra lúc đó tôi là chạy đi kiếm Thẩm Ngạn. Nghe mấy nha hoàn khác kể lại. Tôi lúc đó tay cầm kiếm, mắt vô hồn, mặt lạnh như băng, đi tìm Thẩm Ngạn. Tôi gặp Thẩm Ngạn ở hoa viên Thẩm Phủ, hẳn đang sai bước đi cùng mấy tùy tùng, tôi không hỏi không rằng cầm kiếm lao vút về phía Thẩm Ngạn, tiếng xé gió làm rung cả cánh hoa. Tôi nghĩ là mình đã nhắm rất chuẩn vị trí tìm Thẩm Ngạn, chỉ cần 1 nhát kiếm này sẽ kết thúc mọi ân oán tình thù, chỉ có điều...Trước giờ tôi không mấy tự tin về môn thể dục của mình cho lắm, trước đây khi học thể dục với sức khỏe dồi dào, tinh thần sung mãn mà môn thể dục của tôi chỉ đạt mức trung bình. Còn hiện giờ thân thể suy nhược, tinh thần bất loạn, lại nói thêm về cái tay phải đã tàn phế phần nửa của tôi, tàn phế vào cái đêm Thẩm Ngạn mang Thẩm Lạc đến cho tôi, nên tôi đâm hệt. Thẩm Ngạn thấy kiếm tôi lao đến nhưng lại đứng im bất động, cơ hội tốt như thế chỉ 1 kiếm thôi, 1 kiếm xuyên qua tim hẳn thì sẽ kết thúc tất cả, nhưng kiếm tôi lại đâm chệch sang 1 bên, hẳn ta loạng choạng hai bước rồi đứng

lại, nắm lấy bàn tay cầm kiếm của tôi, kêu: “A Ngưng!”

Tôi ngẩng đầu nhìn hấn : “Tại sao con trai tôi xảy ra chuyện, mà các người không sao, anh và Liễu Thê Thê vẫn không có chuyện gì.” Thanh kiếm sượt qua ống tay áo Thẩm Ngạn, thấm ra 1 vết máu. Tôi nhìn vết thương của hấn, muốn rút kiếm khỏi tay hấn, nhưng không được, cuối cùng, bao nhiêu uất nghẹn của tôi, của Tống Ngưng tích tụ trong tim trào ra, tôi phun ra 1 ngụm máu nhuộm đỏ chiếc áo trắng muốt của Thẩm Ngạn. Hấn ôm chặt lấy tôi, còn tôi khụy xuống trong tay hấn.

Đó là những gì tôi nghe mọi người kể lại, còn tôi hoàn toàn không nhớ bất cứ chuyện gì xảy ra sau đó, tôi cũng không biết mình về phòng bằng cách nào, cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu chỉ biết khi tôi tỉnh dậy đã là 4 ngày sau đó. Lúc mới tỉnh lại tôi tưởng mình đang ở địa ngục. Nếu không có Bách Lý Tấn nói cho tôi biết mình vẫn còn sống có lẽ tôi thật sự đã tưởng mình chết cùng Thẩm Lạc rồi. Thì ra trong 4 ngày tôi hôn mê đã có rất nhiều chuyện xảy ra, Bách Lý Tấn kể lại cho tôi nghe từng chuyện từng chuyện, chuyện đầu tiên là ngày thứ 7 hấn rời đi, hấn đã gặp được Bách Lý Việt – ông ngoại hấn, lúc đó ông đang chữa bệnh cho Trịnh vương – Dung Viên. Sau mấy ngày ở Trịnh quốc, hấn mới được Bách Lý Việt đến Nhạc Thành. Đến tối ngày thứ 13, hấn cùng thính được Bách Lý Việt đã tới ngoại ô Nhạc Thành, thì lúc đó gặp người của Lan Lan phải đi đưa tin cho hấn, hấn mới được biết Thẩm Lạc xảy ra chuyện, nên vội vã trở về Thẩm phủ. Đến trưa ngày thứ 14, hấn trở về Thẩm phủ vô tình chứng kiến cảnh tôi cầm kiếm đâm Thẩm Ngạn bất thành, rồi phun máu bất tỉnh. Bách Lý Tấn cùng Bách Lý Việt lập tức chạy chữa cho hai mẹ con tôi. Thẩm Lạc sau mấy ngày dưỡng bệnh giờ đã khỏi hấn, mà ngược lại tôi lại hôn mê lâu đến như thế.

7. Chương 7

Mọi chuyện cứ như 1 giấc mơ, Thẩm Lạc của tôi không chết, bé vẫn sống khỏe mạnh trên đời, mà tôi lại mắc bệnh lạ. Căn bệnh mà ngay đến thính được Bách Lý Việt cũng không biết là bệnh gì. Bởi vì cái ngày tôi cầm kiếm đi tìm Thẩm Ngạn đó tôi phun ra máu, đến lúc tôi gặp Thẩm Lạc nhìn thấy bé gọi tôi 1 tiếng “Mẹ!” Tôi cũng phun ra máu, rồi sau đó mấy lần nữa tôi vẫn phun ra máu, cả người suy yếu hấn.

Bách Lý Việt bắt mạch cho tôi, nhưng mạch tượng hỗn loạn ông đến giờ vẫn chưa tìm ra nguyên nhân. Tôi lại phun ra máu, nói đúng hơn là ho ra máu. Nhìn vết máu đỏ tươi trên chiếc khăn lụa trắng, nó loàn ra như 1 đóa mẫu đơn đang nở, vô cùng xinh đẹp, vô cùng quyến rũ. Tôi nghĩ có lẽ do tôi cải mệnh trời, sửa đổi số mệnh của Thẩm Lạc nên giờ ông trời trách phạt tôi không chừng. Mà cũng có thể tôi hiện giờ giống 1 bệnh nhân mắc bệnh tim vừa được thay tim mới, mới đầu có vẻ như cơ thể rất hòa hợp với quả tim mới này, hoạt động vô cùng tốt, nhưng 1 thời gian sao lại xuất hiện dấu hiệu loại trừ (thuật ngữ trong y học), cơ thể bắt đầu bài xích dị vật là quả tim mới kia.

Có lẽ cơ thể Tống Ngưng đang bài xích linh hồn tôi cũng nên. Cũng có thể cuộc đời con người như 1 giấc mộng Trang Tử hóa bướm, khi giật mình tỉnh giấc mới hay tất cả chỉ là ảo mộng của bản thân. Nếu tôi ở thế giới này chết đi, biết đâu ở thế giới kia sẽ trở lại là Trần Hương Liên, cô gái 24 tuổi, thất nghiệp, không tiền không tình, suốt ngày ôm tiểu thuyết ru rú ở nhà cũng nên.

Tôi có mấy lần hỏi Bách Lý Tấn : “Nếu con người ta chết đi thì linh hồn sẽ đi về đâu?” Nhưng chẳng lần nào hấn trả lời tôi. Lần nào mắt cũng đổ hoe vịn vai tôi nghẹn ngào nói: “A Ngưng, cô đừng nghĩ vậy, cô nhất định sẽ không sao, hãy tin tưởng tôi và ông ngoại.”

Tôi nào có nghĩ vậy gì đâu chứ, tôi là người ham sống sợ chết, nhất là mỗi lần nhìn thấy nụ cười như mếu trên mặt Thẩm Lạc, đã lâu lắm rồi tôi mới nhìn thấy vẻ mặt đó của con trai mình, cũng từ cái ngày khi Thẩm Lạc biết Thẩm Ngạn là cha thân sinh của bé cách đây 1 năm trước. Chỉ là hơi tò mò 1 chút thôi, không biết nếu con người ta ở thế giới này chết đi thì linh hồn họ sẽ đi về đâu, hay chỉ là vài chữ trên 1 trang giấy trong sách như quyển sách Hoa Tư Dẫn tôi đã đọc. Kể từ ngày tôi ngã bệnh, Lan Lan, Tiểu Hồng, Tiểu Thanh... Chăm sóc tôi rất kỹ. Thẩm Lạc thì thôi khỏi phải nói, mọi sinh hoạt ăn, uống, ngủ, nghỉ, tắm rửa, ngâm thuốc, học bài đều diễn ra ở nơi có thể nhìn thấy tôi, hầu như 1 ngày 12 canh giờ đều ở bên cạnh tôi. Ngay cả 1 người vốn không ruột rà thân thích như Bách Lý Tấn cũng ngày ngày đến chăm

sóc tôi, thay tôi bắt mạch sắc thuốc, kể cho tôi nghe mấy câu chuyện mà hẳn nghe được ở đầu trên sớm dưới, giúp tôi giải sầu.

Ấy vậy mà cái người mang danh nghĩa phu quân của tôi lại không đến. Thấm Ngạn chưa 1 lần đến thăm tôi. Căn bệnh của tôi cứ kéo dài vô hạn định, người tôi ngày 1 suy yếu, đến bây giờ thì đã không thể xuống giường, tần suất ho ra máu của tôi lại ngày 1 tăng, gần đây bị thường xuyên hơn. Lúc mới bệnh tôi còn dám soi gương, xem sắc mặt mình tều tụy đến dường nào nhưng dạo gần đây tôi đã sai Lan Lan cất hết gương đi, tôi rất sợ, sợ nhìn thấy 1 cái xác chết chỉ còn da bọc xương ở trong gương. Mỗi lần nhìn ánh mắt đỏ hoe khi nhìn tôi của Lan Lan lòng tôi lại trùng xuống 1 nhịp, có lẽ diện mạo tôi đã khó coi lắm rồi, ấy vậy mà ngày nào cô bé cũng bắt buộc đến để ngắm nhìn tôi, thật là làm khó cho cô bé. Mấy lần tôi cười hỏi Bách Lý Tấn: “Có phải tôi nhìn đáng sợ lắm không?” Hẳn không trả lời tôi, nhưng Thấm Lạc lại trả lời thay hẳn, bé nín lấy tay tôi, cười hiện hai lúm đồng tiền đáng yêu vô cùng nói: “Mẹ rất đẹp, mẹ là người đẹp nhất thiên hạ.”

Thấm Lạc nói thế nên Bách Lý Tấn cũng phải phụ họa nói theo như thế, bắt hẳn nói trái lòng mình, thật khổ cho hẳn. Có 1 hôm, vẫn như thường lệ Bách Lý Tấn đến bắt mạch cho tôi, rồi tiện thể kể cho tôi nghe 1 câu chuyện, à mọi người hỏi sao Bách Lý Việt không đến bắt mạch mà lại là Bách Lý Tấn đến phải không, về chuyện này tôi cũng có hỏi Bách Lý Tấn, hẳn bảo: “Ông đã bế hoang rồi, dặn tôi đến theo dõi tình hình của cô. Cô yên tâm, nhất định ông sẽ nghĩ ra cách.”

Tôi cũng rất mong những lời hẳn nói là thật nhưng cho dù có là thánh được Bách Lý Việt thì cũng không cứu được tôi. Bởi vì căn bệnh của tôi lại thuộc 1 lĩnh vực khác với y thuật. Tạm thời không nói đến chuyện đó, chúng ta trở về câu chuyện của Bách Lý Tấn, hôm đó hẳn kể cho tôi nghe câu chuyện về 1 cô công chúa, cô công chúa tuần tiết theo quốc gia trong ngày nước mất. Cô công chúa đó chính là Văn Xương công chúa của Vệ quốc, cũng chính là Diệp Trần. Bách Lý Tấn kể lại rằng: “Diệp Trần chết khi mới 17 tuổi, ngày cô chết cả Vệ quốc hạn hán đã lâu bỗng đổ mưa. Diệp Trần thân vận 1 bộ trường phục màu trắng hoa lệ đứng trên tường thành cao trăm trượng, mắt nhìn đăm đăm về xả tắc giang sơn Vệ quốc lần sau cuối, rồi gieo mình xuống tường thành giống như 1 con chim trắng, cô nằm trên đất, chiếc váy trắng nhuộm đỏ màu máu, hàng ngàn binh lính bên dưới ào khóc lên tiếc thương. Nghe nói Diệp Trần vô cùng xinh đẹp, lại trí tuệ tài hoa, là 1 giai nhân tài mạo vẹn toàn ấy vậy mà lại chết khi còn xuân sắc.”

Nói xong Bách Lý Tấn còn không quên thờ dài tiếc nuối 1 phen, nhưng cái chính trong câu chuyện mà hẳn kể không phải là việc Diệp Trần chết như thế nào mà là gian tình giữa cô và thế tử Tô Dự của Trần quốc. Bách Lý Tấn còn bày ra bộ mặt vô cùng nghiêm túc hỏi tôi rằng: “A Ngưng, cô nghĩ xem liệu Tô Dự với cô công chúa Diệp Trần kia có gì hay không?”

Tôi nghe đến đây thì phì cười, nói: “Có, hai người họ có gian tình, còn là có gian tình từ rất lâu rồi.”

Bách Lý Tấn nghe tôi nói thế thì kích động ghê ghớm: “Tôi đã biết mà! Cái chết của cô công chúa đó không đơn giản, chắc là thế tử Trần quốc lợi dụng cô ta để cướp nước Vệ xong rồi lại bỏ rơi, giữa yêu và hận cô ta chịu không nổi nên mới nhảy tường thành tự vẫn đây mà.”

Đến lúc đó tôi mới biết được thì ra Bách Lý Tấn còn có khả năng trở thành tiểu thuyết gia hơn hẳn làm thầy giáo hay là thầy thuốc. Sau khi tôi biết được tin tức về Diệp Trần tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ: “À! Thì ra Diệp Trần đã nhảy tường thành, chắc là lúc này đã được Quân sư phụ cứu sống bằng viên giao châu rồi nhỉ?!” Nhưng sau nhiều đêm suy nghĩ, nghĩ rồi lại nghĩ nếu quả thật tôi chẳng sống được bao lâu nữa, vậy chi bằng cứ để mọi chuyện diễn ra như trong chuyện, để người con gái mang viên giao châu trong người dệt cho tôi 1 giấc mộng đẹp, để tôi thống khoái mà ra đi, đỡ phải chịu dày vò của bệnh tật. Như vậy không tốt hơn sao?

Nghĩ là làm, sáng ngày hôm sau tôi liền gọi Lan Lan đến giao cho cô bức thư tôi đã viết đêm trước, bảo cô giúp tôi tìm 1 người rồi giao bức thư đó cho người đó. Người tôi tìm là Quân sư phụ, giáo chủ Quân Vu giáo, có lẽ lúc này đang ở núi Quân Vu đi. Chuyện tôi nhờ Lan Lan giúp tôi tìm Quân Phất (tên sau này của Diệp Trần) để dệt mộng, tôi không cho Bách Lý Tấn biết, ngay cả Lan Lan cũng không biết. Mọi việc đều diễn ra âm thầm, khi người Lan Lan phái đi được 3 tuần, trở về báo tin nói là đã gặp được người cần gặp, thư cũng đã đưa, người đó còn hỏi âm lại cho tôi, tôi run run mở bức thư hỏi âm, trong thư chỉ vờn vờn vài chữ: “Thời gian chưa tới, đợi tin ta.” Mấy chữ tuy ngắn nhưng lại bao hàm đầy đủ ý nghĩa, lời yêu cầu của tôi được chấp thuận, chỉ có điều vẫn chưa phải lúc này mà thôi, tôi tính toán trong đầu, nếu đúng

như sách viết có lẽ tôi còn phải đợi nữa năm nữa đi. Như vậy cũng tốt. Nếu trong nữa năm đó, bệnh tình tôi trở nặng chết đi thì cũng coi như xong, còn nếu nữa năm nữa vẫn chưa chết lúc đó để Quân Phát dệt cho tôi 1 giấc mộng đẹp cũng coi như là viên mãn.

8. Chương 8

Thời gian chớp mắt như trôi đưa, nhaoáng đó mà nửa năm đã qua, vào cái ngày hè năm tôi 24 tuổi đó tôi gặp Quân Phát. Vài ngày trước khi Quân Phát đến, Bách Lý Tấn đã rời đi. Trước khi đi còn cãi nhau với tôi 1 trận rõ to, còn lý do cãi vả là bức thư Quân sư phụ gửi đến cho tôi báo tin Quân Phát đến vô tình bị Bách Lý Tấn đọc được, nội dung thư như thế này: “Người Thẩm phu nhân muốn gặp, vài ngày nữa sẽ đến Nhạc Thành, như phu nhân đã biết cái giá phải trả của người muốn Hoa Tư Dẫn dệt mộng rồi chứ? Mong Thẩm phu nhân không hối hận!”

Bách Lý Tấn khi đọc được nội dung thư thì rất tức giận, hỏi tôi đang giấu diếm cái gì, bắt buộc tôi phải nói ra “cái giá phải trả” đó. Tôi chưa bao giờ thấy sắc mặt Bách Lý Tấn như thế, tôi đành nói ra ý nghĩ muốn chết trong mộng đẹp của mình, khi Bách Lý Tấn nghe xong sắc mặt xa xăm, nghiêng răng nhìn tôi nói: “Tổng Ngưng, cô điên rồi. Tại sao cô không tin tôi.”

Tìm tôi lúc đó trùng xuống 1 nhịp, với biểu hiện đó của Bách Lý Tấn tôi chỉ đành cười khổ: “Tôi không phải không tin anh, nhưng tôi đã bệnh 2 năm rồi. Mặc cho anh với ông có chạy chữa thế nào chẳng phải vẫn không thuyên giảm sao, tôi ngày 1 suy yếu, tôi không muốn tiếp tục như thế này. Bách Lý Tấn, Quân Phát có thể giúp tôi, cô ấy sẽ dệt cho tôi 1 giấc mộng đẹp, thà chết trong giấc mộng đó còn hơn khổ sở sống qua ngày như thế này.”

Tôi còn nhớ lúc đó sắc mặt Bách Lý Tấn nghe tôi nói xong thì trắng bệch, hần cắn chặt môi, mày nhíu chặt nói: “Thế Lạc Nhi thì sao? Lan Lan thì sao?”

Tôi nghe đến tên hai người họ lòng lại trùng xuống 1 nhịp, tim rất đau, 1 lát lâu sau mới bình ổn lại tâm tình, cười gượng nhìn Bách Lý Tấn nói: “Nhờ cả vào anh vậy!”

Sau đó, Bách Lý Tấn tức giận đập đổ tấm bình phong bên cạnh, xoay người bỏ đi, đêm đó hần rời khỏi. Khi đi không mang theo gì cũng không để lại bất cứ thứ gì, cả 1 phong thư tạm biệt cũng không có. Trở lại việc tôi gặp Quân Phát, tôi cố tình chọn 1 nơi rất đẹp là đình thủy tạ giữa hồ sen, đang giữa hè nên sen nở rộ, nhìn rất vui mắt, hương cũng rất thơm. Hương của nó không nồng nàn như hoa hồng, mẫu đơn, mà nó thanh mát nhàn nhạt như hương sương, làm con người ta thư thái đi rất nhiều. Tôi rất thích hồ sen này. Tôi quyết định dọn đến biệt viện này ở cũng bởi vì nó.

À, có lẽ tôi chưa nói qua, khi tôi ngã bệnh vào 2 năm trước tôi đã dọn ra khỏi Thẩm phủ, đến sống ở biệt viện thanh tĩnh này, ý này thực ra là của Bách Lý Tấn, hần bảo: “Thẩm phủ dầu gì cũng là nhà cha mẹ Thẩm Ngạn, nếu cô ở lại đó chắc chắn cũng có đôi lần chạm mặt. Như cô hiện tại nếu kích động không tốt cho sức khỏe, thôi thì dứt khoát dọn ra ngoài ở, như vậy sẽ tốt hơn.”

Tôi nghĩ hần nói thế cũng đúng, nên tôi dọn ra ngoài, người Thẩm phủ lại không phản đối gì, vì thế công cuộc chuyển đi của tôi vô cùng chóng vánh, lúc dọn đi tôi cũng chẳng tiếc nuối gì, nếu có tiếc, chỉ tiếc đàn nho đã ra trái của mình. Nhưng nỗi tiếc nuối đó rất nhanh được bù đắp. Biệt viện này có hồ sen rất đẹp, mà chẳng mấy ngày khi rời khỏi Thẩm phủ, Bách Lý Tấn không biết dùng cách gì mà bưng cả đàn nho về cho tôi, ấy vậy mà đàn nho không chết. Khiến tôi cùng Thẩm Lạc vui vẻ khá lâu. Nằm trong đình đợi 1 lúc, thì lão bộc già đã dẫn Quân Phát đến, tôi nằm trên giường mây đặt quyển sách đang đọc dở trên tay xuống liếc nhìn cô. Quả như lời đồn, cô xinh đẹp vô cùng, 1 nét đẹp ma mị, có lẽ bởi chiếc mặt nạ bạc che khuất nửa bên mặt cô càng làm nét đẹp đó trở nên bí hiểm, Tôi ngẩng ra nhìn cô 1 lúc, sau đó mắt tôi mới liếc nhìn sang con hổ tên là Tiểu Hoàng đang nằm phục bên cạnh cô.

Tôi có chút hơi sững người khi nhìn thấy Tiểu Hoàng, đây là lần đầu tôi thấy 1 con hổ ngoài đời mà không có dây xích hay lồng sắt nhốt nó lại, đã thế nó còn to đến thế, có khi nào nó đột nhiên phóng lên vồ lấy tôi

không nhỉ? Tôi nghĩ, rồi lại thấy không đúng, nếu nó có vồ lên thì cùng lắm là chết dù gì chút nữa đây tôi cũng phải chết, chỉ có điều nếu chết dưới móng vuốt của nó thì hơi đau 1 chút mà thôi. Nghĩ thế tôi trấn định lại tinh thần, khen vu vợ 1 câu: “1 con hổ thật hiền, lúc chưa xuất giá, ở quê nhà ta cũng nuôi 1 con sói nhỏ.” Tôi gơ tay diễn tả: “To bằng ngần này”. Tôi chưa bao giờ nuôi sói, chó nhỏ thì có nuôi mấy con, nhưng trong ký ức của Tống Ngưng thì hình ảnh con sói sấm nhỏ đó chạy vờn quanh dưới chân tôi vẫn cứ hiện lên rõ mồn một, tôi nghĩ rồi lắc đầu, cười khê.

Sau lại liếc nhìn Quân Phát, hỏi: “Cô nương chính là Quân Phát? Người mà Quân sư phụ nói có thể giúp tôi thực hiện tâm nguyện bấy lâu?” Tôi hỏi chỉ để xác định lại 1 chút, thật ra tôi có hơi sợ cô ta 1 chút bởi vì nếu tôi nhớ không lầm, cô gái trước mặt tôi có khác nào 1 cương thi đâu nhỉ? Cô trả lời tôi: “Dạ phải.”

Tôi khê gật đầu, xem ra tôi nghĩ hơi nhiều, nếu nói cô ta là cương thi, thì tôi là gì đây?! Nghĩ thế bất giác khiến mặt tôi ửng hồng, tôi cười khê: “Quân Phát, tôi muốn có 1 giấc mơ, cô có biết tôi muốn có giấc mơ thế nào không?”

Cô ta ngồi lên lưng con hổ trả lời tôi. Bản thân tôi cảm thấy cô ta thật can đảm. Cô ấy nói: “Tôi không biết, nhưng phu nhân cần nói cho tôi biết.” Cô ta dừng 1 chút lại nói: “Tuy vậy, không phải tôi tới giúp phu nhân, chỉ là đến làm 1 cuộc trao đổi. Tôi không cần núi vàng núi bạc, mấy ngày lưu ở Nhạc thành này chỉ xin phu nhân bữa cơm. Tôi có thể cho phu nhân 1 giấc mơ đẹp, phu nhân muốn 1 giấc mơ thế nào, tôi sẽ cho phu nhân giấc mơ như thế. Phu nhân có thể tự lựa chọn, ở lại trong giấc mơ đó, hay thoát ra ngoài.”

Tôi bất ngờ hỏi: “Sao?”

Cô gật đầu nói: “Nếu phu nhân lựa chọn thoát ra khỏi giấc mơ, tôi không cần 1 xu tiền công, nhưng nếu phu nhân lựa chọn ở lại trong mơ...”

Điệu bộ của cô khiến tôi thấy buồn cười giả bộ khó hiểu, nheo mắt hỏi: “Nếu tôi chọn ở lại trong mơ, Quân cô nương, cô sẽ thế nào?”

Cô nhìn vào mắt tôi nói: “Nếu phu nhân lựa chọn ở lại trong giấc mơ, hãy trả thù lao cho tôi bằng tính mệnh của phu nhân trên trần thế, phu nhân thấy thế nào?”

Tôi tất nhiên là đồng ý, tôi là cầu còn không được nữa là, hôm đó mặt hồ sen đầy nắng ngày hè tháng 5. Tôi uống 1 ly trà được pha huyết dịch của Quân Phát, sau khi uống máu của cô thì điều kỳ diệu đã đến với. Viên giao châu trong người Quân Phát có 1 sức mạnh kỳ diệu, 1 khi uống máu của người mang giao châu thì tất cả quá khứ của người uống máu trở thành những nốt nhạc nó gọi là Hoa Tư Điệu, Hoa Tư Điệu là hiện thân của cõi lòng, giai điệu của tính mệnh. Viên giao châu đó còn 1 sức mạnh khác còn kỳ diệu hơn. Còn điều kỳ diệu đó là gì thì chúng ta sẽ nói sau.

Mặt trời lặn dần về tây, dư quang ánh lên mặt hồ sen. Quân Phát gật đầu nói: “Cho tôi thời gian 2 ngày, phu nhân xem liệu có đủ để phu nhân lo liệu những việc còn lại không. Hai ngày sau, chúng ta vẫn hẹn gặp trên hồ này, tôi sẽ cố hết sức giúp phu nhân.”

Hai ngày sau, như đã hẹn tôi nằm đợi Quân Phát trong thủy đình, tới giờ thì đoàn 4 người thêm 1 con hổ đến như đã hẹn. Tôi cũng là lần đầu tiên được diện kiến Mộ Ngôn và Quân Vỹ, hai người họ ngọc thụ lâm phong, khi tôi nhìn thấy điều đầu tiên tôi nghĩ đến là: “Cổ đại thật nhiều soái ca.” Hôm nay tôi diện cho mình 1 bộ xiêm áo lụa trắng, tóc cũng kêu Tiểu Hồng vấn lên rất gọn gàng, mặt còn trang điểm nhẹ. Đặt biệt lôi từ trong gương ra 1 cái băng lụa trắng có mảnh ngọc bích hình trăng khuyết đã cất rất lâu, cột lên ngang trán, bộ dáng tôi hiện giờ giống hệt cái ngày tân hôn của Tống Ngưng, 7 năm trước.

Quân Phát thấy tôi thì hơi ngạc nhiên, cô nói: “Phu nhân như thế này...” Tôi nhìn cô cười nói: “Trong cái ngày thiên liên như thế này, cũng nên sửa sang 1 chút, coi như để tự tổng tiền mình đi.”

Quân Phát liền gỡ dây đàn ra, an ủi tôi: “Tôi đến đây là giúp cô, phu nhân cô hãy ngủ 1 giấc say, thì ước nguyện sẽ được thực hiện.”

Tôi nhắm mắt lại, cố bắt buộc mình phải ngủ nhưng có lẽ cũng không cần bắt buộc, bởi lẽ do thân thể suy yếu. Hôm nay tôi lại cố thức thật sớm để chuẩn bị. Nền chẳng mấy chốc mà tôi ngủ thiếp đi. Âm thanh tôi nghe cuối cùng là tiếng đàn của Quân Phát, tiếng đàn âm trầm như nước chảy, đều đều thê lương xé gan xé

ruột, như nổi lòng của Tống Ngưng. Trong ngày hè tháng năm, hồ sen nở tràn những đóa sen hồng thắm, ánh nắng mặt trời dát 1 lớp vàng mỏng lên hoa, lên mặt hồ.

Xa xa trong mờ hơi nước dưới ánh mặt trời còn xuất hiện 1 cầu vồng bảy sắc rực rỡ. Thủy đình giữa hồ, sau khi Quân Phát đi khỏi, chỉ còn 1 mình Tống Ngưng nằm đó, ngọn lửa bốc lên bốn phía, ngọn lửa như 1 con mãnh thú đang há hàm răng to nuốt chửng lấy tất cả. Gió thổi mạn man trên mặt hồ nhưng lại như tiếp thêm sức cho con mãnh thú. Chẳng mấy chốc thủy đình bị ngọn lửa nuốt chửng. Sắc lửa đỏ rực cả 1 vùng trời. Đám nha hoàn, cùng mấy gia đình trong biệt viện nhìn thấy mà gào khóc, họ cố sức dập tắt ngọn lửa bằng những thùng nước nhỏ mức nơi hồ sen nhưng chỉ như muối bỏ biển chẳng ích gì. Những lúc như thế này đáng lý trời sẽ đổ 1 cơn mưa, nhưng hôm nay trời nắng gắt, 1 giọt mưa cũng chẳng có, đến khi cháy hết, ngôi thủy đình vốn được xây dựng kiên cố trên mặt hồ, 4 trụ làm bằng đá tảng, giờ chỉ còn trơ lại cái nền đất, cùng 1 đám tro tàn, bị gió thổi bay tán loạn trong không trung. Xa xa, 1 bóng trắng lao đến, hần cổ hết sức lao đến thủy đình như muốn níu kéo gì đó nhưng tất cả đã muộn.

9. Chương 9

Tôi vén tấm màn trúc bên cửa sổ lên nhìn ra ngoài. Màn trúc vừa vén lên gió mang theo không khí lùa vào, làm không gian chật hẹp trên xe ngựa lập tức trở nên thoáng đãng hơn. Tôi thật sự không thích ngồi xe ngựa, nó cứ nảy lên nảy xuống như là đi thú nhún, cái cảm giác này chẳng khác nào lúc trước tôi đi tàu lượn siêu tốc, cứ muốn nôn, sức khỏe tôi lại chỉ mới hồi phục được có 1 chút càng khó chịu, nhưng biết làm sao được nếu không đi xe ngựa thì chỉ còn cách cưỡi ngựa hoặc là đi bộ. Mà cưỡi ngựa thì tôi không biết, nếu giả dụ như tôi ngồi trên lưng 1 con ngựa mà không bị nó hất văng xuống đất thì đã là phước đức 3 đời, chứ đừng nói đến việc rong ruổi trên lưng nó. Còn đi bộ...Haha, nếu tôi có đồng ý thì Lan Lan và Thẩm Lạc cũng không chịu.

“Tiểu thư, đã đến rồi.” Giọng phu xe vọng vào trong.

Tôi thôi ngẩn ngơ, liếc nhìn Lan Lan đang ngủ gà gật bên cạnh, “Lan Lan, dậy thôi, tới rồi.”

Cô bé giật mình chớp chớp đôi mắt mơ màng, ngẩng đầu hỏi tôi, “Tiểu thư, tới rồi sao?”

Tôi gật đầu đáp lại, sao lại cuí đầu lay nhẹ người Thẩm Lạc. “Lạc Nhi, dậy đi con, chúng ta tới rồi.”

Thẩm Lạc cọ cọ mấy cái trên đùi tôi, rồi cũng thức giấc. Lan Lan dìu tôi rời xe ngựa, chúng tôi trả cho phu xe 1 thù vàng, ông có vẻ rất vui vẻ còn liên tục cảm ơn rối rít. Tôi thở dài không biết là trả như thế có hơi nhiều không, mặc dù tiền bạc tôi kêu Lan Lan chuẩn bị mang theo rất nhiều, nhưng tôi thân gái 1 mình còn mang theo 1 đứa nhỏ và 1 cô gái, 3 miệng ăn lang thang tứ xứ thế này, nếu hết tiền thì chúng tôi phải làm sao.

Tôi nghĩ nên kiếm 1 công việc gì đó để nuôi sống bản thân cùng mọi người mới được. Ngược nhìn cái cổng thành đồ sộ ghi 3 chữ “Thành Tứ Phương” kia, tôi thở dài ngao ngán, không biết mình lựa chọn nơi này có đúng hay không, tôi trước đây lựa chọn rất nhiều thành trấn để dừng chân nhưng chọn đi chọn lại không biết sao lại chọn thành Tứ Phương – quốc đô của Trịnh quốc này, có thể vì câu nói của phu xe kia không chừng, hần nói sao nhỉ: “Trịnh quốc cách đây mấy năm có nội chiến, nhưng hiện nay lại là quốc gia bình yên nhất.”

Tôi chọn thành Tứ Phương là nơi dừng chân, vậy trước tiên phải nghĩ xem mình phải làm cái gì ở đây, ổn định sự nghiệp thì mới kiếm sống lâu dài ở đây được. Tôi cùng Lan Lan, Thẩm Lạc vào thành, quá trình xuất trình giấy tờ cũng thuận lợi, tôi giờ không còn là Tống Ngưng mà là Trần Hương Liên 1 quá phụ người Hạ, chồng chết, thân bơ vơ cho nên cùng nha hoàn và con trai trở về nhà mẹ ở Trịnh quốc nương nhờ, con trai Thẩm Lạc cũng đổi tên thành Đường Lạc. Cái lý lịch giả này ngón của tôi 20 thù vàng chứ chẳng ít. Thời buổi bây giờ đừng nói đến lý lịch, quốc tịch ngay cả chồng còn có thể dùng tiền để mua, tiền thật quá vụn vặt. Nhưng thật sự tiền vụn vặt đến vậy sao?

Mấy ngày đầu đến thành Tứ Phương tôi chẳng biết làm gì, nên trước kiếm 1 khách điểm trọ tạm rồi mới tính tiếp, à mà cũng tại khách điểm đó tôi nghe được rất nhiều tin tức, bởi lẽ khách điểm tôi trọ vốn còn kinh doanh cả tửu lâu, là khách điểm lớn nhất thành. Thường vào buổi sáng và trưa có rất nhiều khách đến ăn điểm tâm uống trà, để nâng cao doanh thu chủ quán còn đặc biệt thuê 1 lão tiên sinh mồm mép lanh lẹ đến kể chuyện góp vui, những câu chuyện lão kể thường là chuyện tình nhi nữ, thư sinh tiểu thư, hay hồ yêu và thư sinh, cũng có đôi khi sẽ là vài tin tức nóng hổi về tình hình các quốc gia, hay vài mảnh bí mật cung đình.

Tôi chọn tửu lâu này không phải vì tôi muốn phun phí tiền bạc, mà ở những nơi như thế này, có mọi loại người, mọi loại tần lớp xuất hiện, có thể nghe được tin tức mà mình không ngờ tới. Tôi nhớ vào cái buổi trưa hôm ấy, tôi ngồi bên bậu cửa sổ trên lầu 2, cùng Lan Lan và Thẩm Lạc (mình không muốn sửa tên bé Lạc nên để nguyên nhé) ăn cơm. Lão tiên sinh bên dưới đang kể sùi bọt mép về đoạn kết của câu chuyện hồ yêu và chàng thư sinh. “Hồ yêu Lăng Cơ sau khi đưa viên nguyên đan sang người Đồng Thất thì yêu lực mất hết, người tan biến vào hư không. Khi Đồng Thất tỉnh lại chàng có đi tìm Lăng Cơ mấy lần nhưng mái nhà tranh trên Vân Tung Sơn đã không còn. Đồng Thất rất thất vọng nghĩ là Lăng Cơ đã bỏ rơi mình, nên trở về nhà, sau mấy đêm mất ngủ Đồng Thất quyết tâm học hành, cuối cùng chàng đỗ trạng nguyên.”

Lão tiên sinh kể đến đây thì đập bàn 1 cái, mắt liếc nhìn khắp đại sảnh, xong lại cao giọng kể tiếp: “Trong ngày Đồng Thất vinh quy bái tổ chàng vô tình cứu được 1 cô tiểu thư, cô tiểu thư lại là con gái viên ngoại ngày trước từ hôn chàng, đúng là duyên phận, sau cùng chàng lại vẫn kết hôn với vị hôn thê đã được định sẵn cho mình, còn hồ yêu Lăng Cơ có lẽ chỉ là 1 lữ khách trong cuộc đời Đồng Thất.”

Lão tiên sinh kể xong câu chuyện, mắt nhìn đăm đăm về phương xa như tiếc nuối điều gì. Câu chuyện này tôi nghe qua rất giống câu chuyện cổ tích nàng tiên cá, nàng tiên cá vì hoàng tử mà biến thành bọt biển, còn hoàng tử lại cùng công chúa sống hạnh phúc bên nhau, như vậy có đáng không? Nghĩ đi nghĩ lại nàng tiên cá đó rất giống Tống Ngưng, chẳng phải trên lý thuyết cô cũng tan thành tro bụi rồi, còn Thẩm Ngạn vẫn sống vô cùng tốt với Liễu Thê Thê đó sao? Tôi lắc đầu cười khổ.

Giọng lão tiên sinh lại cất lên: “Đã nghe xong 1 câu chuyện tình buồn của hồ yêu Lăng Cơ rồi, giờ lão cũng xin góp vui bằng vài tin tức ngoài lề.” Lão tiên sinh dừng lại 1 lát, hắng giọng rồi lại nói tiếp: “Các người có nghe nói cách đây 7 năm, vì hòa bình giữa hai nước Khương Lê mà Lê vương đã gả Kính Võ công chúa cho đại tướng quân của Khương quốc là Thẩm Ngạn!” Lão nói rồi dừng 1 chút xem phản ứng của mọi người trong đại sảnh.

Tôi nghe đến đây thì ly trà trong tay run lên sánh ra ngoài 1 ít, mặt mày Lan Lan xanh mét. Thẩm Lạc cũng hơi nhũu cặp mày bé của mình. Lão tiên sinh hắng giọng rồi lại nói tiếp: “Cô Kính Võ công chúa đó tên là Tống Ngưng, vừa chết cách đây không lâu, nghe nói là chết cháy, trận lửa đó rất to cháy phừng phực suốt 3 ngày 3 đêm, ngọn lửa cao đến chục mét, làm sáng rực cả 1 góc trời Nhạc thành. Đến lúc lửa tắt, thì xương cốt cũng không còn, tất cả đều tan thành tro bụi, lúc mọi người định hốt đám tro đầy mang đi mai táng thì 1 ngọn gió lớn thổi đến cuốn trôi hết tro bụi đi. Mọi người có biết sao lại như vậy hay không? Bởi vì ông trời tiếc thương cho thân phận cô không muốn người đàn ông máu lạnh như Thẩm Ngạn đụng đến dù chỉ là 1 chút tro cốt của cô nên mới nổi gió lớn. Thật ra khi Tống Ngưng đến làm dâu Thẩm Phủ thì không được phu quân yêu thương, cô bị đối xử ghê lạnh, phu quân cô còn nạp thiếp, nghe nói Thẩm Ngạn rất yêu thương cô thiếp này, còn vì cô ta mà dọn ra khỏi Thẩm phủ. Tống Ngưng tuy rất đau lòng nhưng không nói gì, cứ ở vậy mà nuôi con, sau vì buồn thương mà bệnh nặng. Rồi tự thêu mình mà chết.” Lão tiên sinh kể đến đây thì thở dài, có vẻ còn tiếc thương chuyện của tôi hơn cả hồ yêu lúc này. Mọi người trong tửu lâu cũng thở dài tiếc thương cho số phận cô gái trong truyện, nhất thời cả tửu lâu chìm vào im lặng.

Đột nhiên 1 giọng nói vang lên: “Nhưng không phải tôi nghe nói Tống Ngưng có quan hệ bất chính với 1 tên thư sinh mặt trắng sao? Nghe nói còn dọn ra ngoài ở riêng với hắn nữa mà?”

Ngụm trà tôi vừa hớp lập tức vọt qua kẻ răng, phun ra ngoài, toàn bộ đều dính lên người Thẩm Lạc, tôi cuốn quýt dùng tay áo lau mặt cho bé: “Lạc Nhi, con không sao chứ?”

Thẩm Lạc tự tay lau mặt mình, sau ngược mặt nhìn tôi, vẻ rất nghiêm túc hỏi: “Mẹ với Bách Lý thúc thúc có gian tình thật hả?”

Lần này đến phiên Lan Lan phun trà, còn tôi trực tiếp té từ trên ghế xuống sàn nhà, sau 1 hồi lồm cồm bò

lên lại, tôi véo hai cái má bầu bĩnh của Thẩm Lạc, cười khỏ nói: “Tất nhiên là không phải, mẹ với Bách Lý thúc thúc làm sao mà có gian tình cho được, không thể nào.”

“Con thấy như thế cũng rất ổn mà.” Thẩm Lạc nhả thêm 1 câu, rồi tiếp tục ăn cơm của mình, không nói gì thêm nữa, đầu tôi xuất hiện 1 đàn họa đen cứ bay vòng quanh vòng quanh kêu “Quạ! Quạ! Quạ!”

Khi tôi đang cố giải thích chuyện của mình với Bách Lý Tấn cho Thẩm Lạc, bên dưới đại sảnh lão tiên sinh đã giải thích hộ tôi cho mọi người. Lão tiên sinh rất bất bình, đập bàn nói to: “Ồ đâu ra cái tin đồn ác nghiệt đó, chắc chắn là có người gấp tâm *** hại. Tên thư sinh mặt trắng mà các người nói vốn là đại phu chữa bệnh cho Tống Ngưng, với lại hắn ta với Tống Ngưng làm sao có thể nảy sinh tình cảm cho được, hắn vốn là 1 người đoạn tụ.”

Người kia không chịu thua nói: “Sao ông biết hắn là đoạn tụ?” Lão tiên sinh cũng gân cổ lên cãi: “Sao ta lại không biết, cái tên thư sinh đó chính là Bách Lý Tấn, ở thành Tứ Phương này ai mà không biết Bách Lý Tấn, ta mới đầu cũng nghĩ như người nhưng cách đây mấy ngày ta gặp hắn ở quán trọ gần thành, hắn còn đang nói chuyện yêu đương với 1 tên con trai, lúc đó ta mới biết là hắn vậy mà bị đoạn tụ. Sau tin tức Kính Võ công chúa chết lan truyền khắp nơi, ta mới biết hắn có 1 thời gian rời khỏi thành là vì đi chữa bệnh cho cô ta. Hơi thật là đáng tiếc dòng họ Bách Lý thế mà lại bị tuyệt tự.” Lão tiên sinh lại thở thêm 1 hơi ngao ngán.

Muốn biết thực hư câu chuyện Bách Lý Tấn là đoạn tụ, chúng ta sẽ chiếu lại 1 đoạn phim, diễn ra cách đây vài ngày: Cách đây không lâu, sau khi Bách Lý Tấn rời khỏi Nhạc thành, hắn trở về nhà hắn ở thành Tứ Phương, lại nói đến cuộc kỳ ngộ của hắn cùng Quân Phất, Quân Vỹ và con hổ Tiểu Hoàng. Ngày hôm đó khi mặt trời vừa xuống núi, Bách Lý Tấn lên núi hái thuốc trở về, khi đi trên đường hắn thấy 1 đám đông người tụ tập, tính tò mò, hắn lách người chen vô xem. Kết quả hắn thấy một màn 1 con hổ to bị cột chặt vào thân cây đang khổ sở lép bép nhai 1 củ cà rốt, nông dân chặt lưỡi khen lạ. Bên cạnh con hổ còn có hai người 1 nam 1 nữ đang hò hét phụ họa. Hắn lại chẳng cảm thấy có gì lạ bởi vì lực chú ý của Bách Lý Tấn lúc đó đều tập trung vào đồng củ cải trắng lớn trước mặt con hổ. Hắn nghĩ, nếu chiều nay ăn chút canh củ cải cũng không tệ, thế là hắn đi nhanh đến phía đám củ cải, cúi xuống rất tự nhiên lấy 1 củ cải trắng to nhất trong đám rau cỏ, ngẩng đầu nhìn người nam: “Này, củ cải bán thế nào?”

Người nam ngậy người nhìn hắn. Bách Lý Tấn ngấm nghĩa 1 hồi, không thể lý giải nổi biểu hiện của người nam, lại cúi đầu lựa chọn 1 hồi, lấy ra 1 củ cà rốt: “Này, tôi mua hai củ cải, anh có thể tặng thêm 1 củ cà rốt không?” Người nam không đáp mà nhướn mày nhìn người nữ, người nữ nhìn người nam sau lại chỉ tay về phía con hổ đang gặm củ cà rốt bên cạnh.

Bách Lý Tấn cũng theo hướng chỉ nhìn theo, nhìn thấy con hổ thì sững sốt, nhảy dựng lên: “Chao, mua củ cải còn được tặng hổ ư?”

Người nữ liếc nhìn người nam 1 cái lại nói: “Không tặng hổ, không tặng hổ.”

Bách Lý Tấn hiểu ý gơ củ cà rốt ở tay phải lên: “Ồ, không sao, không tặng hổ thì tặng tôi 1 củ cà rốt vậy.”

Người nam lúc này lại lên tiếng: “Cà rốt cũng không tặng!”

Bách Lý Tấn ngạc nhiên gơ củ cải ở tay trái lên: “Tôi không để anh cho không đâu, tôi trả tiền, tôi mua nhiều không phải để anh kiếm tiền, mà là muốn anh cho thêm 1 củ cà rốt nhỏ...”

Có điều lời Bách Lý Tấn chưa nói hết thì người nam đã nổi điên. Từ trong đám đông chúng ta có thể thấy 1 bóng trắng xám xám bay ra khỏi vòng người. Người nam nhìn theo hướng bóng người vừa bay đi, phải tay vãi cái rồi lau lên áo người nữ. Cứ tưởng mọi việc như thế là kết thúc, nhưng vẫn chưa đâu, muốn biết chúng ta tiếp tục xem 1 đoạn phim khác:

Chập tối cùng ngày hôm đó, địa điểm tại quán trọ duy nhất ngoại ô thành Tứ Phương. Tình trạng: do quán trọ quá nhỏ hôm đó lại có nhiều người tới trọ nên chỉ còn 1 phòng trống duy nhất. Mà vô tình hôm đó Bách Lý Tấn trọ ở đó, hai người, nam nữ gặp ban chiều cũng đến trọ ở đó.

Bách Lý Tấn vừa nhất thấy bóng hai người bọn họ liền sấn tới: “Này? Cô không phải là người bán củ cải sau? Các người sao vậy?”

Ông chủ quán trọ, người nép vào tủ quần áo vừa chú ý động tĩnh con hổ vừa giải thích với Bách Lý Tấn. Thì ra 1 nam, 1 nữ nhưng lại chỉ có 1 phòng, vì vấn đề danh tiếng nên không thể nào ở chung. Bách Lý Tấn mất đảo 1 vòng, sau đó vòng qua người nam đến trước mặt người nữ: “Thì ra là thiếu phòng? Phòng tôi rất rộng, hay là cô ở tạm 1 đêm, tiền phòng chúng ta chia đôi, hi hi hi.” Bách Lý Tấn cười rất gian, cái tật này mãi không bỏ được.

Thế nhưng người nam không biết dùng thân pháp gì, đã lặng lẽ đứng chen giữa hai người, hiền hậu mỉm cười với Bách Lý Tấn đang nhăn nhó: “Được, chúng ta chung phòng.” Bách Lý Tấn thôi nhăn nhó. Mọi người ăn chung bữa cơm, vậy là quen nhau, thì ra 2 người đó là Quân Phát và Quân Vỹ. Sau đó sau đó, chúng ta tua nhanh 1 chút. Đến lúc chia tay, Quân Vỹ và Quân Phát rời đi trước, Bách Lý Tấn không biết vì lý do gì còn nấn ná ở cửa quán trọ. Quân Vỹ thì liên tục ngoái đầu nhìn lại phía sau. Rồi sau đó truyền trong tiếng gió là giọng nói lạnh lạnh của Quân Phát: “Có phải huynh thích anh chàng Bách Lý Tấn kia ~ ~ Huynh liên tục ngoái lại như thế là lưu luyến, không muốn xa anh ta ~ ~ ~ Nếu huynh làm vậy, Quân sư phụ sẽ cho huynh như đòn.”

Xung quanh đột nhiên yên lặng, người qua lại đều dồn ánh mắt nhìn về phía Quân Phát và Quân Vỹ, mặt Quân Vỹ hết xanh lại trắng, sau lại nghiêng rằng nói từng chữ: “Quân Phát muội đang ngứa da phải không?” Quân Phát lùi lại phía sau vài bước, Bách Lý Tấn ở cách đó mấy bước, sung sướng chạy lại, sau đó sau đó tua nhanh thêm 1 chút, trong không gian lại lan truyền thêm chất giọng thanh thanh của Bách Lý Tấn: “Muốn kiếm cớ cũng nên kiếm cái cớ hay một chút, không cần giải thích, cũng không cần giấu giếm, huynh thích tôi...” Mọi người sững sờ, lại sững sờ, sau đó lại sững sờ. Trong số người sững sờ đó vô tình cũng có lão tiên sinh kể chuyện. Thế là có câu chuyện ngày hôm nay. Thanh danh Bách Lý Tấn từ đó bị hủy.

Tôi nghe xong lại té từ trên ghế xuống đất thêm lần nữa, Bách Lý Tấn đang ở thành Tứ Phương, mà hần lại còn đoạn tụ. Trời ạ, tôi không nghe nhầm đấy chứ, hèn gì tình tình hần lại kỳ quái như thế, còn nói nhiều như thế, thì ra...? Mà nói đến mới nhớ tôi đã bao lâu không gặp Bách Lý Tấn rồi nhỉ, chắc cũng cỡ 1 tháng đi. Kể từ cái đêm hần rời khỏi biệt viện đó tôi cũng chẳng có tin tức gì của hần, tôi nghĩ tin tôi chết hần chắc cũng nghe rồi, không biết hần có vì người bạn tri kỷ này mà khóc thương hay không? Nếu hần gặp tôi không biết có la lên như gặp ma không nhỉ? Tôi thật rất muốn biết, nghĩ, đã đến đây rồi, thì cũng nên đến gặp hần, biết đâu hần có thể giúp ích được cho tôi. Lão tiên sinh dưới lầu đã kể đến đoạn đại tướng quân Tống Diên của Lê quốc vì hay tin em gái chết, mà phản nộ dẫn binh đánh Khương.

Thật ra chiến sự đã nổ ra, nhưng vẫn chưa có trận chiến nào, hai quốc gia mới gửi thư thăm hỏi nhau mà thôi. Tôi thật ra rất mâu thuẫn không biết là mong muốn trận chiến này, hay là không mong muốn, vì tôi biết trận chiến đó sẽ cướp đi sinh mạng của Thẩm Ngạn, cái mạng mà Tống Ngưng ngày đó mặc cho gió cát quất vào đến chảy máu da thịt vẫn phi ngựa suốt ngày đêm, rồi đến chiến trường Thương Lộc lật 2700 xác chết cứu về. Ngày đó khi tôi uống máu Quân Phát, cô thấy có đến 2 linh hồn tồn tại cùng trong cơ thể tôi, nhưng lại riêng lẻ không cách nào hòa hợp lại được, thì ra Tống Ngưng không chết, tiềm thức cô chỉ ngủ say. Tôi lại vô tình nhập vào thể xác cô, thần thức của tôi lại quá lớn, nó giúp tôi có thể điều khiển cơ thể Tống Ngưng chứ không phải cô. Nhưng 1 cái máy tính không thể chạy 2 hệ điều hành, nó sẽ quá tải. Cơ thể Tống Ngưng lại chứa đến 2 linh hồn của tôi và cô ấy cho nên nó suy yếu dần, trước không thấy điều gì khác lạ bởi vì chưa đến lúc.

Lúc Thẩm Lạc hôn mê thần thức Tống Ngưng bị chấn động mạnh, nó tương tác với thần thức của tôi tạo ra sự đối lập, như 1 cái công tắc đã được mở, sự đối lập đó ngày càng lớn dần, cơ thể Tống Ngưng không chịu nổi, càng ngày càng suy yếu. Quân Phát đã giúp tôi hòa hợp giữa hai linh hồn trong cơ thể, đó là điều kỳ diệu mà viên giao châu trong người cô mang lại, cũng may cô không đòi hỏi ở tôi cái gì, cô giúp tôi vô điều kiện. Tôi được sống, Tống Ngưng cũng sống.

Trước đây tôi nghĩ, Tống Ngưng đã chết, tôi chỉ là tôi Trần Hương Liên sống tạm trong cơ thể Tống Ngưng nhưng giờ tôi là Tống Ngưng, Tống Ngưng cũng là tôi. Hai chúng tôi hòa làm 1, những gì cô trân trọng tôi cũng trân trọng, những gì cô yêu thương tôi cũng yêu thương. Bởi lý do đó nên tôi đã dùng 1 ngọn lửa để trốn tránh Thẩm Ngạn, tôi sợ không kìm được lòng mình khi ở bên anh. Nhưng anh chẳng yêu tôi, dù cho tôi có chết đi anh vẫn không yêu tôi. Tôi không nghĩ khi nói ra chuyện mình cứu anh ngày đó ở cánh đồng hoang Thương Lộc sẽ khiến anh yêu mình, nếu đơn giản như thế thì suốt 7 năm anh hết mực yêu thương Liễu Thê Thê phải nói như thế nào, suốt 7 năm anh không ngó ngang đến tôi phải nói làm sao? Thẩm Ngạn là 1 người chung tình, anh quá chung tình với người anh yêu, đáng lẽ anh có thể hòa hợp được giữa tôi và

Liều Thê Thê nếu anh có 1 chút mảy mai nào với tôi. Nhưng suốt 7 năm qua anh chưa hề. Lúc đầu có lẽ tình yêu anh dành cho Liều Thê Thê dựa trên ân tình mà tôi đã cứu sống anh ngày nào. Nếu mọi chuyện được nói rõ ràng sớm hơn, tôi nghĩ cũng rất có khả năng anh sẽ yêu tôi. Nhưng anh và Liều Thê Thê ở bên nhau lâu như thế tôi không tin là anh hiện giờ ở bên cô ấy chỉ vì ân nghĩa?! Nhưng nếu thật sự anh có thể hòa hợp giữa Liều Thê Thê và tôi thì sao? Liệu tôi có thể chấp nhận được chuyện đó hay không? Tôi cũng không rõ. Không nghĩ đến thì thôi, nghĩ đến thì lại đau lòng.

Tôi đã không nuốt nổi cơm, thấy Thẩm Lạc và Lan Lan cũng ăn xong cơm, tôi tính tiền rồi rời khỏi tửu lâu, trước khi đi không quên hỏi lão tiên sinh kể chuyện về phương hướng nhà Bách Lý Tấn. Hiện giờ tâm trạng tôi không tốt, đi gặp hắn cũng là 1 điều hay. Thật ra về phương diện phương hướng tôi rất tệ, cũng may Lan Lan trí nhớ rất tốt, sau mấy lần lạc đường do sự kiên trì làm người dẫn đường của mình tôi đành phó mặc lại cho Lan Lan. Dưới sự dẫn dắt của Lan Lan theo lời chỉ dẫn của lão tiên sinh kể chuyện, đến giờ mùi tôi đã đến được nhà Bách Lý Tấn.

Không ngờ hắn lại ở 1 ngôi nhà to đến thế, nếu nói theo lời lão tiên sinh kể chuyện thì: “Nhà hắn ở trong cái sân lớn nhất trong ngõ Tâm Thủy ở thành Tứ Phương này.” Quả thật là 1 cái sân rất to, trong sân còn phơi la liệt thuốc, mùi thuốc bắc nhan nhản trong không khí, đi cách nhà Bách Lý Tấn cả 3 con hẻm vẫn có thể ngửi thấy cái mùi này. Ngõ Tâm Thủy mà chúng tôi đến là 1 con hẻm chuyên bán dược thảo, được thảo gì ở đây cũng có, từ loại rẻ và dễ tìm nhất như cầu tử, cho đến loại hiếm và mắc nhất như tuyết liên ngàn năm. Ngõ Tâm Thủy thật ra rất giống 1 khu thuốc bắc Chợ Lớn ở nước tôi, mỗi lần đi ngang đó mùi thuốc bắc cứ sọc vào mũi.

Tôi nghĩ đến đây thì bật cười. Tôi bước vào trong sân thì thấy ngay 1 cảnh. Bách Lý Tấn hắn ngồi bệt trên đất quay lưng lại với chúng tôi cầm cùi lựa thảo dược, miệng thì không thôi lẩm nhẩm gì đó. Bộ dạng Bách Lý Tấn vẫn như ngày nào, hắn vẫn khoác trên người bộ bạch y “phiêu dật” lấm tấm chỗ trắng chỗ đen, đầu bù tóc rối, bộ dạng lờ lờ lết lết thêch. Tôi từng hỏi hắn: “Anh ở dơ vậy sau không dứt khoác mặc đồ đen đi?”

Hắn ngạc nhiên 1 hồi rồi trả lời tôi với vẻ mặt đương nhiên là phải thế: “Không mặc đồ trắng sao có thể thể hiện được phong thái của 1 bậc thiếu niên anh tài như tôi chứ” Tôi đành bó tay. Giờ nhìn lại bộ dáng hắn tôi nghĩ Bách Lý Tấn quả thật là bậc thiếu niên “anh tài”: ở dơ mà thích mặc đồ trắng.

10. Chương 10

Tôi rón rén đến gần, thì ra hắn đang mắng tôi, Bách Lý Tấn đang lẩm bẩm: “Tổng Ngưng, cô giỏi lắm.”, “Tổng Ngưng cô chết hay lắm.”, “Tổng Ngưng cô chết rồi đúng là khí trời cũng thoáng đảng đi rất nhiều. Tôi lại chẳng phải vì cô mà chạy đôn chạy đáo.”, “Tổng Ngưng cô có biết vì cô mà xem chút nữa hủy đi thanh danh 1 đời anh minh của tôi không hả?!” , “Tổng Ngưng dính vào cô thật là phiền phức.” Miệng nói tay nhặt, mỗi lần nhặt 1 miếng thảo dược như rễ cây bỏ vào rổ tre thì phát ra 1 câu có hai chữ “Tổng Ngưng” làm chủ ngữ.

Tôi nghe mà gân xanh trên trán giật liên hồi. Thẩm Lạc cùng Lan Lan bên cạnh thì lắc đầu ngao ngán. Bách Lý Tấn anh giỏi lắm, dù gì cũng đã làm bạn 4, 5 năm vậy mà tôi “chết” đi không khóc cho tôi 1 giọt nước mắt nào còn ngồi nguyên rửa tôi như thế này. Tôi hôm nay không sử anh thì không làm mẹ Thẩm Lạc. Tôi diễn tiết hét lên bên tai Bách Lý Tấn: “Bách Lý Tấn, anh muốn chết?”

Bách Lý Tấn bị tôi làm giật mình, người run bắn lên, té ngã sang bên, hắn hai tay chống sau lưng để giữ lại thân thể, ngồi trên đất ngẩng đầu nhìn tôi. Tôi nghĩ khi Bách Lý Tấn gặp tôi biểu hiện hắn là 1 trong những trường hợp sau: 1 – la toáng lên “Quý!”, sau đó bỏ chạy; 2 – kích động ôm lấy tôi gào khóc “ Tổng Ngưng, cô còn sống, cô quả thật còn sống!”; 3 – đánh cho tôi 1 cái thật đau, hét lên “Cô dám lừa tôi!”, sau giận giữ bỏ đi; 4 – tổng hợp cả 3 trường hợp trên. Nhưng hiện giờ hắn lại chẳng giống trường hợp nào.

Bách Lý Tấn vẫn ngồi im trên đất, ngẩng đầu nhìn tôi, mắt nhìn chằm chằm vào mắt tôi, không nói tiếng nào. Hắn cứ nhìn như thế khiến tôi rất ngượng ngùng. Ngượng ngùng đến nỗi ngay cả cái ý định sẽ đập

cho hấn 1 trận nhừ tử cũng quên mất. Thời gian cứ dần trôi qua, Bách Lý Tấn giữ nguyên tư thế ngẩng đầu nhìn tôi đó cũng đã 10 phút, còn tôi cũng giữ tư thế chồm người đến trước, tay đưa lên cao như muốn đánh xuống cũng được 10 phút.

Hấn không mỗi nhưng tôi thì rất mỗi, tôi thấy nếu cứ thế này thì không ổn đành đứng thẳng dậy, nhìn hấn ho nhẹ 1 cái, nói: “Bách Lý Tấn, anh định ngồi trên đất đến bao giờ, bạn cũ đến thăm nhà không gà cũng vịt chứ?”

Bách Lý Tấn không trả lời, hấn vẫn duy trì tư thế ngửa đầu nhìn tôi đó, tôi lại ho thêm 1 tiếng, bước 1 bước lại gần hấn hơn: “Bách Lý Tấn, anh không phải không muốn tiếp chúng tôi chứ...” Tôi chưa nói hết câu đã bị Bách Lý Tấn nắm lấy cái tay tôi chìa ra để kéo anh ta dậy, hấn kéo mạnh tay tôi 1 cái, khiến tôi mất đà, té nhào vào lòng ngực hấn, không biết từ lúc nào hấn đã bỏ tư thế hai tay chống sau người, mà ngồi thẳng lưng đón lấy tôi, ôm siết vào lòng.

Tôi bị Bách Lý Tấn ôm đột ngột, cả người căng thẳng không động dậy, đầu tôi hiện tại đang áp vào lòng ngực hấn, nghe tiếng tim hấn đập, ngửi được mùi cơ thể hấn, 1 mùi thảo dược thoang thoảng, không phải mùi trầm hương. Tim tôi đập lồi 1 nhịp, tôi tuy không nhìn thấy mặt mình lúc này nhưng biết chắc hiện giờ nó đỏ như *** khi. Tôi cũng không rõ trong đầu mình nghĩ gì mà lại để cho hấn ôm, đến khi giọng Thẩm Lạc vang lên tôi mới thức tỉnh, đẩy hấn ra. “Thế mà mẹ bảo không có gian tình với Bách Lý thúc thúc.”

“Aaaaaa, Lạc Nhi không phải như con nghĩ đâu. Bách Lý Tấn anh nói gì đi chứ?” Tôi cuốn quýt quay qua quay lại giữa Thẩm Lạc và Bách Lý Tấn giải thích, nhưng người ta vẫn thường nói “Càng tỏ càng đen, càng giải thích càng khiến hiểu lầm thêm trầm trọng.” Ngay đến Lan Lan cũng hiểu lầm tôi, cô bé bật thốt: “Tiểu thư người định tái giá cùng Bách Lý đại phu sao?”

Tôi giờ có nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, mà không biết ở thế giới này có sông Hoàng Hà không nữa. Thật khổ cho thân tôi. Ấy vậy mà cái tên gây ra chuyện lại ung dung xem như chẳng có chuyện gì. Sau khi ôm tôi, hấn thấy tôi cuốn quýt giải thích, bản thân lại chẳng nói nữa câu, còn ung dung đứng dậy phỉu bụi bám trên quần áo đến lúc mở miệng lại nói 1 câu không ăn nhập: “Vào nhà đi, tôi làm gà cho mấy người ăn.” Nói rồi xoay người đi mất tiêu.

Ông trời của tôi ơi, ông sao không giáng sét đánh chết cái tên Bách Lý Tấn đó đi kia chứ?! Bách Lý Tấn quả nhiên nói được làm được, hấn thật sự mãn gà đãi bọn tôi ăn chiều, đã thế còn mãn tận 2 con, con nào cũng béo nết. Hấn làm 1 bàn đầy ắp đồ ăn, đủ các loại gà: nào là gà hầm đương quy, gà nướng lá sen, gà sốt dầu mè, gà xào cầu tử, gà hấp, gà chiên rượu...

Nói chung tôi ăn đến nổi bụng no căng. Bách Lý Tấn tay nghề nấu bếp không tệ, tôi lại nghĩ hấn thích hợp làm đầu bếp hơn là làm tiểu thuyết gia, thầy giáo và thầy thuốc. Chúng tôi nhanh chóng giải quyết hết mọi thứ. Trên bàn chỉ còn trơ mấy cái đĩa trống dính đầy nước sốt cùng dầu mỡ, trong tô canh gà còn khoảng 1/3 cùng với 2 cái đầu gà và 1 cái phau câu không ai ăn còn sót lại. À mọi người thắc mắc tại sao 2 con gà mà chỉ có 1 cái phau câu có phải không, bởi lẽ 1 cái đã nằm gọn trong bụng Lan Lan. Cô bé ấy vậy mà lại thích ăn phau câu.

Từ lúc dọn đồ ăn lên bàn cô bé Lan Lan đó cứ đăm đăm nhìn mấy cái phau câu, mắt phát sáng, nhưng không biết do ngưỡng hay sao mà chẳng hề đụng tới. Đến gần lúc tàn tiệc, có lẽ do kiềm chế không nổi, hay do thấy không ai ăn thì tiếc nên đã giải quyết 1 cái, lúc cô bé gơ tay chụp cái phau câu trong tô canh gà, tôi xém chút mắc nghẹn miếng xương gà trong cổ họng. Sống với cô bé mấy năm, giờ mới biết thì ra cô bé còn có sở thích đó, chẳng lẽ trước giờ tôi không thấy cô bé ăn lý do là cô bé luôn tìm chỗ không người giải quyết. Hèn gì trước giờ trong món gà tôi không hề thấy phau câu, tôi lại không ăn nên nghĩ Lan Lan biết nên không để vào. Thì ra là thế! Lúc dọn chén bát, Lan Lan ghé sát vào tai tôi thì thầm: “Tiểu thư, người có thấy Bách Lý đại phu rất kỳ lạ không?”

Tôi liếc nhìn hấn 1 cái, thở dài, ngay cả tâm hồn ngây thơ thuần khiết như Lan Lan ấy vậy mà cũng nhận ra Bách Lý Tấn có điều khác thường, sao tôi lại không biết được cơ chứ. Có lẽ Bách Lý Tấn vẫn còn giận tôi đi. Tôi là 1 người rất hiểu đạo lý, à thì đôi chút cũng có những lúc hơi ngang tàn, nhưng nói chung vẫn rất là hiểu đạo lý. Tôi biết mình sai, mặc dù cuối cùng tôi không tự kết liễu đời mình nhưng nói thế nào cũng làm cho Bách Lý Tấn rất tức giận đến nỗi phải bỏ đi, nói đúng hơn là hấn trở về nhà của hấn. Nhưng tôi vẫn nên xin lỗi hấn.

Đêm nay trăng sáng, gió mát thổi hiu hiu, ngoài sân nhà Bách Lý Tấn có trồng 1 cây ngô đồng, do đang mùa hè nên lá cây trên cành xanh mướt, bên dưới gốc cây Bách Lý Tấn có đặt 1 bàn uống trà bằng cây nho nhỏ, tôi nghĩ hẳn cũng thật văn nhã. Vào những ngày hè như thế này mà ngồi trên cái bàn trà dưới tán cây đó, miệng nhâm nhi 1 tách trà, tránh cái nóng thì thật tuyệt. Nhưng cái văn nhã đó chỉ áp dụng được vào ban ngày thôi. Ban ngày cây thải ra oxi rất tốt, rất mát, nhưng ban đêm cây toàn thải ra khí cacbonic, ngồi bên dưới tán cây rất khó chịu, chưa nói đến việc có rất nhiều muỗi, còn có ban đêm chim hay ngủ trên cây nếu ngồi bên dưới tán cây có thể vô tình được tặng vài bãi phân chim. Nhất là vào những ngày hè có nhiều mưa như thế này, nếu chẳng may có 1 đám mây chứa sét đi qua, vô tình lôi công gia gia thấy bạn thuận mắt sẽ giáng vài đòn lôi điện đem bạn về điện lôi công làm tiên đồng.

Ấy vậy mà Bách Lý Tấn lại cứ muốn ngồi dưới tán cây ngô đồng đó để làm gì cơ chứ, còn bài ra bộ mặt táo bón đó nhìn tôi. Không phải là cũng muốn tôi đến đó ngồi đấy chứ. Tôi đắn đo, đấu tranh tư tưởng không biết có nên đến đó ngồi xuống hay không, nhưng cuối cùng lòng ái ngại đã chiến thắng lý trí. Tôi vẫn bước đến ngồi xuống cạnh hắn. “Bách Lý Tấn...” Tôi không biết nên nói cái gì với hắn ta, cái vẻ mặt hắn sao vẫn táo bón như thế chứ. Đàn ông con trai gì mà hẹp hòi, giận tôi thì cứ nói thẳng ra đi có gì cứ im im giữ trong lòng như thế, không sợ bị bể bụng à?

Bách Lý Tấn im lặng nhìn tôi hồi lâu, rốt cuộc như đã nhịn hết nổi, ngón cái tay phải chà chà ngón trỏ tay trái, mày hơi nướng, nhìn tôi, nói: “Chiến tranh giữa hai nước Khương Lê sắp nổ ra rồi.”

Tôi nghe mà giật thót tim 1 cái, sau 1 lát cứng người, tôi cười gượng “Ha ha” 2 tiếng, vò vò vạt áo nói 1 câu vô nghĩa mà đến bản thân tôi còn khinh bỉ mình: “Đúng nha...Vậy là sắp có chiến tranh rồi...Ha ha...Không biết nước nào thắng nhỉ...Ha ha...”

Bách Lý Tấn lại im lặng, nhìn chằm chằm tôi 1 lúc, không hiểu sao nhìn thấy ánh mắt hắn như thế lại khiến sống lưng tôi phát lạnh, không khí trở nên ngưng trọng. 1 giọt mồ hôi lạnh chảy từ trán dần xuống gò má, sao lại trôi tuột khỏi cảm tôi, rơi xuống đất “tách” 1 tiếng.

“Bên Khương quốc là do Thẩm Ngạn dẫn binh, bên Lê quốc lại là Tống Diên, ca ca của cô. Cô thật sự không quan tâm sao?” Bách Lý Tấn vỗ tay lên trán 1 cái, thở dài, hắn lại trở về bộ dáng lười biếng như trước đây, nằm dài lên bàn gỗ: “A Ngưng, cô thật không muốn đi đến đó xem sao?”

Đêm đó tôi mất ngủ, nằm trên giường, hai mắt mở trao tráo nhìn nóc giường, không tài nào ngủ được. Hễ cứ nhắm mắt thì rất nhiều hình ảnh xuất hiện trong đầu: lúc lại là tôi đứng bên bờ suối. Tống Diên tìm thấy tôi, khi thấy bộ dạng trầm ngâm của tôi, đôi mày gập của anh chau lại, anh nói: “Muội đừng lo, đó chỉ là những kẻ nhất gan, huynh sẽ có cách để hẳn nhất định phải lấy muội.”

Thì ra lúc đó Lê Trang Công làm mối cho tôi với nhị công tử ở phủ thừa tướng, có điều vị công tử này khi hay tin thì hoảng sợ đến độ ngã từ trên lưng ngựa xuống, chuyện hôn sự này tất nhiên không thành. Tôi còn nhớ lúc đó mình mỉm cười nói với Tống Diên như thế này: “Ca đừng giận, bọn chúng là những gã công tử ham chơi trời gà không chặt, chúng không thích muội, huynh tưởng muội thích chúng sao? Tống Ngưng nếu lấy chồng cũng phải lấy anh hùng hào kiệt.” Rốt cuộc trong cuộc đời tôi đã gặp được anh hùng của đời mình. Chính vào mùa đông năm đó, vị anh hùng cười con hắc mã, tay cầm thanh kiếm nặng bốn chục cân (cân của trung quốc không giống kg của Việt Nam mình đâu nha, nó nhẹ hơn đó), họ Thẩm tên Ngạn, tự Bạc Đan. Vào 1 ngày tuyết rơi dày, trước cửa ả Ngọc Lan, chàng hất tung cây thương Tử Vi cắm phập trước mặt tôi, đứng dừng nói: “Cây thương của tiểu thư.”

Gió lạnh mang theo tuyết lông lộn tung hoành, trong mắt anh là ba vạn hùng binh phía sau tôi, còn trong mắt tôi chỉ có hình bóng anh. Thẩm Ngạn, anh nói đi, tôi phải làm sao bây giờ?! Có lẽ cả đời tôi cộng thêm 1 đời Tống Ngưng cũng không thể giải thích được tại sao tôi lại không thể tách rời được Thẩm Ngạn. Rạng sáng ngày hôm sau tôi vác đôi mắt gấu mèo, thừa lúc mặt trời chưa mọc, trời nhá nhem tối, để lại 1 lá thư trên bàn, vác hành lý rời khỏi nhà Bách Lý Tấn.

Tôi thật rất lưu luyến Thẩm Lạc và Lan Lan, nhưng tôi nghĩ, để họ lại Trịnh quốc có lẽ tốt hơn. Biên giới hai nước Khương Lê hỗn loạn như thế 1 cô gái trẻ thêm 1 đứa nhóc nếu đến đó sẽ rất nguy hiểm. Nghĩ thế nên tôi bỏ đi 1 mình, phương hướng của tôi như đã nói không tốt cho lắm, nên khi tôi tìm được cổng thành đã là đầu giờ mẹo (6 – 7 giờ sáng), mặt trời cũng mọc rồi. Các hàng quán hai bên đường cũng tập nập người qua lại, tiếng hò gọi buôn bán vang vọng khắp nơi.

Tôi tập vào 1 hàng bán bánh bao, tốn 5 đồng tiền mua 3 cái bánh bao, đáng lý 2 đồng 1 cái, kỳ kèo mãi ông chủ bán bánh bao mới chịu giảm giá cho tôi, có lẽ sáng sớm mới mở hàng ông chủ không muốn xui xẻo nên đành bán cho tôi với giá 5 đồng 3 cái để tổng cái ôn thần là tôi đi. Tôi vui vẻ hí hửng vừa gặm bánh bao vừa hướng cổng thành mà đi. Cái bộ dạng của tôi lúc này khiến không ít người trên đường nhòm ngó, còn xì xào bàn tán. À thì lối suy nghĩ ở cổ đại hơi lạc hậu 1 chút, tôi 1 bộ mặt hiền lương thực đức nhưng lại có những hành vi trái với lẽ thường, ngang nhiên vừa đi vừa ăn, nên bị gọi là mất đi thuần phong mỹ tục. Nhưng tôi mặc kệ, nhìn thì nhìn đi, tôi thích thì tôi cứ làm, vừa đi vừa ăn thì chết ai chứ, không bị bắt đưa lên quan thì tôi vẫn cứ làm. Đến khi tôi giải quyết xong cái bánh bao thứ 2 thì cổng thành đã ngay trước mắt. Tôi định giải quyết luôn cái cuối cùng, tay vừa đưa bánh lên miệng định cắn, thì bánh bao yêu quý của tôi trượt khỏi tay, rơi “bộp” trên đất.

Rất nhanh 1 con chó vàng không biết chạy từ đâu ra cắn cái bánh bao tha đi. Tôi lấy tay dụi dụi mắt, dụi lại dụi, đến khi mắt đau rát nhưng vẫn nhìn thấy cảnh tượng đó. Tôi không có hoa mắt. Trong ánh nắng buổi sáng ban mai, bên cạnh cổng thành Tứ Phương ngoài mấy anh lính đứng canh gác người nào người nấy mặt nghiêm trang, tay cầm thương đứng im như tượng còn có 3 người: 1 nam, 1 nữ, thêm 1 đứa bé. Tôi chạy nhanh đến, thở hổn hển chỉ tay về phía bọn họ: “Các...các người...”

Bách Lý Tấn, hừ mũi 1 cái xoay mặt đi làm ngơ tôi, Lan Lan thì ôm miệng cười khúc khích, Thẩm Lạc bước đến kéo vạt áo tôi, tôi cúi xuống nhìn cái đầu be bé của Thẩm Lạc đang ngược lên nhìn mình, bé nói: “Mẹ, mọi người chờ mẹ ở đây lâu lắm rồi, sao mẹ lại đến chậm thế?”

Tôi ngớ ra, miệng há to xém chút không khép lại được, có thể nói trong gầm trời trên mặt đất này người bỏ trốn tệ nhất chính là tôi. Hiện tại là như thế vì tôi vẫn chưa tìm ra người nào tệ hơn tôi được. Tôi cười khan, vò vò đầu, xấu hổ nói: “Ha ha, thật trùng hợp, các người cũng đi tản bộ buổi sáng sao? Ha ha...”

Bách Lý Tấn liếc nhìn tôi 1 cái nói: “Bọn tôi không đi tản bộ, mà là đi bắt chuột...” Hắn dừng lại 1 chút, đưa đầu lại nhìn sát mặt tôi rồi nói tiếp: “...1 con chuột nhất bỏ trốn.”

Tôi tức điên, hét âm lên: “Anh mới là chuột, cả nhà anh mới là chuột, 18 đời tổ tông nhà anh mới là chuột.”

Bách Lý Tấn phụt cười: “Cô tự nhận mình là chuột đó nhé.”

Tôi định cãi lại nhưng đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt Bách Lý Tấn nghiêm lại, nên lời đã tới kẻ rằng lại nuốt xuống, hắn nghiêm mặt nói: “A Ngưng, cô muốn 1 mình đi tìm Thẩm Ngạn sao?” Tôi giật thót tim 1 cái, hơi ngạt ngừng, nhưng vẫn gật đầu.

Bách Lý Tấn lại nói tiếp: “Được, vậy đi thôi.”

Tôi ngạc nhiên, mắt mở to nhìn hắn hỏi: “Sao?”

Rốt cuộc tôi vẫn đến biên giới Khương Lê tìm Thẩm Ngạn, chỉ có khác là giờ đây có thêm 1 người cùng đi với tôi. Tôi liếc nhìn Bách Lý Tấn đang nhả nhả nằm dài trên băng ghế của xe ngựa mà ngủ, tôi thở dài ngao ngán, điều kiện để tôi được đi tìm Thẩm Ngạn là phải cho hắn đi cùng, còn Lan Lan và Thẩm Lạc vẫn ở lại ngôi nhà lớn của Bách Lý Tấn ở thành Tứ Phương. Tôi nghĩ như thế cũng tốt, có thêm 1 người đồng hành thì cuộc hành trình này cũng trở nên bớt nhàm chán, cái nỗi lo lắng trong lòng tôi cũng vơi đi không ít.

Khi tôi đến được cánh đồng hoang Thương Lộc, thì hai bên đã giao chiến, từ xa cũng có thể nghe được tiếng binh khí va chạm nhau, tiếng kêu la thảm thiết như ở địa ngục. Trong không khí tràn ngập mùi tanh tươi của máu, xác người xác ngựa chất đầy trên mặt đất, có người mất đầu, có người mất tay, có người mất chân, cũng có người toàn vẹn được thân thể nhưng trên người lại cầm li ti những mũi tên như 1 con nhím. Cả cánh đồng Thương Lộc giống như địa ngục tu la 7 năm trước.

Giữa hàng vạn người trên chiến trường đang lao vào nhau chém giết, tôi gặp lại Thẩm Ngạn, trên người anh đầy máu tươi, trên mặt, trên giáp, trên kiếm đều là máu, tôi không biết đó là máu của anh hay là máu của người khác bắn vào khi anh giết họ. Lưỡi kiếm của anh vẫn vung vút lên chém giết, binh lính nước Lê chết dưới kiếm anh như cỏ lúa. Anh cũng bị mấy tên lính chém lên người mấy nhát đao. Tổng Diên cười trên người 1 con ngựa đen tuyền, tay cầm thương không biết từ đâu lao đến. Tổng Diên đại ca của tôi, người anh hết mực yêu thương tôi, giờ đây đang cầm 1 cây thương dài 6 tấc, mũi thương ánh lên sắc bạc óng ánh

dưới ánh mặt trời, đang lao vun vút đến chỗ Thẩm Ngạn, chỉ chút nữa thôi mũi thương đó sẽ đâm thẳng vào tim anh.

Giữa muôn ngàn tiếng giáo gươm, tiếng hò hét, kêu la, tôi nghe giọng mình kêu lên khản đặc: “Thẩm Ngạn!” Mũi thương cắm phập vào người anh, tôi chỉ thấy trước mắt mình mờ đi. Máu từ vết thương bắn ra tung tóe khi Tổng Diễn rút mũi thương ra. Thẩm Ngạn đưa mắt về phía tôi, hình như trên khuôn mặt lấm lem đầy máu đó anh đang mỉm cười. Rồi thân hình anh từ từ đổ xuống trên đất, bất động.

Cuộc chiến Khương Lê kết thúc. Quân Lê quốc do Tổng Diễn chỉ huy toàn thắng, ca khúc khải hoàn trở về quốc gia. Quân Khương mất chủ tướng toàn quân tan rã, tháo chạy như ông võ tổ, người dẫm đạp lên người mà chạy. Chuyện này về sau được các nhà sử học tranh luận rất nhiều, bởi lẽ đáng lý thế quân của Thẩm đại tướng quân Thẩm Ngạn mạnh như trẻ tre, lần này nắm chắc phần thắng nhưng không hiểu sao lại đại bại, Thẩm đại tướng quân bỏ thân nơi chiến trận. Thê thất trong phủ hay tin, trong đêm thất cổ tự tử trong hoa viên.

11. Chương 11

Tôi lại mất ngủ, cứ như thế này da tôi sẽ khô, mặt xuất hiện nếp nhăn, mắt thâm quầng như gấu mèo mất thôi. Tôi đã 24 tuổi, nhan sắc nếu không gìn giữ thì dù cho có là 1 mỹ nhân khuynh thành cũng sẽ trở thành 1 bà lão già nua xấu xí mất. Nhưng tại sao tôi lại cứ không ngủ được như thế này, cũng tại Bách Lý Tấn giận tôi nên tôi mới gay gắt trong lòng đến nỗi mất ngủ, tất cả tội lỗi đều là tại hắn. Bách Lý Tấn tôi nguyên rửa anh, tôi nguyên rửa cho anh cả đời cũng không nói chuyện được.

À nguyên nhân chuyện này thì phải quay lại thời điểm 3 tháng trước, trên chiến trường Thương Lộc. Ngày ấy khi Tổng Diễn đâm Thẩm Ngạn 1 nhát, tôi như phát điên, bất chấp đao thương không có mắt mà lao vào chiến trường, Bách Lý Tấn đuổi theo tôi, cũng vì chần cho tôi mà lãnh 1 nhát đao vào lưng, à thì nhát đao đó không sâu, nói đúng hơn chỉ cứa nhẹ qua da hấn 1 chút, làm rách cái áo trắng hấn mới may, để lại 1 đường máu trên lưng hấn. Ấy vậy mà hấn giận tôi, hấn còn gào lên với tôi rằng: “Tổng Ngưng, cô muốn chết à?” Cũng không thèm nói chuyện với tôi suốt 3 tháng qua. Miệng hấn lúc nào cũng như chưa kéo da non, vậy mà suốt 3 tháng qua lại cảm như hén, thật là làm khó cho hấn. Tôi biết mình là người có lỗi, nên đã tự nhận lỗi rồi còn gì, còn đặc biệt nấu mấy món ngon cho hấn ăn, thế mà hấn vẫn giận tôi. Thật ra hấn là muốn gì cơ chứ, hấn muốn tôi làm gì mới hết giận tôi đây. Sức chịu đựng của con người có giới hạn, nếu không phải nghĩ tình hấn cứu sống được Thẩm Ngạn tôi đã mặc kệ hấn từ lâu rồi.

Nói đến mới nhớ ngày đó mũi thương của Tổng Diễn vậy mà đâm không chết được Thẩm Ngạn, anh quả nhiên phước lớn mạng lớn, hai lần đến cửa quỷ môn quan đều bị phán quan đuổi về. Tôi và Bách Lý Tấn ngày ấy trong lúc hỗn loạn mang được Thẩm Ngạn rời đi, tất cả mọi người đều tưởng anh đã chết, ngay đến cả Liễu Thê Thê cũng vậy, nếu không cô đã không thất cổ tự vẫn, khi tôi nghe tin này rất bàng hoàng, vậy mà Thẩm Ngạn nghe chỉ hỏi 1 câu: “Chết rồi sao? Chết rồi thì tốt. Chết coi như giải thoát đi.” Mạng sống con người thật nhỏ nhoi, mới thấy người cười đó, quay mặt đi người đã chết rồi. Nói là đâm không chết được Thẩm Ngạn, nhưng anh lúc đó mất máu quá nhiều, nếu không phải có Bách Lý Tấn ở đó kịp thời cầm máu cho anh tôi nghĩ anh lúc này đang ngồi uống trà với Diêm Vương. Tôi từng nói chuyện này cho anh nghe, bảo ơn cứu mạng của Bách Lý Tấn đối với anh rất lớn, nếu sau này có cơ hội nên đền đáp người ta đàng hoàng. Thẩm Ngạn nghe nói thế anh chỉ cười nhạt, nụ cười trên môi nhưng mắt lại không cười, anh nói: “Không phải Bách Lý Tấn cứu ta, người cứu ta là nàng, nếu lúc đó không nghe được tiếng nàng gọi tên ta, có lẽ ta đã chết rồi.”

Lúc đầu tôi hơi khó hiểu vì câu nói này của anh, nhưng sau này tôi mới biết được, thì ra lúc đó tôi kêu lên “Thẩm Ngạn” làm anh giật mình hơi khựng chân 1 chút, nên mũi thương đâm chệch lên cách tim 2 phân, đâm vào bả vai anh, vì thế cứu được 1 mạng của Thẩm Ngạn. Lúc đó tôi mới vỡ lẽ, ồ thì ra là thế, vậy mà tôi cứ nghi ngờ rằng tài nghệ Tổng Diễn sau mấy năm không tập luyện, ở nhà ôm thê thiếp đã bị sút kém

rồi. Tổng Diên, em xin lỗi anh. Trên thế gian này, muốn xem 1 người có hạnh phúc hay không, bạn phải xem người đó ngủ tự nhiên tỉnh, hay là tỉnh lại do áp lực. Tôi chắc chắn là 1 người...không hạnh phúc.

Sáng sớm hôm sau, địa điểm là phòng ngủ của tôi. Tôi lúc đó đang nằm trên giường ngủ chảy cả nước dãi. Sau đó, tôi gào lên: “Lan Lan, ta muốn ngủ, đừng phiền ta. Nếu không ta đánh mông em nở hoa.” Nói rồi cuộn kính chắn lên che đầu, tiếp tục ngủ, nhưng Lan Lan hình như không bị khuất phục dưới cường quyền, không sợ uy hiếp của tôi, vẫn tiếp tục lay người tôi. Đại cô nương của tôi ơi, cô có biết đêm qua chị đây mất ngủ, đến tận giờ dần (4 – 5 giờ sáng) mới ngủ được không, giờ mới có giờ thìn (8 – 9 giờ sáng) em lay cái gì mà lay.

Tôi bắt lực kéo chân ra khỏi đầu, cố nhướn đôi mắt mơ màng do buồn ngủ lên, nói: “Lan Lan, có chuyện...” chữ “gi” còn chưa ra khỏi miệng, tôi đã giật thót người, bởi lẽ cái người lay tôi lúc này không phải Lan Lan mà lại là...Thẩm đại tướng quân của Khương quốc vốn dĩ đã tử trận, Thẩm Ngạn. Tôi giật bản mình, tỉnh ngủ hẳn, ngồi bật dậy, mở to mắt nhìn anh. Thẩm Ngạn thấy tôi đã tỉnh, thì không lay nữa đứng thẳng lưng nhìn tôi, ngượng ngùng 1 chút, ho nhẹ 1 tiếng nói: “A Ngưng...Ta vốn dĩ muốn để nàng ngủ thêm 1 chút nhưng Bách Lý huynh đệ nói nhất định phải kêu nàng dậy cho bằng được nên ta...”

Tôi nghe thấy liên tục gật đầu như chày giã tỏi, Thẩm Ngạn nhìn thấy lại ho nhẹ thêm 1 cái: “Nàng cũng dậy rồi, chuẩn bị rồi ra ngoài ăn cùng mọi người...Ta đi trước.” Tôi lại gật đầu như giã tỏi. Nhìn bóng Thẩm Ngạn khuất sau cánh cửa, nhìn ánh mặt trời bên ngoài, lòng thầm nghĩ “Hôm nay không phải lại là ngày hoàng đạo nữa đấy chứ?”

Khi tôi đến nhà ăn, mọi người đều đã ngồi sẵn ở đó rồi. Thẩm Ngạn nhìn thấy tôi thì hơi cứng người 1 chút, sau lại trấn định lại, hớp 1 ngụm trà. Bách Lý Tấn thì đột nhiên thay đổi thái độ 180 độ vẫy vẫy tay với tôi: “A Ngưng, mau mau đến đây ngồi đi.”, mới hôm qua khi tôi hí ha hỉ hửng bụng 1 bát chè táo đỏ đến phòng cho hần, hần còn mặt lạnh lùng không thèm liếc tôi 1 cái nói 1 câu lạnh băng: “Đồ đó đi!”. Ấy vậy mà hôm nay sao lại nhiệt tình đến vậy?

Tôi hoài nghi liếc nhìn Thẩm Lạc và Lan Lan 1 cái, nhưng bọn họ lại chẳng biểu hiện gì, tôi chùng chờ 1 lúc nhưng vẫn bước đến, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Lạc. Vừa đặt mông xuống ghế, Thẩm Lạc liền ôm lấy cổ tôi, hôn 1 cái thật kêu vào má tôi, tôi chưa kịp phản ứng lại, bé lại hôn thêm 1 cái nữa vào má còn lại, cười tươi “Mẹ, sinh nhật vui vẻ!” Lúc đó tôi mới ngệt mặt ra, thì ra là lại đến sinh nhật rồi, sinh nhật năm ngoài của tôi là lúc còn nằm trên giường bệnh nên cũng chẳng tổ chức gì, không ngờ năm nay mọi người lại tổ chức cho tôi. “Tiểu thư, sinh nhật vui vẻ.” Lan Lan chúc mừng tôi, còn không quen gấp vào trong bát tôi 1 cái đùi gà, tôi nhìn thấy mà cảm động, mắt cũng đỏ lên.

Bách Lý Tấn lại đặt 1 bát mì to đến trước mặt tôi: “A Ngưng, mau ăn đi, hôm nay cô là bà thọ, người ta nói kính lão đắc thọ, nên tôi không chấp nhất những chuyện trước đây với cô nữa. Nào nào ăn đi. Còn ăn được ngày nào cứ ăn.” Tôi thật nghi ngờ đây có phải là 1 lời chúc của Bách Lý Tấn dành cho tôi hay không, nhưng vẫn đưa tay đón lấy bát mì, sau đó ăn, ăn rồi lại nghĩ, đến khi gấp được đĩa thứ 3 thì đột nhiên nhớ tới câu “kính lão đắc thọ”, “còn ăn được ngày nào cứ ăn” trong lời của Bách Lý Tấn, tôi bị sặc nghẹn, mắt trợn trắng nhìn hần, tôi thật muốn bay qua đá cho hần 1 cái, hần là nói tôi già đây mà, hần là đang trù ẻo tôi chết sớm đây mà, nhưng nghĩ đi nghĩ lại là tôi còn nợ 1 ân cứu mạng của hần nên đành thôi, cuối cùng cuối đầu chén sạch bát mì.

Có lẽ đến đây nhiều năm như vậy, lần sinh nhật này là lần sinh nhật vui nhất từ trước đến nay. Tôi cũng không hiểu sau mình lại vui đến thế. Hôm đó tôi ăn được rất nhiều món ngon của Bách Lý Tấn nấu, mặc dù trong đó món rau muống xào có hơi khó nuốt 1 chút nhưng không sao, nói chung tôi vẫn rất vui vẻ chén hết mọi thứ. Sau đó tôi lại cùng mọi người đi dạo phố cả 1 ngày, mua rất nhiều thứ, đương nhiên tiền là của Bách Lý Tấn. Chắc bởi lẽ không tốn tiền mà có được rất nhiều đồ nên tôi vui vẻ, cũng có thể...chỉ là có thể thôi, có khả năng bởi vì ngày hôm đó...Thẩm Ngạn đi chơi cùng bọn tôi.

Ấy da tôi lại nghĩ gì nữa đây. Không nói đến chuyện đó, chúng ta quay về cuộc hành trình dạo phố của tôi nhé. Trên con phố phía đông thành Tứ Phương, là nơi mà ở thế giới hiện đại gọi là con đường thương mại. Tôi hừng hực ý chí ...tiền tiền của Bách Lý Tấn. Ngược lại Bách Lý Tấn khuôn mặt như khổ hoa sau mưa đi phía sau tôi chi tiền, rất hợp tình hợp lý cũng kiêm luôn chức vụ phu quân vác. “A Ngưng, thật ra cô muốn mua thêm bao nhiêu đồ nữa hả?” Bách Lý Tấn tay sách sách mang, đang tha 1 đám linh kinh theo

sau tôi kêu gào, than vãn. Tôi không thêm để ý tới hắn, kéo lấy tay Thẩm Lạc chạy qua 1 gian hàng bán tò he bằng đường.

Lan Lan nhìn Bách Lý Tấn có vẻ ái ngại “Bách Lý đại phu, hay là để tôi cầm hộ ngài 1 ít.” Khi tay Lan Lan vương đến chưa chạm vào đồ trên tay Bách Lý Tấn, hắn đã lách người né đi, “Thôi, không cần, nếu để cô cầm đồ...” nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn về phía tôi “...Không bị cần nhân đến lỗ tai mọc nấm mới là lạ đó!” Sau cũng hướng về phía quầy tò he mà đi đến. Thẩm Ngạn đứng bên cạnh không biết nghĩ gì, sững người 1 chút rồi cũng theo sau.

Lan Lan nhìn thấy cảnh đó thì cười khỏ, sau cũng cất bước về phía quầy tò he. Lúc đó, tại quầy tò he có 1 người không hề hay biết gì, vẫn đang vô tư bàn tán rất sôi nổi với ông chủ bán tò he, là tôi đây : “Ông chủ, ông xem có thể nhận được hình người không?”

Ông chủ quán tò he này năm nay đã được 50 có lẽ, làm nghề thổi tò he bằng đường này từ năm 12 tuổi, nếu tính tới nay cũng gần 40 năm, nên rất tự tin khẳng định bản thân: “Có thứ gì trên đời mà lão này không thổi được, cô nương nói xem muốn hình người nào, chỉ cần có người mẫu, lão sẽ thổi cho cô.”

Tôi nghe được, vô cùng vui vẻ, nên túm lấy Thẩm Lạc đẩy lên phía trước cho ông chủ xem. Ông chủ cúi đầu nhìn xuống, vừa thấy liền ồ lên: “Con cái nhà ai mà lại xinh đẹp thế này?”

Lòng tôi lại nở hoa lập tức trả lời: “Của tôi, con trai của tôi đây, ông chủ mau thổi cho tôi 1 con tò he có hình dạng giống bé đi.”

Ông chủ bán tò he sững sốt, lại sững sốt, bật thốt: “Không nghĩ tới cô nương còn trẻ thế mà lại có con lớn thế này, nhìn như thế nào cô nương cũng chỉ khoảng 18, 19 tuổi thôi nha.”

Tôi thật sự cảm thấy ông chủ này thật có tài ăn nói, mặc dù biết đó chỉ là lời khen hảo nhưng lòng tôi vẫn nở đầy hoa, còn như người được cả hương thơm, vui vẻ đến mức cười híp cả mí mắt, đang định mở miệng nói ra mấy câu khách sáo, ấy vậy mà có người đã tranh nói trước. “Lão Vương, ông không cần nịnh bợ quá đáng như vậy chứ, người như thế này mà ông bảo là 18, 19 tuổi. Tôi không có nghe lầm đó chứ, cô ta...Ít nhất cũng cỡ 28 ~ ~ ~ 29 tuổi a ~ ~ ~”. Giọng nói đó lại nghe rất gần, hầu như là sát bên tai, rất chói, mà cái người phát ra cái giọng đặc biệt này chẳng ai khác là Bách Lý Tấn.

Ông chủ bán tò he được gọi là lão Vương nhìn thấy Bách Lý Tấn thì ngượng ngùng cười hà hà hai tiếng. “Bách Lý đại phu hôm nay ngọn gió nào thổi cậu đến đây vậy, hay là...” Lão Vương dừng lại 1 chút, ánh mắt đầy gian xảo quét 1 lượt tôi, nhìn sang Thẩm Lạc rồi lại trở về Bách Lý Tấn, lấp lửng hỏi: “Hay là...dẫn vợ con đi dạo.”

Tôi phát run lại phát run, cái người mà lão Vương nói “vợ con” đó không phải là tôi và Thẩm Lạc đây chứ, đều này thật là đáng sợ đi. Mặc dù cái tin đồn trong nhà Bách Lý đại phu xuất hiện 1 người phụ nữ lạ mặt, lại dắt theo 1 đứa bé, đã lan truyền khắp đầu trên sớm dưới khiến tôi nghe đầy cả tai. Tin đó còn sao ra cả 3 dị bản, mà mấy dị bản đó tôi thật sự không muốn nói đến. Chỉ có điều sau trong dị bản đó chẳng có bản nào nhắc đến 1 cô gái khác và 1 nam nhân khác cùng ở chung với chúng tôi nhỉ. Hiện tại trước mặt tôi đây, tình hình này chắc chắn lão Vương đã nghe được dị bản thứ 2 rồi, nói tôi ngàn dặm xa xôi dắt theo con nhỏ từ Hạ quốc đến Trịnh quốc tìm chồng, mà người chồng đó không ai khác là Bách Lý Tấn, còn về vấn đề Bách Lý Tấn khi nào đi Hạ quốc phát sinh gian tình để có tin đồn ngày hôm nay thì tôi không rõ.

Bách Lý Tấn nghe lão Vương hỏi thế thì mặt cứng đờ, mắt liếc nhìn tôi như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, tôi không có đủ kiên nhẫn để đợi xem hắn rốt cuộc mới nói cái gì, liền xua tay giải thích: “Không phải, hắn không phải cha của Thẩm Lạc.”

“Là tôi!” Thẩm Ngạn không biết đến từ lúc nào, cũng nói chen vào, “Tôi là cha của đứa bé.” Cầm tôi xém chút nữa rồi xuống đất, nếu không phải kịp thời lấy tay chặn lại có lẽ tôi phải nhặt lên mà gấp trở lại rồi. Thật ra Thẩm Ngạn nói không sai, chỉ có điều nếu nói vậy tôi khác nào là vợ của anh.

Người khác nghe được sẽ nghĩ như thế, lão Vương cũng không ngoại lệ, liền đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Hahaha, hiểu lầm, hiểu lầm, vị nhân huynh này không vì lão hồ đồ mà giận đấy nhé, lão có mắt như mù đứa bé giống người như thế đáng lý phải nhận ra ngay, hahaha”

Thấy lão Vương cười tươi như thế, đến nỗi mấy nếp nhăn trên mặt cũng đặc biệt hằn sâu hơn, run run run

run lên vì cười, tôi chỉ biết bắt chước lão mà cười haha hai tiếng. Sau đó tôi lại phải tiếp tục cười khổ bởi câu nói của Thẩm Lạc. Thẩm Lạc rất tự nhiên, cũng rất chân thật, phát biểu 1 câu cũng được coi như rất thật “Không phải cha, là thúc thúc. Mẹ có phải không?” Đã thế còn dùng đôi mắt cún con vô tội chớp chớp mắt nhìn tôi, thử hỏi tôi có thể nói gì đây. Lão Vương trực tiếp hóa đá.

Thẩm Ngạn mặt đen xì đứng im không nói, mà trên khuôn mặt đen xì đó còn có 1 chút sắc xanh mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Lan Lan vội ôm lấy Thẩm Lạc nói gì đó. Tôi chỉ có thể cười ha ha, cười ha ha, lại tiếp tục cười ha ha, ngoài ra không biết nói gì khác. Cuối cùng người phá vỡ cục diện bế tắc đó lại là Bách Lý Tấn. “A Ngưng, không phải cô muốn thổi tò he sau, lão Vương, ông còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau thổi đi.”

Vì thế cho nên lão Vương thổi tò he, tôi chăm chú nhìn ngắm tò he đang được thổi, còn không quên phụ họa thêm vài câu về cách tạo hình. Thẩm Ngạn vẫn đứng im như tượng, cuối cùng khuôn mặt đen như bao công đó được thể hiện vô cùng sống động vô cùng đặc sắc trên con tò he tôi đưa cho Thẩm Ngạn. Thẩm Ngạn cầm con tò he tôi đưa cho, lúc đầu hơi ngạc nhiên, sau bình tĩnh lại : “Nàng tặng cho ta?”

Tôi cảm thấy câu hỏi này của anh là dư thừa, bởi lẽ con tò he thổi hình anh, không tặng cho anh thì tặng cho ai, chẳng lẽ để dành cho tôi ngắm sao, nhưng vẫn vui vẻ trả lời: “Phải, tôi đặc biệt bảo lão Vương thổi hình anh, nhưng do anh cứ giữ 1 bộ mặt lạnh như băng đó nên con tò he thổi ra không được đẹp cho lắm. Nếu lúc nãy anh cười 1 cái có lẽ sẽ đẹp hơn rồi. Nhưng không sao, dù gì chút nữa cũng ăn vào bụng, anh mau ăn đi.”

Thẩm Ngạn sững sốt, tay run run cầm con tò he, ánh mắt lóe lên đều gì đó, nhưng tiếc là tôi không biết cách đọc suy nghĩ người khác qua ánh mắt nên không biết Thẩm Ngạn đang nghĩ gì nên đành thôi không đoán nữa, lại vui vẻ chạy sang đưa con tò he hình Bách Lý Tấn cho hắn.

Thật ra lúc này ngoài việc bảo lão Vương thổi hình Thẩm Lạc, tôi còn bảo lão thổi cả hình: tôi, Lan Lan, Thẩm Ngạn, Bách Lý Tấn. Mỗi người đều có 1 con, tôi thật muốn thử cái cảm giác ăn chính mình sẽ như thế nào?! Thời gian đúng là 1 thứ đáng sợ, nó vận chuyển thật lạ thường. Nếu ta để ý thì sẽ thấy nó trôi qua rất chậm, từng giây từng phút cứ như dài hơn khi ta chờ đợi 1 người trong vô vọng, hoặc ta đang gặp chuyện đau buồn nào đó. Nếu ta không để ý đến thì nó lại trôi qua vùn vụt, có đôi chút ta muốn nó hãy chậm lại, dù chỉ chậm lại 1 chút thôi nhưng nó cứ trôi đi, chẳng hạn như những lúc chúng ta vui vẻ, những khi chúng ta ở bên người chúng ta yêu thương.

Trước đây tôi nghĩ thần tình yêu đã rất biến thái rồi, cứ toàn tạo ra vô số các mối nghiệt duyên, mấy mối tình đau thương, người yêu ta, ta không yêu người, loạn hết cả lên, không ngờ thần thời gian mới là kẻ biến thái nhất, ông rất thích cướp đi những khoảng thời gian vui vẻ của người khác, ông là đang ghen tỵ với tôi. Phải mọi người không nghe lầm. Ông thần thời gian này là ghen tỵ việc tôi đi chơi vui vẻ, cho nên mới đặc biệt làm cho thời gian trôi nhanh kinh khủng, chỉ mới chớp mắt mà ngày hôm nay đã trôi qua.

Nhìn ông mặt trời đang nặng nề lặn xuống, cả bầu trời rực rỡ sắc hồng. Mặc dù trời vẫn chưa tối nhưng người trên đường cũng thưa thớt dần, vài gian hàng quán nhỏ hai bên đường đã dọn, có lẽ họ trở về nhà cho kịp chuẩn bị buổi cơm tối cùng người nhà đi. Mà lúc này có mấy cửa tiệm đóng cửa từ sáng tới giờ, lại bắt đầu mở cửa đón khách, tôi nhìn quanh 1 lượt mấy cửa tiệm vừa mở cửa đó đều có 1 kiểu đặt tên là “Thúy Đình viện”, “Xuân Thu lâu”, “Yên Chi cát”, mấy cái tên thường có chữ “viện, lâu, cát” này là thường dùng để đặt cho những nơi mua vui đi. Tôi liếc nhìn 1 cô nương thân mình mảnh mai như trúc, áo cũng mỏng manh như mây, đang đứng trên lan can lầu hai vẫy khăn lụa đỏ, đá 1 cái mị nhân với 1 tên công tử đi trên đường, đó không phải là lầu xanh thì là gì? Tôi thật ra rất muốn, rất muốn, rất rất muốn... Trong lòng thầm niệm câu này đến 3000 lần. Rất muốn đến lầu xanh dạo 1 vòng, chỉ là tôi còn chưa bước được nửa bước đến cửa lầu xanh, đã bị Bách Lý Tấn nắm cổ kéo lại : “A Ngưng, cô muốn đi đâu? Trời sắp tối rồi, chúng ta mau về thôi.” Cho nên tôi rất ư là thất vọng, cất bước xoay người đi trong vô vọng thất vọng trở về nhà.

Đúng là trời không chiều lòng người. Thời gian vui vẻ của tôi lại kết thúc như thế đó, à mà khoan trước khi kết thúc còn có 1 sự kiện vô cùng cầu huyết sảy ra. Nếu như Đường Thất mà biết loại sự tình này sảy ra trong truyện của tỷ ấy, có lẽ tỷ sẽ phun máu mà chết mất.

12. Chương 12

Sự kiện đó là, trên lúc tôi cuối đầu xoay gót thất thểu về nhà, vô tình đi ngang qua 1 cửa tiệm có tên là “Yên Chi cát”, đột nhiên bị 1 bàn tay nắm giữ bả vai, lúc đầu cứ tưởng là Bách Lý Tấn, nên cũng không mấy để ý dùng tay phẩy tay hất ra. Nhưng bàn tay đó lại tiếp tục đặt lên vai tôi, khiến tôi ngẩng phắt đầu dậy, nhưng cái tên mặc đồ trắng đang đi phía trước tôi không phải Bách Lý Tấn thì còn ai, bên cạnh hẳn chẳng phải là Thẩm Ngạn sau, Lan Lan còn đang ôm Thẩm Lạc đi ngay phía sau họ, vậy cái người đặt tay trên vai tôi là ai đây? Nhưng tôi lập tức biết được, cái tay đó là của ai rồi “Mỹ nhân, tại sao lại đi 1 mình thế này?”

ORZ! Đây chẳng phải là lời thoại kinh điển trong phim truyền hình lúc 8h30 sau. Mà người nói câu thoại kinh điển này chẳng phải là vật hy sinh Giáp hay xuất hiện trong những cảnh anh hùng cứu mỹ nhân trong phim truyền hình sau. Tôi thật không ngờ trong sách của Thất tỷ cũng sẽ xuất hiện cảnh tượng này. Trước đây khi đọc Hoa Từ Dẫn, tôi cảm thấy rất lạ, 1 người xinh đẹp như Quân Phất đi lại trên giang hồ tại sao lại chưa từng bị trêu ghẹo, giờ tôi mới biết không phải không có mà là Thất Tỷ không viết vô mà thôi. Nếu thật sự viết vào những cảnh cầu huyết như thế này thì chẳng phải sẽ làm giảm đi chất lượng cùng tính nghệ thuật, và nhân văn của sách sao? Nhưng không viết không có nghĩa là không có, mà hiện giờ tôi lại được trực tiếp trải nghiệm như thế này quả thật là món quà sinh nhật quá lớn mà tác giả dành cho tôi đi.

Khi tôi nhìn thấy khuôn mặt nhẵn nhừ còn hơn cả khuôn mặt nhẵn nhừ của Bách Lý Tấn, tôi sửng sốt, rồi lại sửng sốt, lập tức lùi về sau 2 bước: “Người muốn gì?” Tôi thật ra biết rất rõ rằng cái tên công tử háo sắc với khuôn mặt cũng được cho là đầy đủ ngũ quan của hắn cùng với bọn thuộc hạ là muốn cái gì, nhưng câu tôi vừa thốt ra đó cũng là lời thoại kinh điển nha, cũng như khi chúng ta chào khi gặp nhau câu đầu tiên chúng ta nói sẽ là “Ăn gì chưa?” mặc dù đó không phải giờ ăn, người kia mặc dù chưa ăn hay ăn rồi cũng sẽ rất từ tốn mà đáp lại “Cảm ơn, tôi ăn rồi!”, nếu bỏ qua câu nói của tôi thì tiết mục tiếp theo sẽ không thể nào diễn rồi, cũng coi như là tôn trọng tác giả đi.

“Nàng hỏi ta muốn gì? Hahaha, các người nói xem ta muốn gì?” Lời thoại quen thuộc lại vang lên, đám thuộc hạ đi theo công tử háo sắc rất phối hợp cười rộ lên. Sau đó, tôi cũng rất phối hợp mà cười rộ lên, bởi lẽ công tử háo sắc bị đánh, mà còn bị đánh cho thành đầu heo. Còn đang ôm đầu nằm dưới đất xin tha thứ “Đại hiệp tha mạng, tiểu nhân không dám nữa, đại hiệp xin tha mạng.”

Thẩm Ngạn lại chẳng để ý đến lời công tử háo sắc nói, đá thêm 1 cước vào người gã “Nếu dám đụng đến người A Ngưng thêm 1 lần nữa, ta sẽ không nương tay.” Tôi choáng, câu nói này thật sự quá kinh điển, trước giờ tôi không hề phủ nhận Thẩm Ngạn là anh hùng, nhưng câu nói kinh điển này của anh trong tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân này thật sự khiến tôi không thể nào tiêu hóa nổi.

Khi cái móng vuốt của gã công tử háo sắc sắp chạm vào tôi, thì tiếng hét của Bách Lý Tấn làm hắn sững lại 1 chút “A Ngưng, cô làm cái gì mà lâu thế....Aaaaa, người là muốn làm gì?” Thẩm Ngạn khi nghe thấy tiếng hét đó cũng xoay người lại nhìn, liền thấy ngay 1 cảnh tượng gã công tử háo sắc túm lấy tay tôi, thì giống như có gió thổi qua, chỉ trong tích tắc anh đã đứng trước mặt tôi đá 1 phát vào người gã công tử háo sắc “A Ngưng, đừng sợ, ở phía sau ta là được.” Nói thật ra tôi chẳng hề sợ chút nào, Tổng Ngưng từng là 1 cô gái tay cầm thương Tử Vi ngang dọc nơi xa trường, mặc dù hiện tại cơ thể cô là do tôi điều khiển có hơi tệ hại 1 chút nhưng để đối phó với 1 tên công tử ăn chơi, suốt ngày đàn điểm rượu chè, yếu như sên đó, với mấy gã tùy tùng đi theo góp vui kia thì vẫn còn đủ sức, nếu đánh không lại tôi bỏ chạy, hoặc hét lên cho Thẩm Ngạn, Bách Lý Tấn đến giúp cũng không muộn. Nhưng hiện giờ được Thẩm Ngạn che chắn phía sau nói thật tôi có chút cảm động. Trong tâm hồn mỗi cô gái dù cho có cứng cỏi như thế nào cũng cần có 1 người bảo vệ. Nên tôi rất an phận đứng im sau lưng để cho Thẩm Ngạn giải quyết từng tên một, đám gia đình lớp bị đánh bất tỉnh, lớp bỏ chạy trốn chết, tên công tử háo sắc thì bị đánh đến mức ba má cũng khó nhận ra, ôm đầu nằm phục trên đất cầu xin tha mạng.

Bách Lý Tấn ở bên chữ loạn lên nào là: “Giữa ban ngày dám cường thường dân nữ”, nào là: “Lũ khốn khiếp các người có mắt như mù”, nào là: “Không có mắt nhìn người”, nào là: “Không muốn sống”. Tôi cũng rất phối hợp cười phụ họa.

Thẩm Ngạn lại chỉ ra tay không nói nhiều, đến khi nói lại quăng ra 1 câu kinh thiên động địa như nói ở trên “Nếu dám đụng đến người A Ngưng thêm 1 lần nữa, ta sẽ không nương tay.”

Gã công tử háo sắc vâng dạ liên tục rồi biến mất như 1 làn khói, bởi lẽ hắn chạy nhanh đến nỗi cát bụi bay mù mịt như khói. Tôi nhìn thấy mà thầm mặc niệm cho gã, Thẩm Ngạn “đã nương tay” mà gã còn như thế, nếu như anh “không nương tay” vậy gã sẽ thành thế nào? Tôi rùng mình không dám nghĩ đến cảnh máu me bê bết đó nữa. Sau sự kiện đó, Thẩm Ngạn trở nên kỳ lạ vô cùng, anh thường nhìn tôi như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, rồi rất hay nhìn Thẩm Lạc thờ dài. Tôi nghĩ anh vẫn là nên giữ bộ mặt sắc của mình thì tốt hơn, chứ nếu anh cứ phiền não thờ dài hoài như thế cũng thật khiến tôi phiền não, có 1 lần tôi lén lút nhìn thấy anh nhìn Thẩm Lạc đang luyện kiếm trên sân thờ dài, đó là 1 bộ kiếm pháp nhập môn đơn giản mà anh vừa dạy cho bé. Thẩm Lạc mặc dù rất ít nói chuyện cùng Thẩm Ngạn, cũng không xem Thẩm Ngạn là cha nhưng không từ chối việc Thẩm Ngạn muốn dạy võ cho mình, trước đây khi tôi hỏi bé tại sao muốn học võ với Thẩm Ngạn. “Học võ có thể rèn luyện sức khỏe, con cũng muốn trở nên mạnh mẽ hơn...” Thẩm Lạc dừng lại 1 chút nhìn tôi rồi lại nhàn nhạt nói tiếp: “Với lại chẳng phải mẹ muốn con gần gũi thân thiết hơn với Thẩm thúc thúc sau?”

Tôi trực tiếp đứng hình. “Thẩm Ngạn, anh có biết bơi không?” Tôi đi đến dưới tán cây ngô đồng trong sân, rất tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện Thẩm Ngạn, còn tự rót cho mình 1 cốc trà, hớp lấy 1 ngụm. Thẩm Ngạn có vẻ chưa hiểu ý câu hỏi của tôi, tôi liếc nhìn Thẩm Lạc đang tập kiếm ngoài sân, hôm nay trời không nắng gắt, đang trong tiết trời đầu thu mát mẻ. Rất thích hợp cho 1 cuộc dã ngoại. Tôi lại nhìn Thẩm Ngạn hỏi thêm 1 lần nữa: “Anh có biết bơi không?”

“Có!”

Lúc này Thẩm Ngạn mới trả lời, “Vây tốt quá, anh có thể dạy cho Lạc Nhi bơi, sau này rớt xuống nước sẽ không sợ chết đuối.”

Người Thẩm Lạc cứng lại, sắc mặt cũng xanh mét, hồi lâu sau mới trả lời “Được!”

Tôi đoán là anh lại nghĩ đến việc ngày đó Thẩm Lạc rơi xuống nước rồi, tôi thật không nghĩ đến chuyện đó, chỉ muốn tạo 1 cơ hội để cha con bọn họ ở gần nhau 1 chút thôi. Con người ta gần gũi nhau nhất, dựa vào nhau nhất, chẳng phải là lúc ở dưới nước sau. 1 người không biết bơi tuyệt đối không bao giờ bỏ tay ra khỏi người bên cạnh khi ở dưới nước, dù cho người kia có biết hay không biết bơi đi chăng nữa. Vì thế 3 người chúng tôi gồm : tôi, Thẩm Lạc, Thẩm Ngạn đi đến bờ sông ở ngoại ô thành Tứ Phương cắm trại dã ngoại, luôn tiện tập bơi cho Thẩm Lạc. Lần đi này không có Lan Lan, không có Bách Lý Tấn, chỉ có 3 người chúng tôi.

Bởi lẽ mục đích chính của chuyến đi là vùng đất tình cảm cha con bọn họ, nếu như có nhiều người đi cùng, họ sẽ khó có thể thể hiện tấm lòng thân thiết với nhau. Nơi chúng tôi đến cũng không quá xa thành, chỉ đi khoảng nửa canh giờ là tới. Trời xanh mây trắng, gió thổi lay mấy ngọn cỏ lao bên sông, hoa bồ công anh bay lượn theo gió, có vài cánh đáp nhẹ lên tóc chúng tôi, dưới chân là cỏ xanh mướt, điểm xuyến màu vàng của mấy bông cúc dại. Chúng tôi đạp cỏ mà đi, chỉ 1 chút bờ sông nước trong veo có thể nhìn thấy sỏi dưới đáy đã hiện ra ngay trước mắt.

Tôi chọn 1 nơi bằng phẳng trên đất, lấy từ trong tay nải mang theo người ra 1 tấm vải dày màu nâu sậm, trải lên đất, kiểm tra lại hộp thức ăn mà Lan Lan đã chuẩn bị trước cho chúng tôi, xem coi lúc ngồi xe ngựa có bị nảy sóc mà trở nên hỗn loạn không, hoàn hảo nó không bị hư hại gì nhiều, chỉ có 1 ít nước trong canh là bị sánh ra ngoài, kiểm tra xong, tôi xếp gọn gàng lại để 1 bên. Lúc này Thẩm Ngạn cùng Thẩm Lạc đang làm vài động tác khởi động trước khi xuống nước, tôi thở phào nhẹ nhõm, ngắt 1 đóa cúc dại rồi nằm ngửa ra tấm vải ngắm mây.

Lúc đầu khi biết tin sẽ đi ra ngoại ô tập bơi cùng Thẩm Ngạn, Thẩm Lạc chết sống cũng không chịu đi, đó là lần đầu tiên nhìn thấy bé giận dỗi như 1 đứa trẻ như thế, trước giờ lúc nào cũng bày ra bộ mặt ông cụ non làm như ta đây không có gì làm khó được. Nhưng ngày ấy Thẩm Lạc rơi xuống nước đã trở thành chướng ngại tâm lý của bé, bé sợ nước vô cùng, tắm rửa bình thường trong thùng gỗ không sao, nhưng nói như thế nào bé cũng không dám xuống sông hồ, chuyện này tôi biết được do ngày đó trên đường đi đến Trịnh quốc. Trịnh quốc là nơi nhiều núi nhiều sông, phương tiện đi lại chủ yếu là thuyền, ngày đó khi chuẩn bị xuống thuyền, toàn thân Thẩm Lạc run lên, mặt trắng bệch, tôi mới đầu còn tưởng bé bị bệnh, rặn hỏi

mãi bé mới run run mà nói: “Mẹ, Lạc Nhi sợ, đi thuyền nếu chẳng may rơi xuống nước thì thế nào? Chúng ta có thể không ngồi thuyền không?”

Tất nhiên là chúng tôi vẫn đi, tôi tất nhiên không muốn con trai mình bị bất cứ chương ngại tâm lý nào, mà cách để vượt qua nó là phải đối mặt với nó. Tôi ôm bé vào lòng, mặc cho cả người bé run lên bước lên thuyền, luôn miệng trấn an bé: “Lạc Nhi, con không cần sợ hãi, có mẹ ở đây sẽ không có bất cứ chuyện gì, con phải tin tưởng mẹ.”

Hiện giờ hãy để Thẩm Ngạn thể hiện 1 chút trách nhiệm của người làm cha đi, để anh cùng Thẩm Lạc vượt qua nỗi sợ hãi nước đó. Trời xanh mây trắng, gió thổi rì rào, hoa cúc vàng mùa thu nở, bên bờ sông thanh vắng, nhan nhản những âm thanh kỳ lạ như tiếng đập nước, thì ra là có người đang dạy 1 đứa trẻ tập bơi, chỉ có điều 1 lớn 1 nhỏ đó không hề phát ra bất cứ âm thanh nào khác ngoài tiếng đập nước, người dạy rất chuyện tâm, người học tuy có vẻ hơi sợ hãi nhưng lại học rất chuyên tâm không có nửa lời than vãn.

Nhưng người xem bọn họ dạy và học ở bên cạnh lại rất ồn ào. Thỉnh thoảng còn quơ loạn tay chân. Thật ra người đứng xem đó muốn làm gì? Hỏi tôi muốn làm gì, tôi là đang khuyên can bọn họ, thật sự cái cảnh tượng trước mắt tôi, thật không thể nào xem tiếp được nữa, bọn họ là đang làm gì, tôi muốn bọn họ thân thiết hơn nên mới bảo bọn họ tập bơi cùng, chứ có phải biểu bọn họ cầm đầu học như thế kia không.

Thẩm Ngạn và Thẩm Lạc ở dưới nước đã hai canh giờ rồi, còn trong tình trạng là bán mạng tập. Tôi không muốn con trai mình sinh bệnh, nhưng nói cách nào nó cũng không chịu lên, còn đáp trả tôi như thế này: “Mẹ, con vẫn khỏe, con muốn học tiếp, mẹ đừng làm phiền con và Thẩm thúc thúc.”

Thẩm Ngạn chẳng những không ngăn cản mà còn phụ họa: “A Ngưng, nàng yên tâm, ta sẽ biết chừng mực.” Biết chừng mực cái đầu anh, đã ngâm mình dưới nước lâu thế, mặc dù Thẩm Lạc bình thường vẫn hay ngâm nước thuốc mỗi ngày 2 canh giờ, có cơ thể tốt hơn những đứa trẻ khác nhưng hiện tại nếu còn ở dưới nước vận động kịch liệt như thế nữa ngay cả người lớn như anh chưa chắc đã chịu nổi làm sao 1 đứa trẻ có thể chịu nổi.

Vì thế cho nên mới có tình trạng như hiện tại, tôi đứng bên bờ sông, kêu gào khản cổ, còn không quên quơ tay múa chân: “Thẩm Ngạn, Thẩm Lạc, hai người lên ngay cho tôi, nếu không lên tôi...tôi sẽ bỏ mặc các người, mau lên, mau lên đây cho tôi.”

Vì sự ồn ào của tôi, cuối cùng bọn họ cũng chịu khuất phục, sau khi thu xếp mọi thứ chúng tôi trở về thành, khi về đến thành, thì nhà nhà đã lên đèn, bụng tôi đã ghé ùng ục, lúc này chỉ muốn mau chóng chạy về nhà, ăn 1 bữa thật no nê rồi lăn ra mà ngủ thôi. Nhưng trời không chiều lòng người, khi về tới nhà chưa kịp cơm nước gì đã bị Bách Lý Tấn kéo đi ra 1 góc sân nói chuyện. “Này này, Bách Lý Tấn, có chuyện gì để tôi ăn cơm xong rồi nói có được không, đói chết tôi rồi.”

Tôi bực bội vùng tay ra khỏi tay Bách Lý Tấn, định đi trở vào nhà, nhưng lại bị hắn giữ lại: “Cô khoan đi đã, nghe tôi nói trước.”

Tôi bấu môi hừ mũi nhìn hắn “Thôi được rồi, nói đi, mà bộ có gì là quan trọng à?”

Bách Lý Tấn mày xoắn tít lại, có vẻ rất bối rối, bộ dạng của hắn bây giờ rất giống gà mắc tóc “A Ngưng, tôi...tôi sắp phải đi Trần quốc.”

Tôi ngạc nhiên “Sao?”

Bách Lý Tấn ấp úng đáp: “Tôi sắp phải đi Trần quốc rồi, cô... cô có muốn đi cùng không?”

Tôi nghe được liền gạt đầu như bằm tỏi: “Muốn, muốn chứ, anh đi đâu tôi theo đó.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm: “Tôi không đòi hỏi gì hết, chỉ cần anh cho theo là được rồi.”

Bách Lý Tấn nghe được thì sững người, sau lại đỏ mặt đáp: “Được!” Tôi thật ra không hiểu lý do tại sao lúc đó Bách Lý Tấn lại đỏ mặt, nhưng tôi biết hắn đã đồng ý dẫn bọn tôi theo đến Trần quốc, hắn hiện giờ là nỗi cơm điện của tôi hắn đi đâu tôi tất nhiên phải theo đến đó rồi. Haha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-kiep-phu-du-hoa-tu-dan>